

Trần Thị Bảo Châu

Tình Khúc

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Bảo Khuyên khom người cố đạp xe ngược gió, lòng nơm nớp sợ trễ sẽ lỡ dở công việc mẹ Đã giao với tất cả tin tưởng.

Thờ dài áo nã cô làm bầm:

Thế nào cũng bị Mẹ La cho mà xem. Tất cả cũng vì những nụ Hồng này. chúng sẽ làm đẹp cho gia đình ai chưa biết, chỉ Khổ Thân mình lựa. cả buổi, gai đâm buốt cả tay Chán ngắt.

Liếc vội đồng hồ, Khuyên thầm kêu trời khi biết chỉ Còn một tiếng đồng hồ nữa bữa tiệc sẽ bắt đầu. với khoảng thời gian ít ỏi còn lại nhắm có cắm xông 10 lọ hoa có chủ đề hân hoi cho 10 bàn ăn như yêu cầu của chủ Nhà, không thì giờ này cô còn phóng xe như điên ngoài phố.

Bằng bất cứ giá nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ Mẹ Giao mới được.

Dồn hết sức vào chiếc pedal, Khuyên mím môi như hạ Quyết tâm với mình.

Liếc mắt nhìn quanh, không thấy bóng dáng cảnh sát giao thông nào, cô vội vàng rẽ sang trái và cắm đầu vọt vào con đường một chiều trước mặt.

"đi tắt về ngang" kiểu này sẽ rút ngắn thời gian vốn còn rất ít, nhưng néu bịch thì hậu quả khó lường.

Nói thế chứ dễ gì thối được cộ Khuyên tùm tùm, cô chưa kịp cười hết môi, đã hoảng hồn ghị Ghi đông, lách sang một bên tránh chiếc mô tô từ lè đang phóng ra thật nhanh.

Lách không kịp, Khuyên bay xuống đường. Chiếc mô tô vì thắng gấp

cũng ngã ngang nhưng hai người ngồi trên xe không đến nỗi đo đất như cộ

Sợ quá quên cả đầu, Khuyên ngồi bật dậy và chết điếng khi thấy bó hồng hồng trôi Văng ra bị Bánh xe mô tô cán qua dập tơi tả.

Đây là loại hoa hồng hai da đặc biệt, phải đặt trước mới có. lúc nãy vì lo lẹra từng bông nên cô mới trễ, vậy mà bây giờ trông chúng thảm hại làm sao!

Quay ngoắt lại nhìn trừng trừng vào hai tên quái xế, Bảo Khuyên thẳng thốt dậm chân:

Dập hết bông của người ta rồi! Không biết, mấy người ðền ði!

Gã thanh niên ngồi phía sau hất mái tóc tabu rớt xuống trán lên, rồi gằn giọng:

Chạy ngược chiều còn nói ngang hả bẻ ðền xe của bọn anh, em phải...bán cái xế ðiếc này để ðền, thì ðúng hơn.

Vừa nói hấn vừa chỉ Vào cái ðền sau xe của mình vớ về xác xược rất ðể ghét.

Bảo Khuyên hơi bất ngờ, nhưng vốn không phải người ðễ bị Bất nạt với bất kỳ tình huống nào, nên cô phản ứng ngay:

Tự mấy người té chớ tôi có ðụng tới ðâu, trông khi rõ ràng bánh xe của mấy người cán nát hết bông của tôi rồi nè. tìm ðâu ra bông ngay bay giò cơ chứ!

Bảo Khuyên ðanh ðá nhìn gã thanh niên có gương mặt lạnh lùng, bộ Dáng phớt ðời mặc áo ðen dài tới gối rộng thùng thình vừa dựng chiếc navà lên. Hấn ta nhúng vai không nói lời nào trông khi gã ðầu tabu lại giỡ trò hăm dọa:

Sao! ðịnh ðổ Thừa bọn này à! nói năng kiểu ðó coi chừng không có răng ăn ỏ ðấy! phải ðền tiền cái ðền signal bẻ mới ðược ði nghe

chưa. Mấy cái bông quỳ quái này thì hằm nhò gì chứ!

Bảo Khuyên khó chịu gì giọng điệu du côn của gã cô hồn này, dù quãng đường vắng tanh, cô vẫn can đảm nói cứng:

Anh phóng nhanh, chạy ẩu, thắng gấp cán hoa của nguòi ta, làm tôi té trầy tay và cũng tự Tụi anh là ngã xe bể Đền, sao lại đền tôi. Muốn đền hả! Cứ chờ cảnh sát giao thông tới lập biên bản đi rồi đền..

Liếm môi một cái, cô bồi thêm một câu:

Chỉ Nhìn thôi là biết tổng mấy người chạy xe không bằng lái rồi.

Gã đầu cật kiểu tabu lại hát mái tóc rẽ năm năm phủ Trán của mình lên, giọng bực tức:

Cái con nhóc này đúng là...là yêu quái!

Nhảy lên ngồi phía sau, gã cau có nói:

Mình đi cho rồi. Ra ngõ gặp gái chả Hay ho gì đâu.

Bảo Khuyên không vừa cô đanh đá:

Còn bông của tôi thì sao? Mấy anh mà chạy là tôi la làng lên đấy!

Lúc này gã mặc sơmi đen mới mở miệng:

Làm khó nhau bao nhiêu đó là nhiều rồi, mình huề cho vui vẻ Đi cô bé. Chuyện xui xẻo này chả Mấy ai muốn. nếu lúc nãy em đừng đi ngược chiều, và anh đừng phóng nhanh thì đâu phải phiền phức như vậy. đúng không?

Hơi què vì lời lẽ Dịu dàng của hắn, Bảo Khuyên làm thỉnh cuối xuống nhặt bó hoa. Rồi không ngăn được ảm ức, cô khỏ Sở Buộ miệng:

Dập hết thế này là chết thật rồi!

Nhìn đồng hồ, cô hấp tấp leo lên yên và muốn khóc vì dây sên tuột luột.

Lật đật nhảy xuống dựng chân chống Bảo Khuyên ngồi thụp kể cái xe và loay hoay một mình

Chiều nay đúng là xúi quẩy. cảm chắc là sẽ nghe mẹ Mắng rồi.
Chuyện này chẳng nhằm nhò gì, vì bị Mắng là chuyện thường tình của Bảo Khuyên mà. Chỉ Sợ Mẹ Mất uy tín với chủ Nhà thôi!
Đang nhăn nhó không biết làm sao để đặt dây sên vào đĩa, mà tay sạch, Bảo Khuyên chợt nghe có người nói:
ĐỂ Anh sửa hộ Chọ Bàn tay cầm hoa hồng lổdính nhót thì xấu lắm!
Liếc gã áo đen một cái Khuyên khinh khinh giữ xe cho gã muốn làm gì thì làm. đầu óc cô lúc này chỉ Mãi nghĩ tới những kiêu cầm hoa sao cho đẹp và mau.
Cô bé mua nhiều bông hoa chắc có việc?
Gật đầu nhanh thật nhanh, Bảo Khuyên rầu rĩ than:
Tôi cầm hoa cho đám tiệc. đã trễ giờ , còn gặp như vậy có xui không chứ!
Gã ta tỏ Vẻ Thương hại dù bộ Mặt vẫn lạnh tanh:
Tụi anh có thể Giúp em mua hoa khác. sài gòn thiếu gì chỗ bán.
Bằng cách nào chứ! hồng này phải đặt trước mới có. mấy anh tìm ra hoa đẹp như vậy, tôi đền đền signal liền.
Gã áo đen xoa hai tay vào hăm hờ:
Được anh chở Em đi mua!
Trợn mắt lên Bảo Khuyên mai mỉa:
Cám ơn lòng tốt của anh. Tôi không phải là cô bé choàng khăn đỏ
Đâu mà dụ Sói ạ!
Dứt lời, cô nhảy lên xe, công lưng đạp thật nhanh. Bảo Khuyên nghe tiếng mô-tô nổ, nhưng cô biết chắc hai gã ăn mặc modên bụi dố không dám đuổi theo mình, vì cô đang chạy ngược chiều kia mà.
Rẽ qua con đường khác, Bảo Khuyên lơ ngơ tìm địa chỉ rồi queo vào một ngôi biệt thự Nhỏ Mỡ cửa xăn.

Vừa vào tới sân trái đầy đá cuội trắng, Bảo Khuyên đã thấy Chiêu Liên hốt hải chạy ra, giọng gấp rút:

Trời ơi! Em làm gì tới trễ dữ vậy, nãy giờ dì dung sốt ruột nen...dũa um sùm, chị nghe điếc luôn.

Khuyên nhăn mặt:

Em bị Xe tông muốn lọi be sườn đây nè. bông thì dập gần hết. thế nào mẹ Cũng la nữa, chị chuẩn bị Tiếp lố tai đi.

Thấy Bảo Khuyên giơ cánh trở Bị Rướm máu ra, Chiêu Liên lo lắng Xe tông có trúng chỗ Hiểm trông người không vậy? nó đụng phải em rồi chạy luôn à?

Bảo Khuyên làu bàu:

Ai mà biết chỗ hiểm nằm ở đâu để Trả Lời. Có thương thì làm ơn vào phụ Em, chớ đừng hỏi nữa, nhức đầu quá!

Chiêu Liên làm thinh dẫn Bảo Khuyên đi vòng ngã sau vào bếp. bếp của Nhà giàu có khác. to rộng và trang trí y như trông các catalogue hiện đại. còn đang lo ngắm nhìn, Bảo Khuyên chợt nghe giọng mẹ Nghiêm khác:

Con ngủ Quên hay sao Bảo Khuyên?

Giật mình ra cô thấy bà Dung khoanh tay đứng kể một thanh niên. Điều đó làm cô bất ngờ đến mức cứ nghếch mặt ra là anh ta đang loay hoay cắm hoa với vẻ Chăm chú tới nỗi chả màng tới thế sự Chung quanh.

Ai vậy kìa? Như để Giải đáp thắc mắc của Khuyên, bà Dung lên tiếng:

May nhờ có Hoàng An, phụ Một tay, nếu không mẹ Chẳng biết phải ăn nói thế nào với bà Tú Nhi đây nữa. con lúc nào cũng lè mè, chặm chạp, mè chơi hơn ham làm, ham học.

Dần bó hồng dập xuống bàn, Khuyên sượng sùng vì những lời của mẹ. thay vì phải cảm kích việc làm của Hoàng An, tự Dung cô lại thấy ghét anh ta, người mà nãy giờ Khuyên chưa được biết tên.

Hờ hững liếc những bình hoa để trên bàn, Bảo Khuyên phải thềm khen đặc sắc. nhưng vốn tự Cao, cô thản nhiên nói:

Nãy giờ thật phiền anh quá. Cứ để Việc phái nữ này cho tôi.

Tay cầm cành thủy trúc, Hoàng An ngẩng lên. Bảo Khuyên chớp mắt trước một gương mặt đàn ông đẹp trai. Anh ta sững sốt nhìn cô khá lâu làm khuyên đỏ Mặt quay đi chỗ khác. lúc đó Hoàng An mới lên tiếng:

Không phiền đâu! tôi rất khoái việc này. đây là dịp thể Hiện lòng yêu hoa lá cỏ cây, nên tôi tình nguyện giúp cô Khánh Dung không công. Cũng sắp xong rồi, nhờ Bảo Khuyên bưng hộ Những bình đã cắm lên bàn tiệc dùm.

Ghê thật! dám sai bảo cả mình. Bảo Khuyên bực bội:

Đây là việc của toi. Anh dành làm thế này tôi sẽ bị Mắng nữa cho coi.

Giọng Hoàng An đầy ngạo nghễ:

Cô Dung không giám mắng em đâu. Lúc nãy cô ấy la thị Uy đó thôi.

Mau bưng hoa lên phòng khách rồi xuống phụ tôi lựa những nụ hồng còn nguyên ra. Nếu cãi lời em mới bị Mắng đó!

Khuyên nhìn quanh tìm mẹ Và thấy bà đang chỉ chỗ phân công những người có trách nhiệm chạy bàn, mà hầu hết là bạn học của Chieu Lien, chã lẽ Hoàng An này cũng là bạn chị Lien. Nếu đúng thế, sao cô không biết hấn kìa!

Còn danh chừm chừ khuyên đã nghe An hỏi:

Trời đất! còn đứng đó nữa à! cô Dung bảo em lẽ mẽ, chặm chạp chả Sai tí nào.

Thật quá quắt! Bảo Khuyên nổi sùng lên vì cái giọng kẻ Cả của An, cô gắt gỏng:

Anh không có quyền nói tôi như thế.

những tôi có quyền nhắc lại lời người khác phải không? Con gái quạu quọ Quá mau già lắm! phải tươi như hoa mới đẹp chứ!

Bảo Khuyên tức tối nhìn tay Hoàng An khéo léo ghim hoa vào đế, mồm dề nhẹ nói không ngừng. Đứng đôi cô với gã già hàm này chả Lợi lộc gì. Tốt hơn đi quách chỗ khác cho xong!

Mím môi bưng hai tay hai chậu hoa, cô đi một bước lên phòng đãi tiệc. bước tới bàn Chiêu Liên đứng xếp khăn giấy dưới chén, cô để Lộ Xuống và hỏi ngay:

Chị đào ở đâu ra một thằng bạn khó ưa quá vậy?

Chiêu Liên cau mày:

Bạn nào! em muốn nói ai?

Khuyên trề môi trách móc:

Thì thằng cha Hoàng An chứ ai. Cắm hoa có đẹp hơn ai đâu mà phách lối Nếu biết chị dẫn hấn theo, em chả Cần hấp tấp chi cho đụng xệ

Chiêu Liên dấy nẩy:

Anh ta không phải bạn chị à nhe!

Bảo Khuyên kêu lên:

Ủả! Vậy hấn bạn ai?

Con của chủ Nhà. Sao? Ngạc nhiên hả? Dân kiến trúc muốn trở Tài để Giật le với đám con gái chạy bàn ấy mà! đúng hơn là anh ta muốn giật le với em, vì lúc nãy dì Dung có khoe em cắm hoa từng đoạt giải cấp thành phố.

Bảo Khuyên nhún vai:

Con trai sao lại ăn thua đủ Với con gái Đúng là không giống ai. Ý có tiền mượn nguòi ta tới với đủ Thứ yeu cầu để Rồi lại khoe tài một cách hợm hình. thật khó coi quá!

Chieu Liên dịu dàng:

Đau cần em phải bực mình đến thế. Cứ khoanh tay đứng nhìn có khỏe hơn không?

Hất mặt lên Bảo Khuyên nói:

Em không làm ngơ như chị được.

Vậy em nhắm sẽ làm gì khi anh ta là chủ Em từng nói nhà giàu khoái chơi nông. Hoàng An cũng là hạn công tử. Hơi đau chấp nhất nguòi như hấn cho mệt. cứ khen hấn hết cỡ, bảo đảm có lợi.

Lợi đau chả Biết, chi” biết em mém hàm răng không còn vì đo đất. may là mẹ Chưa hay em bị Xe tông, nếu không nãy giờ em được nghe giảng về luật lệ Giao thông rồi!

Nhìn điệu bộ Thiểu não của Khuyen, Chieu Liên mỉm cười thông cảm.

Liên biết bà dì của mình khó tính, khổ Là Bảo Khuyên lại y như thằng con trai, ngỗ Ngáo, lóc chóc, ham vui hay là làm mẹ Nổi trận lôi đình, nên rất thường bị Rầy. mỗi lần rầy, dì Dung có thói quên lôi chuyện cũ ra rầy lại, và bắt Khuyên lắng lặng ngồi nghe. Liên là nguòi vô tội, nghe tụng còn điếc, huống chi con bé đứng một chỗ không yên như Khuyên phải ngồi nghe mẹ Ca bài không tên với cả giọng chánh lẫn giọng bè.

Ôm vai khuyen kéo xuống nhà bếp, chieu liên thì thăm:

Đừng thở Than nữa, chịu khó một chút đi, nếu không muốn nghe dì Dung cất giọng ôpera đột xuất.

Làm thinh bước tới chỗ Hoàng An ngồi, Bảo Khuyên bắt đầu lựa hoa

hồng.

Không thèm nhìn tới cô, anh ta hỏi:

Em thấy những bình hoa tôi cắm như thế nào?

Bảo Khuyên nhấn mạnh:

Dĩ nhiên là đẹp rồi.

Vẫn không rời khỏi mắt những cánh Hồng, An vặn vẹo:

Sao lại dĩ nhiên nhĩ?

Hơi héch mui, Bảo Khuyên nói:

Vì anh hỏi cốt để nghe khen. Mà lời nói đâu có m ất tiền mua

Trái lại lời khen thường có mục đích. Em muốn gì khi muốn vừa lòng
toi?

Liếc Hoàng An một cái gằn rách mí mắt, Bảo Khuyên nuốt hận bưng
thêm hai bình hoa nữa đi lên. Hừ! mẹ phân công mình có mỗi việc
cắm hoa, nhưng tên công tử Bọt này đã giành mất. cứ xớ rở đây
cho hấn sai vật thì mất thế quá, phải tìm cách chuồn mới được.

Lách mình ra khỏi cửa dọc hông nhà, cô bước ra hành lang lát gạch
mên trắng bóng loáng.

Hôm nay là sinh nhật bà Tú Nhi, chủ Ngôi biệt thự Mini này. giàu như
bà ta sao không tổ Chức ở nhà hàng cho sanh nhĩ

Đang thơ thần ngắm cặp nai kiểng xanh mướt, Bảo Khuyên chợt
nghe tiếng Mô tô thả/ng rít trên đường sỏi ê cả tai.

Như một phản xạ Cô quay phắt lại và thấy đúng là gã đầu tabu lúc
nãy. dù bay giờ gã đã thay bộ Đồ bụi khác khá lịch sự, nhưng cô
không làm vào đau được với đôi mắt ốc bươu và gương mặt thịt đầy
mụn trứng cá, trông thật khó ưa của gã.

Không biết gã là người nhà hay khách mời đây nữa? tự Dưng cô tò
mò nhìn theo bộ Dạng lè phè, léch thếch của gã, ngay lúc đó trông

nhà một cô gái mặc chiếc quần short xé tua cực ngắn và chiếc áo thun ba lỗ đỏ Chó bước ra.

Nhìn thoáng mặt cô ta, Bảo Khuyên đã thấy giống Hoàng An, cô gái đi như chạy về phía gã cắt đầu kiểu tabu, giọng ngạc nhiên:

Ủa! Đãng đâu?

Nó bận, không tới được, nên gửi quà nhờ anh mang đến.

Cô gái vùng vằng:

Bạn cái gì! đó là lý do chính đáng để Tránh mặt em đấy à?

Gã đầu tabu ngọt ngào:

Hoàng điệp phải thông cảm. Đãng và Hoàng an vẫn còn căng thẳng, nó đâu thể Tới đây được.

Hoàng Điệp kêu lên:

những mời ảnh chớ đau phải ông An. Đàn ông mà giận dai như đĩa. anh là bạn của cả hai người, không hòa giải được sao anh Phát?

Phát lác đầu:

Đây là chuyện danh dự, chớ đâu phải chuyện giận dỗi kiểu đàn bà.

Anh không xen vào được. à! An đâu?

Nhún vai Hoàng Điệp nói:

Ở trông bếp, cắm hoa

Thiệt hả

Điệp hơi mĩa mai

Từ ngày bà người yêu xuất cảnh tới giờ, ông thay đổi kỳ cục. trước kia bỏ ông cắm hoa giỏ lã/m, bay giờ ông ngồi rì Mọ Bên ba mớ hoa lá đó để Tưởng nhớ mùi hương hay sao à/y

Bảo Khuyên gật gù một mình:

Thì ra là thế. Anh chàng là một công tử Thất tình, chớ không phải một công tử Hào hoa

Cô định tập trung tinh thần để Tiếp tục nghe trộm chuyện thiên hạ, thì bị Chieu liên đá Mạnh vào vai.

Trời ơi! Định đào ngũ Hay sao mà đứng núp ở đây? dì Dung kê kia kìa!

Tiếng chieu liên vang lên làm Hoàng Diệp và Phát quay lại, Bảo Khuyên đọc thấy trông mắt Diệp sự Khó chịu, và trông mắt Phát sự Ngạc nhiên. anh ta đã nhận ra cô rồi. Bảo Khuyên vội vàng bước theo chieu liên.

Cô cự Nụ

Khi không chị la lên làm nguòi ta mất mặt. quê dễ sợ!

Còn hơn em sắp mất mạng, dì Dung sùng lắm rồi đó! liệu hồn đi!

Khuyên làm bầm:

Em cũng sùng vậy! tự Nhiên phải đứng hầu một bên cho họ Sai vật. chả Ra thể Thống gì cả

Chieu Liên chép miệng:

Chị thấy có sao đâu. tại em nhiều tự Ái quá. Muốn kiếm tiền phải chịu khó một chút.

Mẹ Cô là thế. Dù quá biết tính bà, sông Bảo Khuyên vẫn thấy lòng nặng trĩu, cô nhớ tới những nụ Hồng dập tả Tươi, rồi cảm cúi gò lưng trên xệ

Chiều lắm rồi dãy phố trước mặt Bảo Khuyên đã le&n đèn. cô rẽ vào một hẻm rộng, tâm trí bắt đầu sắp xếp những việc vặt ở nhà mà cô sắp phải làm khi về đến.

Cô thấy mình giống lọ Lem, cứ quẩn quẩn quanh quanh với trăm nghìn công chuyện. thực tế cuộc đời không có bà tiên nhân ái, nên có lẽ Chả Bao giờ Khuyên được mặc áo dạ Hội mang dày pha lê, đi xe sông mã tới những nơi tiệc tùng sang trọng như nơi cô vừa rời bỏ

để chạy về đâu.

Còn chàng hoàng tử Trông câu chuyện ấy là ai nhỉ Trông xã hội đầy rẫy những gã thanh niên chạy mô tô phóng vèo vèo, đụng người ta nhưng không hề biết nói một lời xin lỗi này!

Bảo Khuyên nhếch môi. Cô không trả lời được khi cuộc sống đối với cô luôn là một bài toán khó chưa tìm ra đáp số.....

Đang khom lưng xếp lại tủ kem cho gọn, Bảo Khuyên bỗng thấy có người đứng kế bên mình . Không thèm ngẩng lên nhìn, cô hỏi trống: Rau câu hay yaourt? .

Vẫn chẳng nghe trả lời, cô há mắt lên và ngẩn ra hết mấy giây khi thấy Hoàng An. .

Khi Bảo Khuyên còn chưa biết sẽ nói gì tiếp thì anh đã hỏi:

Cô Khánh Dung có ở nhà không em? .

Khuyên gạt đầu như máy:

Có ! anh cần gặp mẹ tôi à! .

An lấp lửng:

Không phải tôi... .

Lúc này Bảo Khuyên mới thấy bà Tú Nhi đang đứng kế bên chiếc dream dừng dưới hàng cây sứ trắng . Nhớ tới thái độ của bà ta đêm nào, cô nóng mặt, nhưng nghĩ tới mẹ, cô liền nghiêng đầu chào . Bà ta lạnh nhạt nhếch môi. .

Cố nén sự căm ghét xuống, Bảo Khuyên nhỏ nhẹ:

Mời bà và anh vào nhà ạ! .

Vừa đi vào nhà, cô vừa cố đoán vẫn chưa ra lý do bà Tú Nhi đến tìm mẹ mình . Chẳng lẽ bà ta lại mở tiệc tùng nữa à ? .

Thật lễ phép mời mẹ con bà ta ngồi xuống salon xong, Bảo Khuyên vội vào trong gọi mẹ .

Dường như đã biết trước sự viếng thăm này nên bà Dung chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên, đứng trước gương sửa sang lại đầu tóc, bà thản nhiên bảo:

Lo nước nôi cho đàng hoàng . Họ tới để bàn chuyện làm ăn lâu dài đó .

Chưa kịp hỏi mẹ “chuyện làm ăn gì”, bà Dung đã bước ra ngoài . Bảo Khuyên ngơ ngác nhìn theo rồi xuống bếp .

Cô nhanh nhẹn khui ba chai pepsi rót vào ba ly đá, cho vào khay bưng lên phòng khách . Lúc này Bảo Khuyên mới nhận được nụ cười có phần cởi mở của bà Tú Nhi. .

Bảo Khuyên cũng vờ vịt đóng vai khép nép dịu hiền:

Cháu mời bà và anh dùng nước ạ! .

Bà Nhi lại cười:

Sao lại gọi bà nghe xa lạ vậy ? Cứ gọi là bác hay cô cũng được mà . Hôm trước chưa biết nhau, cô cháu mình có hiểu lầm, cháu đừng trách nhe. .

Thở dài một cái bà nói tiếp:

Cũng tại con bé Hoàng Diệp nó làm cô quýnh quáng, rồi mù nên mới nạt nộ tùm lum. .

Dù đang cười thềm vì những lời bào chữa rất trái tai của bà Nhi, Bảo Khuyên vẫn ngọt ngào vờ cho vừa lòng mẹ:

Dạ lỗi tại cháu, nếu biết chị Diệp bị tim cháu đâu câu nệ đến thế .

Bà Nhi tấm tắc khen:

Chị dạy con cái khéo quá! Vừa nét na lại dịu dàng .

Bảo Khuyên thấy An thoáng cười, nụ cười của anh như ngầm bảo:

“mẹ làm rồi!” Làm cô hơi ngượng . Sẵn dịp ngoài cửa có người mua yaourt, Khuyên vội xin phép ra ngoài . Trước khi đi, cô còn kịp liếc an một cái sắc như dao. Cô chúa ghét đàn ông môi mỏng, Hoàng An là người môi mỏng lại đở nữa, không cách nào cô ưa vô. .

Nhưng tại sao cô đặt vấn đề ưa hay thích anh ta chứ ? Dù đã gặp nhau một lần nhưng giữa hai người vẫn còn xa lạ . Nghĩ ngợi làm chi cho tốn thời gian, trong khi thời gian đối với Khuyên đích thực là vàng bạc .

Vớ quyền vở để trên bàn học, Bảo Khuyên mang theo ra sân. bán xong yaourt, cô ngồi xuống ghé đá học bài .

Miệng đọc ê a, tâm trí cô lại vướng bận chuyện trong nhà, rồi chuyện hàng xóm . Ngôi nhà bên cạnh đã bán, người chủ mới đang cho sửa sang lại để về ở nay mai. Họ Là ai nhỉ ? Từ ngày ngôi nhà đổi chủ, Khuyên vẫn chưa thấy mặt những người láng giềng tương lai. Họ có dễ chịu không ? Nếu vô phúc sống cạnh một cô gái kênh kiệu, dễ ghét như hoàng Điệp thì thật chán! .

Bảo Khuyên lại dán mắt vào vở, mồm nhóp nhép tụng bài sử dài cả mấy chục năm kháng chiến, nhưng đầu óc lại trôi đi đậu mãi đến khi nghe tiếng tăng háng, cô mới ngước lên. .

Hoàng An nhìn cô cười thật rạng rỡ khiến Bảo Khuyên phải cảnh giác .

Cô tấn công trước:

Anh không ở trông bàn chuyện với người lớn nữa sao? .

An nhúng vai:

Nhiệm vụ của tôi là làm tài xế, mà tài xế thích ngồi ngoài châu rìa, tán ngậu ở đây với người nhỏ, không thú vị hơn à! .

Bảo Khuyên vuốt mũi:

Tôi không dư thời gian tán hươu tán vượn nên chắc anh sẽ chẳng thú vị gì khi đứng với tôi đâu. .

Giọng An thản nhiên:

Đứng, dĩ nhiên không thú vị rồi, tôi có thể ngồi bán yaourt phụ rm mà!

.

Bảo Khuyên bĩu môi:

Không dám đâu! Ai dám để công tử làm chuyện đó .

Em nghĩ sao mà cho rằng tôi công tử .

Khuyên hơi nhích người qua một bên khi An tự động ngồi xuống, cô nói:

Nhìn mặt là biết người, nghĩ chi cho mệt .

Rồi là như không có An bên cạnh, Bảo Khuyên bắt đầu học tiếp, nhưng học cho có, chứ cô chẳng nhớ nổi chữ nào khi An cứ ngọ nguậy mãi .

An bỗng lên tiếng:

Công nhận nhà của em trong thích thật! gọn gàng, ngăn nắp, chỗ nào cũng sạch bóng như vừa mới lau. Tôi không nghĩ em phải vừa học vừa làm nhiều việc, nếu chưa được nghe cô Kháng Dung kể .

Em giỏi quá! .

Tự nhiên Bảo Khuyên đỏ mặt trước lời khen thẳng tuột của An. Cô bối rối nói:

Mẹ Bảo đó là những việc vặt, ai cũng làm được chứ đâu chỉ riêng tôi.

.

Túm tít cười An bảo:

Thiên hạ đang đốt đuốt tìm người như em đây. .

Khuyên tròn mắt:

Tìm để làm gì ? .

An khe khẽ lắc đầu . Mắt anh ta bỗng xa xôi như đang chìm trong cõi riêng của mình . Bảo Khuyên nhún vai khó chịu, lại nhớ tới người yêu phương xa chứ gì . Vốn tò mò, cô liếc trộm An . Anh vẫn yên lặng không trả lời Khuyên. Tự ái cô đứng dậy .

An chợt lên tiếng:

Trông em rất giống một người .

Đang bước về phía tủ kem Khuyên buột miệng khi quay lại:

Người đó đang ở xa phải không? .

Giọng anh trầm xuống:

Đúng thế, người ấy ở rất xa. .

Bởi vậy không có gì chứng minh tôi giống người nào đấy của anh hết

.

Nhưng thật sự em giống Tố Lan kia mà . Giống nhất là cái tính .

Bảo Khuyên nghênh mặt:

Anh biết gì tính tình tôi nào! .

Rồi cô trừng mắt:

Cho anh hay, tôi ghét nhất là bị nói giống ai đó .

An hỏi vặn:

Nhưng nếu nói ai đó giống em thì được chứ ? .

Bảo Khuyên ngó lơ ra đường – hừ! đúng là môi mỏng có khác! đẹp trai cộng môi mép là hiểm họa của con gái . Nhưng mình không phải người dễ cảm động trước một anh chàng như thế đâu. Trái lại phải làm sao cho anh ta bớt nói đi mới được .

Nhịp nhịp tay trên quyển vở, Bảo Khuyên hỏi băng quơ qua chuyện khác:

Anh có ... đau tim giống chị Diệp không? .

Dĩ nhiên là không. .

Vậy thì tốt! Tôi sợ gặp lại cảnh hôm trước lắm, nếu lỡ vô tình chọc giận công tử như anh. .

An nhíu mày:

Mẹ Tôi đã xin lỗi rồi, em vẫn chưa hài lòng sao? .

Bảo Khuyên nhếch môi:

Nếu tôi bảo “rất hài lòng”. Anh tin không. Thật ra tôi chẳng để bụng chuyện đó, vì đây là sự hiểu lầm, như mẹ anh đã nói, nhưng tôi chưa quên được . Lần đầu tiên trong đời tôi bị Đối xử thô bạo tới thế .

An trầm ngâm:

Tôi hiểu và thấy thật đáng tiếc . Hoàng Diệp thường quá đáng như vậy lắm! .

Giọng Khuyên chua chát:

Thật vậy à ? Thế sao hôm đó anh không hề bên vực tôi, dẫu một lời thôi? .

An im lặng. anh có vẻ ray rứt vì câu hỏi của Khuyên. Cô thích thú nhìn anh đang bối rối và nhận ra đúng là mình ghét An vì thái độ lẩn tránh của anh, dù rõ ràng cô không có lỗi .

Nhưng cũng đừng trách An, anh ta đâu thể bỏ mặt mẹ và em gái để bên vực một con bé mới gặp lần đầu như cô. Vừa rồi vì háo thắng, muốn làm An bớt nói, Khuyên đã cố tình dồn anh vào thế bí . Bây giờ đạt mục đích rồi, cô thấy áy náy thế nào ấy .

Đang tự trách mình, Khuyên bỗng nghe an thở dài . Anh buồn buồn:
Em trách tôi rất đúng . Trước việc trái quấy tôi đã bỏ mặt người ngay.
Nhưng gia đình tôi có nhiều chuyện khó giải thích lắm . Chỉ mong em hiểu tôi rất khổ tâm khi bước ra phòng khách là được rồi .

Bảo Khuyên vội vàng nói:

Trong trường hợp đó, ai cũng phải lo cho em mình . Tôi đâu dám

trách anh. .

Hai người bỗng rơi vào im lặng. Bảo Khuyên dè dặt hỏi:

Tố Lan là ai vậy ? .

An chậm chạp đáp:

Một cô bạn khá thân của tôi. Cô ấy đã theo gia đình xuất cảnh . Em và Tố Lan trông như hai chị em. Lần đầu nhìn thấy em, tôi ngạc nhiên và xúc động đến mức phải lựa những lời thật dễ ghét nói với em để ngăn cảm xúc xuống .

Giọng An hơi ngen lại:

Tính cô ấy cũng rất bướng .

Thấy mặt Khuyên xụ xuống, anh vội bảo:

Xin lỗi, tôi lại so sánh nữa rồi .

Bảo Khuyên chớp mắt:

Mẹ anh đến tìm mẹ tôi chi vậy ? .

An nhướn mày:

Em không biết sao? .

Lắc lắc đầu, cô dài giọng:

Tôi không tò mò chuyện của người lớn .

An cười tủm tỉm:

Tôi cũng thế! tò mò là tật xấu đấy! .

Bảo Khuyên tức lắm . An quả thật dễ ghét, cô chẳng nên ân hận vì vừa rồi đã chiếu bí anh ta. .

Trong nhà, bà Dung và Tú Nhi vừa nói cười rôm rả và bước ra sân.

Thấy hai người bà Nhi liền sởi lời:

Sao? Hai anh em nói chuyện vui không? .

An gật đầu, còn Khuyên phớt lờ . Bà Dung hỏi và giọng hết sức vui vẻ:

Định chừng nào cháu An dạy con bé Khuyên cắm hoa đây? .

An nhỏ nhẹ:

Lúc nào cháu cũng sẵn sàng, chỉ cần Bảo Khuyên sắp xếp thời gian.

.

Trợn mắt lên ra vẻ ngạc nhiên, bà Dung nói:

Bảo Khuyên lúc nào không rảnh, chỉ sợ cháu bận học hành thi cử .

Năm cuối ở đại học chương trình nặng lắm chứ đâu phải chơi. Cô chỉ nói đùa thôi, chớ đâu dám làm phiền cậu Hoàng An. .

Bà Tú Nhi khách sáo:

Chúng tôi mới là người làm phiền chị đấy chứ . Chị nhận lời giúp, tôi mừng lắm, bây giờ tôi xin phép về .

Quay sang Bảo Khuyên bà ngọt ngào:

Hôm nào đi cùng mẹ tới nhà cô chơi. Anh An mê hát karaoke lắm, nếu cháu tới cùng hát thì vui biết mấy .

Nói dứt lời bà ta khúc khích cười là Bảo Khuyên đỏ mặt, trong khi mặt anh lại tái nhợt đi. Anh có vẻ giận vì câu nói của mẹ mình . Tại sao vậy kìa ? .

Gật đầu chào bà Dung, rồi chẳng thèm nhìn tới Khuyên, An đi một mạch ra chỗ dựng chiếc dream. .

Bà Tú Nhi giả lả:

Tính nó là thế đó! thất thường lắm . Thôi tôi về nhé! mọi việc sẽ kế hoạch y như đã bàn tính .

Đợi mẹ con bà Nhi ra khỏi cổng, Bảo Khuyên nôn nóng hỏi ngay:

Bà ta lại đặt tiệc nữa hả mẹ ? .

Không! Keo bản như mụ ấy làm gì có chuyện trong một tháng mở hai buổi tiệc . Mụ ta muốn học nghề nấu ăn. .

Và mẹ đã đồng ý dạy ? .

Bà Dung ra chiều đắc ý:

Bà ta trả tiền thù lao cao, sao lại không dạy chứ! .

Bảo Khuyên thắc mắc:

Bả học để làm gì kia! .

Ngồi xuống băng đá, bà Dung hào hứng nói:

Bà ta khoe là bạn bà, bà con ở nước ngoài về mở nhà hàng họ mời bả làm quản lý .

Bảo Khuyên kêu lên:

Bây giờ mới bắt đầu học, có kịp không mẹ ? .

Ôi trời ! họ nấu ăn chứ đâu phải học chứ . Nếu có khiếu, học xong là nấu được ngay . Huống hồ chi bà Tú Nhi cũng biết nghề này .

Thế sao bả phải học ở nơi mẹ nữa .

Bà Dung lừ mắt:

Lại hỏi, hỏi không kịp trả lời .

Khuyên le lưỡi ngồi làm thinh. Cô biết mẹ đang tính toán thiệt hơn, vì bà vốn cẩn thận và giỏi tính toán . Mẹ chưa Bảo giờ để ai qua mặt mình . Dĩ nhiên lần này cũng vậy, sau chuyện xảy ra hôm trước, mẹ rất ghét bà Nhi, mẹ bảo bà ta là hạng người xài không vô, tráo trở . Còn Hoàng Diệp thì vừa mất dạy vừa quý quyết . Bây giờ nhận lời cộng tác với bà ta, tức nhiên mẹ phải suy tính hơn thua rồi .

Bà Dung chột hỏi:

Lúc này con và Hoàng An nói những gì với nhau? .

Bảo Khuyên nhún vai:

Anh ta bảo con giống cô nàng Tố Lan nào đó . Hoàng An mồm mép lắm, con ưả chả vô. .

Nghiêm mặt nhìn con gái bà Dung gắt:

Hừ! ưả với ghét! Còn bé phải chuyên tâm học hành . Lúc này mẹ nói

chuyện cắm hoa là cho vui đấy thôi. .

Ấm ức nhìn mẹ, Bảo Khuyên lí nhí:

Con nào có nghĩ gì đâu, mẹ kỳ thật .

Vẫn không rời mắt khỏi con gái, bà Dung cao giọng:

Con là chúa mơ mộng . Làm sao mẹ đọc được những ý nghĩ trong đầu con. Nên nhớ hạng công tử như Hoàng An quen xem con gái như trò đùa . Để ý tới nó là ngốc! .

Dứt lời bà bỏ đi vào trong, Bảo Khuyên ngòì xụ mặt tức tối - mình ghét anh ta gần chết, vậy mà tự nhiên nghe giảng mới xui chứ! lần sau hấn có tới, tốt nhất mình biến trước cho yên thân. .

Hậm hực cầm quyển vở lên, Bảo Khuyên đọc thật to hằng át đi những xôn xang trong lòng .

Có phải cô rất ghét An không nhỉ ? Thật ra hấn chẳng làm gì cho cô ghét hết . Nhưng tại sao lại ghét anh ta kìa ? .

Khuyên chớp mắt, mẹ hay máng cô tật quên đầu quên đuôi, làm việc một nơi, hồn vía một nẻo . Mẹ Bảo cô mơ mộng . Rồi mẹ cũng la cô vụn vè, ngang ngược như một thằng con trai không ý tứ, dịu dàng chút nào .

Sao một lúc trong cô tồn tại hai tính cách trái ngược nhau thế . Khổ nỗi tính cách nào cũng xấu hết . Chán thật! một người khác phái gặp cô lần đầu sẽ nghĩ gì ? Có thật Khuyên giống Tố Lan của An không, hay hấn bà đặt nói thế .

Tự nhiên một loạt câu hỏi vẫn vơ xuất hiện làm Khuyên không tập trung được . Năm nay là năm thi, bày đặt vớ vẩn thì chết .

Hốt hoảng với chính mình, Bảo Khuyên lại cầm vở, chăm chú đọc thật to. .

Đang đọc ngon lành, Bảo Khuyên chợt giật mình khi bị ai ném một

trái nhãn vào người . Dáo dác nhìn, cô như muốn nín thở khi thấy trên balcon nhà bên cạnh đang chống tay nhìn cô. .

Khi Bảo Khuyên còn đang bất ngờ vì anh ta chẳng lạ gì với cô, thì gã than niên nói vọng xuống:

Nè cô bé . Học bài hay rao lô tô mà lớn tiếng dữ vậy ? .

Trần tĩnh lại, Bảo Khuyên độp ngay một câu:

Nhiều chuyện! .

Giọng anh ta tỉnh bơ:

Ừ ! nãy giờ có nói chuyện gì đâu mà nhiều . Không ngờ mình lại gặp nhau nữa ha. Hôm ở nhà Hoàng Diệp, vừa nhìn thấy em đã lủi đầu mắt .

Bảo Khuyên bực bội trừng mắt nhìn Phát .

Tôi có phải để nhủi đâu mà lủi .

Vấn toe toét cười Phát hỏi:

Vậy sao hôm trước lủi đầu vào bọn anh thế ? .

Trề môi, Khuyên nói:

Xi! Chưa biết ai lủi vào xe ai. Nói thật nếu hôm đó lỗi do tôi , sức mấy bọn anh cho qua khi đèn singal bị bể .

Phát chặc lưỡi:

Chà ! Phải sống ké một cô láng giềng thích nói ngược và chua như yaourt trong tủ Kem kia thật tàn đời .

Bảo Khuyên cũng kêu lên:

Anh ...anh sẽ ở đây à ? .

Nheo nheo mắt, Phát trêu:

Làm gì em mừng đến mức cà lăm vậy. Nhà tụi mình đâu có chung vạch .

Bảo Khuyên chưa biết chẳng lẽ sao thì trong nhà có người gọi Phát,

anh ta đưa tay chào cô và biến sau cánh cửa kiện .

Trời ạ ! chẳng lẽ láng giềng mới của mình là gia đình Phát ? Chẳng biết người nhà anh ta có dễ ghét như anh ta không? Chậc! sao hôm nay mình toàn nghĩ chuyện ghét với ư, kỳ này mẹ mà biết thì lại bị mắng nữa .

Trước kia mình vẫn thường ngồi đây đọc thật to khan cả cổ, bây giờ học kiểu tụng kinh chắc khó . Hừ! làm sao thuộc bài được khi cứ nghĩ mỗi chữ mình la lên là có người nghe. Tự nhiên Khuyên thấy giận dỗi vô cớ . Cô bó gối ngồi nhìn băng quơ xung quanh. .

Nhà cô cách nhà Phát một khoảng sân dọc và một hàng rào lưới.

Trên hàng rào, dây tigôn hồng trắng đan kín nên hai bên coi như được che chắn bởi một bức tường hoa khá dày. Nhà bên ấy vắng chủ lâu ngày nên cỏ dại, dây leo tràn đầy sân trong hoang phế làm sao. .

Đêm đến nhìn sang đó, tối thui, mẹ Khuyên rất sợ, nên khi biết sắp có người về ở bà mừng lắm. Mẹ nói: “hàng xóm láng giềng, tối lửa tắt đèn, dầu gì cũng có nhau”. .

Mẹ vốn dị ứng với dân “đầu tabu, xé Su-rít, đít jean xé tua” nhờ tối lửa tắt đèn mà trông thấy bộ dạng bụi đời của Phát chắc mẹ la làng. Nhà chỉ có hai mẹ con nghĩ cũng khổ. Lúc nào đi khỏi nhà, bà cũng căn dặn cô đủ điều đến mức Khuyên thuộc lòng, và xem đó như nội quy do mẹ đề ra cho mình .

Phải chi Khuyên có thêm một người anh hay một đứa em nhỉ .

Chống tay dưới cằm, cô khe khẽ thở dài .

Nếu ba còn sống thì mẹ con cô đâu lẻ loi như thế này . Với cô, ba chỉ là di ảnh để trên bàn thờ, cô chẳng còn nhớ gì về ông hết. Ông chết lúc Khuyên được ba tuổi. Cho tới bây giờ mẹ vẫn ở vậy thờ chồng,

nuôi con. .

Mẹ nói bà vì cô nên không bước thêm bước nữa, nhưng dì Khánh Thi, mẹ của Chiêu Liên lại cho rằng. Mẹ Không tái giá vì trái tim đã đóng băng rồi. Dù vì lý do nào, cô cũng rất thương mẹ, từ bé tới giờ cô chưa hề sống thiếu bà đâu một ngày. Bảo Khuyên biết tính mẹ Khô khan, nói năng không dịu dàng, nhưng bà rất mực thương yêu cô, bởi vậy dầu rất thường bị mẹ mắng, Khuyên vẫn chả hề buồn . Cô vẫn vô tư ca hát, chơi đùa cùng bọn con nít tới mua yaourt, rau câu ở xóm này . Đôi lúc Bảo Khuyên có nghĩ tới một vài anh chàng cùng lớp, nhưng rồi cô gạt ra ngay, một phần cô mặc cảm vì những khuyết điểm của mình, một phần bọn họ chả có điểm gì đặc sắc hơn cô cả .

Hoàng An thì sao? .

Mẹ đã cho nhận xét rồi đó . Nếu còn nghĩ tới anh ta quả là ngốc . Vươn vai đứng dậy bán cho thằng nhóc cuối ngõ chén rau câu, Bảo Khuyên chột tò mò nhìn sang hàng xóm .

Phát đang đẩy chiếc mô tô kèn càng ra sân. Một người khác đang loay hoay khóa cửa . Anh ta nhét chìa khóa vào túi rồi lững thững bước xuống tam cấp . Tim Khuyên đập mạnh khi nhận ra Đăng, cô không hiểu sao mình nhớ ngay tên anh ta, dầu chỉ nghe nhắc đến từ người khác .

Dường như biết có người nhìn trộm, Đăng vụt quay lại và mỉm cười . Bảo Khuyên bối rối khi thấy Đăng tiến về hàng rào .

Vẫn giọng ấm áp như hôm nào, anh lên tiếng thật tự nhiên:

Chuyện cũ bỏ qua, bây giờ chúng ta là hàng xóm, thế nào cũng có dịp để giúp em mua hoa hồng . Anh biết nhiều chỗ bán lắm đấy! Anh là Đăng. Còn em? .

Cô buột miệng:

Khuyên! .

Đặng hơi nheo mắt:

Vành Khuyên hả .

Không phải! Bảo Khuyên! .

Tên em thật đặc biệt. Dễ nhớ nhưng rất khó quên. .

Bảo Khuyên lắm bả:

Còn tên anh, vừa nghe một lần đã gặp tai hoa. .

Đặng nhú mày suy nghĩ in như chọt nhớ ra. Anh hỏi:

Khuyên muốn nói đến chuyện xảy ra ở nhà Hoàng Điệp phải không?

.

Khuyên so vai làm thính. Đặng lắc đầu:

Đàn bà con gái thật rắc rối . Nếu nói cho cùng tôi đâu có lỗi gì .

Chả lẽ lương tâm anh yên ổn, nếu hôm đó chị Điệp lăn đùng ra chết vì vờ tim? .

Đặng bật cười:

Em đúng là tếu! Hoàng Điệp đau tim thật, nhưng cô ta không dễ chết đâu. Cô ta phải sống để đày đọa người khác chứ! .

Hơi nhếch môi, Bảo Khuyên giễu cợt:

Người khác đó là anh chứ gì ? .

Đặng nhún vai:

Muốn nghĩ sao cũng được .

Nghe Phát nhấn kèn inh ỏi ngoài cổng, Đặng vội vàng bảo:

Mình còn nhiều dịp chuyện trò, chúng ta sẽ hiểu nhau hơn. .

Bảo Khuyên chua ngoa nói với theo:

Không dám đâu! .

Đang đi, Đặng quay lại, hai tay dang ra như ngạc nhiên:

Tại sao? Anh có gì đáng sợ hả ? .

Đáng ghét thì có! .

Đặng lại cười và cười khá to làm Bảo Khuyên hốt hoảng nhìn vào nhà, vì sợ mẹ nghe thấy . Khi quay ra, Đặng đã tót lên xe. Chạy ngang nhà cô, anh ta vẫy tay cười, Bảo Khuyên ầm ỨC hất mặt sang chỗ khác .

Anh ta mồm nép không thua gì An. Nhưng phong cách lại tự tin mạnh bạo hơn. Ở Đặng có một nét gì cuốn hút rất lạ, Khuyên thấy rõ mình hơi dè dặt khi nói chuyện với Đặng, chứ không dữ dằn như khi nói chuyện với những anh chàng khác .

Đặng có đôi mắt rất sáng luôn nhìn xoáy vào người đối diện, anh không tránh né như An. Chính đôi mắt này làm cô bối rối hay sao? . Nghĩ cũng lạ! Lần trước cũng trong cùng một ngày và trong khoảng một thời gian thật gần nhau, mình đụng độ ba anh chàng này, hôm nay cũng trong vòng chưa tới 40 phút, mình lại phải khua môi mấp trước ba cái lưỡi không xương .

Cũng vui ấy chứ! Bảo Khuyên tùm tùm cười . Cô xoay người nhiều vòng và cất giọng thật nhộn:

“Hát lên nào, mình có những lúc rất thích uống...” .

Mãi lo nhắm mắt nhắm mũi quay mòng mòng, Bảo Khuyên trong thấy Chiêu Liên vọt xe vạo báng xe đạp của Liên quẹt vào chân cô, Liên loạng choạng và Khuyên cũng chúi nhủi .

Chống chân xuống đất, Liên càu nhàu:

Sao tự nhiên nổi hứng quảng cáo Coca Cola vậy ? Ở ngoài đường nhìn vào, chắc người ta tưởng em đang xin .

Bảo Khuyên ngồi xuống ghế đá, giọng thản nhiên; .

Ai tưởng sao kẻ họ bộ say rượu mới được quay vòng như vậy à ?

Vui, người ta nhảy là chuyện thường tình .

Chiêu Liên đoán:

Bộ.... Dì Dung không có ở nhà hả ? .

Mẹ trong bếp chớ đâu. .

Chà! có mẹ mà em dám nổi hứng vậy hả ? .

Vênh mặt lên, Khuyên nói:

Mẹ có cấm hát đâu mà chị doa. . Mà này, kiếm mẹ em chi vậy ?

Đừng có nói là đặc bánh cưới à nha! .

Chiêu Liên chép miệng:

Thì đúng là đặc bánh cưới rồi . Ổ 4 tầng đặc biệt, bông kem hình long phụng .

Bảo Khuyên ngắt lời:

Chùng nào làm ? .

Tuần tới .

Khuyên ngao ngán:

Đúng là trúng số . Tuần sau ngày nào cũng có tiết kiểm tra, tới hôm nay mẹ đã nhận bốn ổ bánh sinh nhật, bây giờ lại thêm bánh cưới bốn tầng . Chắc em mệt xỉu .

Chiêu Liên chặc lưỡi:

Chặc! Em phải phụ lục vặc thôi, làm gì than dữ vậy thế ? .

Bảo Khuyên ngọt nhạt:

Chị cứ thử phụ lục vặc đi rồi biết . Sướng lắm! Phải chi trước kia mẹ sanh thêm một đứa nữa cho em sai khiến nhỉ ? Khổ Cho số con độc nhất như em ghê. Bảo nhiêu công việc nhà em bảo thầu hết ráo .

Nhưng dưới mặt mọi người, em chỉ là một đứa con nít đáng sai vặc mà thôi. Chả ai thừa nhận công sức của em hết chán! .

Chiêu Liên vội vàng nói:

Em hiểu sai ý dì Dung rồi, dì dung nói thế nghĩa là em chưa phải gáng vác những việc hệ trọng trong nhà như gì ấy, mẹ em không hề đánh giá thấp những việc vặt em từng làm đâu. .

Bảo Khuyên chớp mắt:

Nhưng em thích được làm việc lớn kìa .

Nhún vai, Chiêu Liên cao giọng:

Dì dung đã cho em thử, kết quả ra sao chắc em chưa quên lần đầu tiên đi cắm hoa cho đám tiệc mà lại tới trễ, hoa thì dập nát, đã vậy còn chọc cho tiểu thư nhà họ giận tới té xịu ai còn giám giao việc lớn cho em nữa .

Bảo Khuyên bướng bỉnh:

Nhưng rõ ràng không phải lỗi tại em. .

Chiêu Liên xua tay:

Tại ai chả cần biết . Kết quả của công việc mới là điều đáng nói . Lần đầu ra quân của em đã thất bại . Khó có cơ hội lần thứ hai lắm .

Bĩu môi, Khuyên nói:

Em không tin. Chuyện gì cũng có thể thay đổi nhanh chóng . Trước đây mẹ Nói như đinh đóng cột rằng: bà Tú Nhi là hạng người xài không vô, ra đường có thấy bà ta, mẹ cũng lơ, mẹ Bảo không đời nào bước vô nhà bà lần thứ hai, thế nhưng vừa rồi, mẹ đã nhận lời dạy bà ấy nấu ăn. Em tin chắc rồi mẹ sẽ giao việc cho em như đã giao cho chị hiện giờ .

Chiêu Liên cười cười:

Thì cứ thi tốt nghiệp xong đi. Nôn nóng làm chi, lớn hồng nổi .

Rồi cô ranh mãnh hỏi:

Phải vừa rồi anh chàng An trở Bà Nhi tới nhà mình không? .

Sao chị biết ? .

Thì cách đây mấy hôm anh ta đã trở về rồi .

Xụ mặt xuống, Khuyên nói:

Thì ra chị đã rõ chuyện này, nhưng chả hề hé môi. .

Chiêu Liên nhướn mày:

Ai biết ý di dung ra sao. Lách chách lỗ nghe mắng, phải oan tình không? .

Quýnh vào tay Khuyên, Liên thì thầm:

Chị biết lý do em vui đến nhảy tung bùng rồi .

Ngơ ngác nhìn bà chị họ, Bảo Khuyên dò dẫm:

Lý do gì vậy ? .

Chiêu Liên nháy mắt:

Được gặp lại anh chàng đẹp trai nên vui chớ gì . Hôm trước ngồi nói chuyện với chị mà hấn hỏi thăm em mãi, mặc cho di dung lừ mắt mấy lần luôn. Coi bộ hấn có ý đồ .

Bảo Khuyên gạt ngang:

Chị giỏi đoán bậy. Em chúa ghét đàn ông đẹp trai kiểu Hoàng An .

Coi chừng ghét của nào trời trao của đó đấy cưng. .

Trời có trao thật, em cũng chả thèm nhân. Mẹ Bảo hạng đẹp trai con nhà giàu như Hoàng An quen coi con gái như trò đùa . Để ý tới hấn là ngốc . Em có ngốc đâu! .

Chiêu Liên tinh quái:

Di dung nói đi rồi sẽ nói lại . Miễn em thích là được rồi .

Bảo Khuyên la lên:

Em ghét mà! chị còn gán ghép ầu nữa là...là... .

Thấy Khuyên sấn tới, giơ hai bàn tay móng nhọn ra, Chiêu Liên le lưỡi rụt đầu:

Xin chừa! xin chừa! chị sợ móng vuốt chim khuyên lắm .

Bảo Khuyên dứ dứ tay về phía Liên:

Biết sợ thì tốt, nhưng nè nói thật nhe, em thấy Hoàng An xứng với chị lắm đó .

Chiêu Liên cười khúc khích:

Chị cũng thấy vậy . Khổ nỗi anh ta chả hề để ý tới chị, mà chỉ để ý tới...thôi! Không bàn đến vụ này nữa . Chị vào tính chuyện bánh trái với dì dung đây. Nghĩ cũng khổ, có tuần chả ai đặc bánh, đặc tiệc, có tuần phải làm năm bảy ổ bánh rồi nấu hai ba đám, mệt đến mức nghe mùi thức ăn đã ngán . Được làm việc vất như em là sướng như tiên đấy .

Bảo Khuyên cong môi định cãi lại, nhưng Chiêu Liên đã vô nhà . Cô lại bâng khuâng ngồi xuống ghế đá, quyền tập bị bỏ quên một bên trông tội làm sao! Khuyên biết với những chuyện vừa xảy ra, hôm nay cô khó lòng học thuộc bài sử Khô khan dài thòng này...

Tình Khúc

Chương 2

Cắn trái táo nghe giòn tan, Bảo Khuyên nghiêng đầu nói với người đàn bà đang đứng trước bàn thờ thấp nhang cho ba cô:

Lần này nhất định cô Hai phải ở chơi lâu con mới chịu .

Cắm nhang vào lư hương, bà Hai Lý cười hiền hậu:

Ừ thì lần này cô Hai sẽ ở lâu, ở tới chừng nào mẹ bây học hết nghề nấu món nhậu, tao mới về xứ .

Vừa nhai nhóp nhép, Khuyên vừa nói:

Cô Hai biết bao nhiêu món nhậu lặn ? .

Cả trăm món . Đó là chưa kể các món đặc sản từ rắn, rùa, chuột đó ghen. .

Bảo Khuyên tươi ngay nét mặt; .

Vậy thì đúng là còn lâu cô mới về được . Quá đã! Quá đã! Có cô Hai mẹ sẽ stop rầy con, vì bận ba cái món chim, chuột, rắn, rùa... .

Bà Hai Lý nghiêm nghị ngắt lời cô:
Nhưng cô Hai sẽ rầy . Như kiểu nói “quá đã!” vừa rồi là đáng bị rầy
rồi đó! Con gái phải dịu dàng một chút mới được .
Rồi như thấy vẻ tiu nghỉu của cô, bà dịu giọng:
Bộ mẹ hay rầy con lắm hả .
Khuyên cười cười:
Cũng tại con không đàng hoàng mẹ mới rầy .
Con có giận mẹ không? .
Bảo Khuyên lắc đầu . Cô nghe bà Lý thở dài:
Hai chục năm, chồng chết, ở vậy nuôi con. Nhiều lúc nghĩ tới mẹ
con, cô Hai thương lắm! Hai chục năm, mới đó mà ba bây chết đã .
0 năm. Mau thật! .
Bảo Khuyên chớp mắt:
Cô Hai nhớ lộn rồi! Ba con chết mới 15 năm thôi! .
Bà Lý nhú mày:
Làm sao lộn được chứ! .
Khuyên cười ròn tan:
Con mới 18 tuổi, nếu ba con chết đã .
0 năm, làm sao có con được chứ! .
Hơi sừng người lại, bà Lý giả lả:
Ờ nhỉ! Cô lắm cảm tới nơi rồi . Có một đứa em trai độc nhất, nó chết
bao lâu cũng quên, tệ thật .
Chống tay dưới cằm, Khuyên tư lự:
Con mới tệ ! Không cách nào con nhớ ba mình ra sao, dù lúc ba chết
con đã gần 4 tuổi . Nhiều lúc nhìn mấy đứa bé ba bốn tuổi bây giờ,
con chả hiểu sao hỏi đó con ngốc đến mức quên hết trọn những ký
ức về ba, trong khi mẹ hay mơ thấy . Điều này làm con ray rứt, khi
nghĩ chắc ba giận vì sự vô tâm của con hỏi còn bé, nên không cho
con gặp dù chỉ trong mơ . .
Bà Lý vuốt tóc cô, giọng chùng xuống:
Ba không giận con đâu. Hỏi đó con nhỏ quá . Nhỏ đến nỗi chẳng biết
gì kia mà . Đã không biết mặt ba mình thế nào, thì làm sao nằm mơ
thấy được .
Bảo Khuyên vụt nhìn tấm ảnh chân dung trên bàn thờ . Trong ảnh là
một người đàn ông còn trẻ khá đẹp trai, mà cô từng nhìn ngắm chả
biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn chưa tìm thấy nét nào giống mình .
Cô thắc mắc:
Con có giống ba không? .
Bà Lý trả lời không chút đắn đo:
Giống chứ! .

Nhưng con thấy chả giống tí nào cả! .

Bà Lý có vẻ giận:

Nói vậy mẹ con nghe thì sao? .

Bảo Khuyên nhún vai:

Mỗi lần rầy, mẹ vẫn bảo con chả giống ba lẫn mẹ, nếu có giống chẳng là giống cái tính lì, tính ngang của ba. Bộ hồi đó ba con lì và ngang lắm hả Cô Hai? .

Bà Lý khẽ gật đầu:

Đàn ông con trai đứa nào chả lì, chả ngang nhưng mà phận gái thì không nên. .

Định hỏi: “tại sao” nhưng có người đến mua yaourt, cô liền bước ra sân. Bà Lý chậm rãi bước theo. .

Đợi cô bán xong, bà nhỏ nhẹ hỏi:

Bà ngoại và các cậu, các dì có thương con không Khuyên? .

Gật đầu thật quả quyết, Khuyên nói:

Dạ thương chứ! .

Vậy thì tốt! .

Tại sao cô Hai hỏi thế? .

Bà Lý cười gượng và không trả lời, Bảo Khuyên lém lỉnh:

Cô không sợ mẹ nghe sẽ buồn à? .

Nói dứt lời cô cười ròn rã, tay thấy thấy cái hột táo ném vèo ra đường, rồi hốt hoảng bịt miệng khi hột táo trúng vào một người đàn bà .

Thấy bà ta dáo dạt tìm kiếm và rẽ vào sân nhà mình, Bảo Khuyên hốt hoảng:

Cháu xin lỗi đã ném trúng dì .

Người đàn bà cười dễ dãi:

Ồ! Không sao đâu, cháu vô tình chứ có phải cố ý đâu mà trách cứ .

Bảo Khuyên le lưỡi nhìn trộm cô Hai và thấy bà đang chăm chú ngó bà khách lạ, mắt nhíu lại và như đang tập trung cao độ, Khuyên cũng vội quay lại nhìn vì tò mò trước thái độ của mình .

Đó là một người đàn bà đẹp, dù đã có tuổi nhưng nhờ trang điểm khéo nên trông bà ta trẻ hơn mẹ cô. Bà ta mặc một chiếc váy màu xám và một chiếc áo thun cổ tròn màu hồng nhạt trông thật sang trọng và lạ mặt .

Dường như chẳng quan tâm đến hai cặp mắt tò mò đang trân trối nhìn mình, bà khách lên tiếng:

Cháu biết xóm này có nhà nào mới dọn đến không? .

Khuyên gật đầu:

Dạ có! xóm cháu tới những hai nhà mới dọn, một cái kề bên đây và

một cái cuối xóm ạ! .
Đưa cặp mắt tô xanh nhìn sang nhà Đăng, bà ta trầm giọng:
Dì muốn tìm nhà có một bà trạc tuổi chị đây và một thằng con trai. .
Cháu thấy bên đây không có người lớn .
Vậy à ? Nhưng... .
Vừa lúc đó bà Lý bỗng kêu lên:
Ánh Loan đúng là cô rồi .
Bà khách lạ nhú mào:
Xin lỗi ! Chị là... .
Là Hai Lý, Hai Lý nhớ ra chưa? .
Bà khách chớp mắt ra vẻ bồi hồi:
Trời ơi! Chị Hai đó hả lâu quá không gặp bây giờ chị mập quá, em
nhận không ra. .
Bà Lý trầm trồ:
Còn cô vẫn đẹp, vẫn trẻ như xưa. .
Bà Ánh Loan nhìn Bảo Khuyên và hỏi một hơi với thái độ quan tâm
đặc biệt:
Chị ở đây à ? Cô bé này là con gái chị phải không? .
Bà Lý chột họng lại vì câu hỏi này, liếc Bảo Khuyên một cái thật
nhanh, bà vội vã lắc đầu:
Ồ không, không! Đây là nhà người bạn, chị tới đặc bánh sinh nhật
cho cháu ngoại, chị cũng là khách mà thôi. .
Vậy lúc này chị ở đâu? .
Khuyên hơi ngạc nhiên khi nghe bà Lý nói láo thật trơn tru:
Tuốt bên quận tám, khó tìm lắm còn em, hiện giờ sống ra sao? .
Bà Ánh Loan nhún vai:
Có một anh chồng mới và thêm đứa con gái .
Bà Lý hơi ngạc nhiên:
Thêm một đứa con nữa thật sao? .
Bà cười có vẻ chua cay, bà Loan nói:
Thật chứ! Và lần này em nuôi nó đàng hoàng lắm . Năm nay nó lớn
đại để dành gả cho việt kiều được rồi đó .
Trầm giọng xuống thật bất ngờ, bà ánh Loan thăm thì:
Còn cái cô gì đó với đứa nhỏ đâu rồi ? .
Bà Lý bối rối ra mặt, ngập ngừng một chút bà nói:
Lâu lắm tôi không gặp, nhưng nghe nói họ đã đi nước ngoài .
Gật gù bà Loan chép miệng:
Đúng là cái số .
Cô muốn nói số ai? .
Bà Ánh Loan nhếch môi, giọng khó hiểu:

Số của đũa nhỏ đó, rút cuộc nó cũng sướng thân chứ không lao đao lận đận, đen đui cả đời như tôi. .

Chớp mắt đầy bối rối bà Lý nói:

Trông cô sang trọng thế này mà đen nỗi gì .

Chị còn lạ gì em nữa, lúc nào cũng chỉ có lớp vỏ thôi. .

Hai người chột rơi vào in lạng, Bảo Khuyên ngần ngừ không biết đóng tiếp bà khách này thế nào, khi cô Hai không nhận đây là nhà mình . Tại sao vậy nhỉ ? cô Hai đâu phải người hay nói dối . Chắc chắn có nguyên do nào đó thôi. Nhưng người đàn bà này là ai? .

Đang thắc mắc, Khuyên chột nghe bà Lý hỏi:

Cô tìm bà con ở đây hả ? .

Bà Loan vội và lắc đầu:

Ồ không, tìm người quen. Nhưng chắc em nhầm chỗ rồi .

Bảo Khuyên nhiệt tình nói .

Dì nói tên, có thể cháu biết họ đó .

Bà Loan xua tay; .

Không cần đâu cháu ! chắc dì lầm đường .

Nhìn chiếc đồng hồ vàng nhỏ xíu đúng mode! Trên cổ tay, bà ta kêu lên:

Trễ quá rồi, em phải đi. Hy vọng chị em mình còn gặp lại nữa . Em vẫn ở chỗ cũ chắc chị còn nhớ mà .

Bà lý gật đầu:

Còn nhớ . Có dịp tôi sẽ tới thăm cô. .

Bà Anh Loan mỉm cười thay lời chào rồi nhanh nhẹn bước ra. .

Chỉ đợi thế, Bảo Khuyên vội hỏi ngay:

Ai vậy cô Hải .

Giọng bà Lý lững lờ:

Một người quen cũ, cách đây đã gần .

0 năm. .

Nghiêng nghiêng đầu, Khuyên đoán già đoán non:

Chắc không phải người tốt đâu hả Cô Hai? .

Bà Lý buột miệng:

Sao con biết ? .

Bảo Khuyên ranh mãnh:

Nếu là người tốt cô đâu những nói dối tới hai ba lận .

Hừ! con khôn lắm! .

Nhưng sao cô lại quen người xấu nhỉ ? .

Bà Lý thở dài:

Cuộc sống khiến mình phải tiếp xúc, phải quen đủ hạng người .

Để rồi sau đó phải đề phòng họ . Xấu cũng có lắm hạng . Bà Anh

Loan thuộc hạng nào hả cô? .

Bà Lý nhăn mặt:

Con tò mò quá . Hơi đâu tìm hiểu người chỉ thoáng qua một lần trong đời chứ! .

Bảo Khuyên chóng tay dưới cằm:

Vì con nghĩ con biết ngôi nhà bà ta muốn tìm .

Bà Lý vụt lo lắng:

Nhà nào ? Phải nhà kế bên mình không? .

Thấy thái độ bà bỗng dưng khác lạ, Khuyên càng tò mò, thay vì trả lời, cô hỏi lại:

Sao cô lại cuống lên vậy ? Bộ bà đáng sợ lắm à ? .

Bà Lý làm thinh, hai tay cứ đan vào nhau rồi lại bỏ ra. Lâu lắm bà mới nói:

Cách đây hai mươi mấy năm, cô hai là đầu bếp trong một nhà hàng ở chợ Lớn . Cô có biết bà Ánh Loan vì cô ấy là khách thường xuyên ở đây. Hồi đó cô ta đẹp và sống rất lãng nhãng, bất cần biết tới ngày mai, tiền bạc luôn thiếu hụt nhưng ăn xài rất hoang phí . Cô không muốn con tiếp xúc với hạng người đó .

Cô Hai lo xa quá! Bà ta có cuộc sống riêng, vả lại bà lạ hoắc lạ huơ, đâu có ảnh hưởng gì đến mình khi cô Hai đã nói bà là người cả đời chỉ thoáng qua một lần . Đất Sài Gòn mệnh mệnh, dân số bốn năm triệu không dễ gặp nhau, làm sao con có cơ hội tiếp xúc với xúc .

Bà Lý gượng gạo vỗ vỗ vào trán:

Ôi ! đúng là tao già rồi lẩn! Nhưng phải chi lúc này làm lơ cho yên thân nhỉ ? sao lại có người không mong mà gặp, không cầu mà thấy . Nè ! nhớ là đừng kể với mẹ bây chuyện cô gặp con mụ vừa rồi nghe không? Nó ghét hạng người như thế lắm ! sau này lỡ con gặp Ánh Loan lần nữa thì nên lờ đi, chả cần chào hỏi gì cả . Nếu cô ta có hỏi về cô, con dứt khoát trả lời không biết nghe chưa? Vây vào những người này chỉ tổ bực mình .

Bảo Khuyên gật đầu . Cô ngạc nhiên trước những lời dặn của bà Lý . Nhưng sự nhớ bà cô của mình vốn kỹ tính, nên cô không quan tâm nữa, cô tùm tùm:

Con chỉ sợ Cô Hai bắt con phải nhớ, phải vồn vã, chào hỏi, chuyện trò khi gặp lại bà ta thôi. Chớ làm lơ hay phớt lờ thì quá dễ . Con là chuyên gia phớt tỉnh mà .

Bà Lý hơi nhếch môi rồi ngồi ý một chỗ như đang nhớ về những tháng ngày đã quá . Hồi đó bà từng là một đầu bếp khá nổi tiếng ở Sài Gòn, dầu là phụ nữ nhưng bà nấu ăn giỏi không thua gì các đầu bếp đàn ông vốn được trọng vọng, sở trường của bà là các món đặc

sản nam bộ mà rất nhiều người muốn học, nhưng bà lại nhất định giấu nghề . Để bây giờ bà truyền lại cho mẹ Bảo Khuyên những bí quyết một đời của mình .

Còn mẹ Bảo Khuyên là giáo viên dạy nữ công gia chánh giỏi, bà tốt nghiệp Đại học sư phạm kỹ thuật loại A. Nhưng suốt mười mấy năm, hầu như bà chỉ hướng dẫn học sinh phổ thông môn nữ công: thêu, may, đan, móc . Cho đến khi thành phố bắt đầu mọc lên nhiều nhà hàng, nhu cầu ăn ngon mặc đẹp trở nên cần thiết, phụ nữ các gia đình khá giả rủ nhau học làm bếp núc và xem đó là một trong những yếu tố giữ hạnh phúc, thì bà Dung chợt nổi tiếng .

Thoạt đầu bà Dung nhận nấu nướng cho vài người quen khi họ Có đám, dần dà tiếng đồn vang xa, bà mạnh dạng đứng ra bảo đảm nhận việc tổ chức tiệc tại gia mà Chiêu Liên và đám bạn chung Đại học là phụ tá đắc lực nhất .

Nhờ đảm trách việc này, cuộc sống của hai mẹ con cô thoải mái hơn trước kia rất nhiều . Sau mấy năm ròng dành dụm, mẹ Khuyên đã trang bị đầy đủ tiện nghi trong gia đình . Ai cũng khen mẹ cô giỏi, một mình làm nên tất cả .

Mỗi lần nghe khen, mẹ cô chỉ hơi nhếch môi, Khuyên biết mẹ chưa bằng lòng với hiện tại, bằng đôi tay khéo léo của mình, bà còn rất nhiều ao ước . Nhưng mẹ muốn vươn lên tới đỉnh cao nào, Bảo Khuyên không biết được .

Bà Lý uể oải đứng dậy:

Cô Hai vào ngả lưng một chút, sao mẹ con lâu về quá! .

Bảo Khuyên chớp mi:

Mẹ mới vừa đi mà cô. .

Bà Lý rầu rĩ than:

Ở đây thời gian trôi chậm hơn rùa, cô ra ra vào vào chả biết làm gì cho hết ngày .

Bảo Khuyên sốt sắng:

Con mở phim cho cô Hai coi nhe? .

Ôi thôi ! lúc này cô coi không vô đâu. .

Sao vậy cô? .

Bà Lý xoa tay, lắc đầu và đi vào nhà, Bảo Khuyên nhíu mày nhìn theo. Cô không cho rằng cái bà Ánh Loan vừa rồi, là nguyên nhân là cô Hai đang vui vẻ trở nên buồn buồn như vậy . Nhưng nếu thế thì lý do gì cô ấy lại lo âu bứt rứt chứ ? .

Ôi chao những người có tuổi, góa chồng đều khó chịu và bất thường như nhau. Mẹ là một điển hình, bây giờ thêm cô Hai nữa, chắc Bảo Khuyên sẽ quay mòng lên vì suốt ngày phải vâng vâng dạ dạ phục

tùng quá .

Đang suy nghĩ vấn vợ, Khuyên chợt nghe tiếng mô-tô vọt qua rồi thảng gáp kể bên nhà .

Anh ta đã về ! .

Tự dưng tim Bảo Khuyên đập mạnh cô lên lén nhìn qua hàng rào tigôn và thấy Đăng đang chống chân ngồi trên xe. Chờ mở cổng rào . Người đang loay hoay mở cổng không phải là Phát mà là một cô gái . Bảo Khuyên mím môi lẩm bầm:

Trời ạ ! Đưa cả con gái về nhà . Trông cô ta ăn mặc mát làm sao ! thật khó tưởng tượng .

Khuyên tò mò quan sát cô gái khá đẹp, mặc cái thun lưới sát nách và cái quần Jean ống suông xé lại. Cô ta đẩy cổng cho Đăng vọt xe vào sân. Hai người nói gì đó với nhau, rồi Đăng mở cửa cho cô ta vào và đóng sập cửa lại .

Họ làm gì ở trong kia Bảo Khuyên đỏ mặt với thắc mắc của mình . Lòng cô bỗng chùng xuống vì một nỗi thất vọng chưa từng có . Anh ta không đàng hoàng như cô nghĩ, những gì cô vừa thấy chứng tỏ điều đó là đúng .

Bảo Khuyên buồn nhưng chẳng hiểu tại sao. Mỗi người có đời sống riêng, cô đã hiểu, đã biết những gì về Đăng chưa, sao đã vội cho anh ta là người tốt để bây giờ thất vọng .

Con người thật phức tạp . Chuyện cô Hai bỗng nhiên ủ rũ, cô chưa đoán được tại sao, bây giờ lại thêm bận tâm vì anh hàng xóm, chán quá là chán! .

Bảo Khuyên thẫn thờ gục đầu ngồi co chân lên ghế đa. Cô tự trách trái tim mình sao nông nổi, chỉ vừa nhận vài ánh mắt, vai nọ cười xã giao của một người lạ, đêm về đã nghĩ ngợi viễn vông, đã vẽ vời những chuyện không đời nào là thực . Chả trách mẹ hay máng cô là chúa mơ mộng cũng đúng .

Nhất định từ giờ chớ đi, cô phải... .

Bảo Khuyên!

Đang hạ quyết tâm, Khuyên giật mình khi nghe gọi . Ngóc đầu lên, cô khựng lại vì thấy Đăng .

Anh ta đứng sát rào và có vẻ ngạc nhiên:

Em làm sao vậy ? .

Cô ấp úng:

Có...sao đâu ! .

Đăng nhíu mày quan tâm; .

Không chóng mặt hay nhức đầu thật chứ ? .

Tự nhiên Bảo Khuyên khó chịu trước thái độ chăm sóc của anh, cô

cọc lóc:

Không mà! anh cần gì ? .

Đặng nhún vai:

Cho anh bốn hũ Yaourt. .

Vừa mở tủ, cô vừa nói:

Một mình anh ăn tới 4 hũ Yaourt à ? đúng là hảo chua hơn cả con gái .

Làm thinh nhận từ tay Khuyên từng hũ Yaourt qua mắt lưới, Đặng đợi cô đưa muỗng xong mới nói:

Anh đang có bạn . Bạn anh mới thích của chua này . Riêng anh, lúc nào cũng hảo ngọt hết . Sao? Còn thắc mắc gì nữa không? .

Bảo Khuyên liếc anh ta một cái thật dài . Cô có cảm giác Đặng biết rằng vừa rồi cô ngòì gục đầu là vì anh đánh có bạn . Thật què hết chỗ nói! Anh ta hiu hiu tự đắc trông ưa không vô. Nhưng chính cô đã tạo cơ hội cho Đặng hiu hiu tự đắc, sao còn trách ai? .

Hừ! anh ta cũng như Hoàng An, chả là gì để cô phải ghi cái tên họ vào bộ nhớ của trái tim mình cả . Việc quan trọng nhất hiện giờ Khuyên phải thao là học . Học nữa, học mãi, nếu lỡ trượt vô chuỗi, thì mẹ không tha tội đâu. .

Nghĩ tới mẹ, Khuyên thấy mình có lỗi . Bà một đời vất vả nuôi co khôn lớn vậy mà dạo này cô không tập trung hết tâm trí vào việc học như trước kia. Tự cô cũng nhận thấy mình thường thả rơi tâm hồn vào tận xứ mộng mơ nào rất lạ, ở đó cô lẫn lộn giữa An và Đặng. Hai anh chàng mà lí trí cô luôn ibỏ, luôn cho rằng mình ghét ghê ghét gớm . Thế nhưng trong quyển sổ tay bé xíu màu hồng, Bảo Khuyên đã nắn nót ghi những câu thơ thật dễ yêu:

“Từ hôm đó người ngoan như giấc mộng .

Đến bên tôi trong những lúc học bài .

Mùa thi ơi nhẹ nhẹ ở trên vai .

Đừng rớt nặng mà lòng tôi rối chí” .

Thực sự ai là người làm lòng cô bối rối vào lúc này, Bảo Khuyên không biết nữa . Mẹ luôn bảo lãng mạng chỉ khổ thân, cô chả hiểu hồi còn trẻ mẹ có lãng mạng mơ mộng như mình không. Khuyên chỉ biết một điều mẹ rất mực thương yêu ba và rất mực chung thủy với người quá cô. .

Khuyên từng nghe cô Hai kể Rằng : Hồi đó ông bà nội chết sớm, cô dắt díu ba lên Sài Gòn sinh sống . Cô Hai đã làm đầu bếp nuôi ba ăn học . Ba mẹ thương nhau, nhưng bà ngoại không chịu ba làm rể . Bà ngoại chê ba là con mồ côi nhà nghèo, không ai nâng đỡ .

Mẹ đã bắt chấp gia đình, về sống chung với ba. Được 4 năm, khi Bảo Khuyên tròn 3 tuổi ông đã qua đời vì bị sốt rét ác tính . Trong khai sinh của Khuyên không có tên ông. Cô thắc mắc thì mẹ giải thích hai người chưa kịp làm hôn thú, dù đã là vợ chồng 4 năm. . Khuyên không quan tâm đến việc này nữa, cô cho rằng lòng thủy chung của mẹ đáng giá hơn tờ hôn thú gấp ngàn lần . Dù không có tên ba trong khai sinh, nhưng cô vẫn là con ông kia mà , Chính cô là động lực là niềm vui giúp mẹ đứng vững trong cõi đời này .

Hồi cô còn bé, đã có lần bà ngoại buộc mẹ Gg cô cho cô Hai nuôi để tiến thêm bước nữa . Chính vì không đồng ý yêu cầu của ngoại, mẹ đã đưa cô tới ở đầu nhà một người bạn đồng nghiệp . Sau này người ấy xuất cảnh đã vừa bán, vừa cho miếng đất mẹ con cô đang ở bây giờ . Sau mười mấy năm, mẹ Khuyên đã dựng nên ngôi nhà khang trang đầy đủ tiện nghi này bằngbanhiều mồ hôi nước mắt .

Khuyên không có quyền làm mẹ buồn hay thất vọng trong mọi trường hợp .

Bước vô nhà, ngồi sau bàn học kê ngay cửa sổ nhìn ra sân, cô làm bài tập lý . Khuyên chăm chú say mê làm bài đến mức không quan tâm đến thời gian. .

Chiều bắt đầu xuống, sau bếp bà Hai Lý khua xoong nồi chuẩn bị cơm nước . Bên hàng xóm cô gái mặc quần áo cực kỳ moden đã về . Đứng đứng tần ngần kế hàng rào nhưng không gọi Khuyên. Có lẽ anh không nỡ phá khi thấy cô đang học .

Ngần ngừ vài giây, anh nhảy lên xe phóng đi. Khuyên giật mình đứng phắt dậy chạy ra sân nhưng Đãng đã mất dạng .

Mâm mê cây viết bic còn cầm trong tay. Bảo Khuyên chẳng hiểu động lực nào khiến cô làm thế khi nghe tiếng xe của Đãng. Cô định đuổi theo một ảnh ảo sao? .

Thần thờ nhìn những sợi nắng còn sót lại trên cây sứ trắng, Bảo Khuyên chớp mi. Làm sao cắt nghĩa được những điều đang xảy ra trong hồn cô. Người ta lại đi nữa rồi, lòng cô chợt vắng tanh. Tất cả chỉ còn một buổi chiều với màu nắng nhạt, với mây nhẹ nhẹ Với gió hiu hiu. .

Trời ơi ! Không phải cô đang yêu đấy chứ!

Bún tàn thuốc bay vèo qua cửa sổ, Phát vụt nói:

Hôm rày, em Hoàng Diệp theo tra tao chỗ ở của mày hoài, em năn nỉ nghe thăm quá, tao sợ sẽ siêu lòng mất .

Nhìn mưa lất phất bên ngoài, giọng Đăng lạnh như băng:

Nếu mày sợ siêu lòng, tốt hết đừng ở đây nữa .

Phát cười hề hề:

Tao chỉ nói lên sự lo lắng của mình trước về tội nghiệp của nhỏ Điệp thôi, làm gì nóng dữ vậy ?

Vẫn không ngưng nhìn mưa, Đăng mím môi:

Tao không muốn bị Làm phiền vì cô ta. Những gì thằng An nói tao nhớ rất rõ, nó đâu có quyền xúc phạm mẹ tao. Tao căm thù An. Hôm đó mày không can là tao dần nó như luôn rồi.

Nhưng Hoàng Điệp đâu có lỗi gì với mày .

Đăng cười nhạt:

Đúng thế ! anh cô ta có lỗi là đủ thay đổi mọi chuyện, cần chi thêm cô ta nữa

Phát chắt lưỡi:

Mày cố chấp quá!

Làm lì đốt một điếu thuốc, Đăng bực dọc rít từng hơi dài. Nhận xét vừa rồi của Phát vô tình chạm vào vết thương không Bao giờ lành của anh. Ba mẹ Đăng cũng cho rằng anh cố chấp, vì vậy mới sống thui thủi một mình. Nhưng tại sao Đăng cố chấp, có ai hiểu không? Nhếch môi cười chua chát, anh nhớ tới mẹ mình, một người đàn bà coi tiền bạc là trên hết. Năm Đăng 3 tuổi, bà đã đem anh cho người chị ruột để lấy tiền trả nợ vì thua bài. Dì Kim đã đưa anh về Cái Mơn ở đến khi anh học Đại Học mới trở lại Sài Gòn

Mười mấy năm dài ròng rã, ba mẹ Đăng không một lần ghé thăm xem con mình sống ra sao. Ngoại trừ vài ba lần dì Kim đưa anh về thành phố chơi, bà dẫn anh tới thăm ba cho biết bên nội

Giòng họ nội anh khá giàu có vì vậy mới môn đăng hộ đối bên nhà họ ngoại. Cuộc hôn nhân do người lớn sắp xếp đổ vỡ hoàn toàn, vì ba anh không chịu nổi tính cách của vợ mình . Ông cũng phải bỏ ra một món tiền rất lớn để mua lại tự do. Sau khi ly dị, mẹ Đăng dẫn anh đi với cả mấy trăm cây vàng trong tay. Bà là một phụ nữ tuyệt đẹp, nhưng lại thích lối sống phóng đãng, đua đòi, không nghĩ tới ai ngoài bản thân mình . Với số tiền bà đòi chồng chu cấp lần để nuôi con, bà tha hồ sắm sửa, phung phí, bài bạc, sống cuộc sống xa hoa đài các như các bậc mệnh phụ

Trong khi đó Đăng được giao cho một bà xẩm già chăm sóc tới ngày bà thả anh ta vào một cái cũi tre dơ bẩn, đã 3 tuổi nhưng anh vẫn chưa biết đi và không hề biết nói vì bị suy dinh dưỡng trầm trọng
Lần đó dì Kim từ Cái Mơn lên thăm, thấy tình cảnh của thằng cháu và cách sống của em gái đã vô cùng phần nộ dì mắng mẹ Đăng một

trận, rồi đem anh về Cái Mơn. Được 4 năm, mẹ anh xuống đòi tiền . Bà nói thẳng với chị ruột là muốn bán con. Nếu dì Kim không mua, bà sẽ đem Đăng về Sài Gòn bán cho người khác. Đất Sài Gòn chật như nêm, nhưng vẫn có những gia đình vắng vẻ quạnh hiu vì không con cái

Trước lời trơ tráo của em gái, dì Kim đã bỏ vàng ra mua Đăng, bà bắt mẹ anh phải làm giấy lãn tay, ký tên hẳn hoi rồi đoạn tuyệt không nhận chị em ruột thịt nữa

Nhưng thời gian trôi qua, dì Kim dần dà cũng hết giận, những lần lên Sài Gòn, dì đều đưa Đăng tới thăm mẹ . Cũng như ba anh, bà đã có một gia đình mới, và cả hai người chẳng ai nhớ mình từng có chung một đứa con trai ngoài những đứa con riêng họ đang có hiện giờ. Sống với dì Kim, Đăng không thiếu gì cả . Có thể nói anh muốn gì được nấy vì dì anh rất giàu, lại không có chồng con. Thế nhưng về tình cảm, anh luôn thiếu thốn, dù dì Kim cưng anh hơn trứng mỏng. Mặc cảm của đứa bé bị cha bỏ rơi, mẹ đem bán khiến anh luôn tự ti với những bạn đồng trang lứa. Anh dễ nổi giận trước trước một câu nói đùa, và tự ái khi bị chỉ trích phê bình, dù lời phê phán ấy là đúng. Nay giờ Đăng tự ái vì cái chắt lưỡi của Phát. Anh đúng là cố chấp, nhưng anh không thích nghe nhận xét đó

Giọng Phát băng quơ:

Mùa giâm thế này tội nghiệp cô lán giềng yaourt quá . Trời lạnh ế dài dài, cô em càng ngày càng lên men mới chết chứ! nè Đăng, mà có thấy con bé đó dữ dằn không?

Đăng cau có:

Chưa đầy 5 phút mà mà đã cho hai nhận xét về hai người rồi. Nhiều chuyện quá!

Vẫn cười hề hà, Phát nói:

Mày cũng vừa nhận xét tao nhiều chuyện đó thôi ! Vậy sẵn tiện nhận xét luôn con bé Khuyên cho huề đi.

Đăng gạt tàn thuốc:

Tao không hiểu từ “dữ dằn” của mày là nghĩa đen hay nghĩa bóng

Ngả người ra salon Phát nói:

Tao lúc nào cũng có tư tưởng hất ám, nên toàn xài nghĩa đen thôi. Ý tao muốn nói con nhỏ Khuyên vừa cay vừa chua. Nó chần thấy sợ luôn!

Đăng châm biếm:

Bảo Khuyên chần cũng đúng, vì ngoài xã hội còn nhiều đàn ông như mày quá

Chẳng hề giận câu mai mỉa của Đăng, Phát lại chép miệng:

Nhà con bé cũng đâu đến đối tộ, chả hiểu bà mẹ nghĩ sao mà để tú
kém bắt con nhỏ vừa học vừa coi hàng như thế
Đặng lặng thinh. Anh không thích tò mò, thắc mắc kiểu của Phát .
Gia đình nào cũng có những hoàn cảnh riêng, chỉ nhìn bề ngoài để
phán đoán làm sao chính xác chứ
Bước tới cửa sổ Đặng vút mẩu thuốc đang hút dở ra sân và chờ
nghe tiếng xèo tộ nghiệp của nó khi gặp nước
Mưa đã bớt nặng hạt nhưng vẫn chưa dứt hẳn . Năm nay mưa sớm
quá, mới tháng năm đã có bão rớt . Mấy ngày nay thành phố cứ mù
mờ, ẩm ướt . Ở nhà đấm mình trong đề án thi tốt nghiệp, Đặng thấy
mụ mẫm, nhưng anh lười bước ra khỏi nhà, lười cả đi uống cà phê
trong quán cửa kính, với những album nhạc nước ngoài mới nhất,
âm thanh stéreo tuyệt nhất . Anh cảm thấy chán nản vô cớ, và cô đơn
kinh khủng giữa đám bạn bè, nhưng không hiểu tại sao mình chẳng
hòa nhập được vào những người cùng sống, cùng học cùng đùa vui,
chơi bời với mình
Đặng chống tay nhìn qua nhà Bảo Khuyên. Lúc nãy anh thấy cô bé
mặc áo mưa, đạp xe khỏi nhà . Chắc là đi học thêm sắp thi rồi còn gì
. Nhiều hôm trên phòng mình nhìn xuống, thấy đèn bên cửa sổ còn
sáng, biết cô còn thức học bài khuya, lòng Đặng bỗng dưng bâng
khuâng khi so sánh Bảo Khuyên với Hoàng Diệp, và với cô em gái
cùng mẹ của mình
So với Khuyên, hai người kia đều quá sượng thế nhưng cả hai chả
ra làm sao hết . Hoàng Diệp kiêu căng, hợm hĩnh, khinh người, quen
được chiều chuộng, có kẻ Hầu người hạ . Chẳng bao giờ là động tới
móng tay. Hải Đường thì giống y như mẹ, xa hoa phù phiếm, mới
học lớp mộtmốt đã ghiền vào Discotheque, đêm nào không đi nhảy
con bé ngủ không được
Rất nhiều lần, đăng gặp Hải Đường trong các Discotheque. Hai anh
em nhếch môi với nhau cho có lệ, rồi mạnh ai nấy nhảy với bạn của
mình y như người lạ . rốt cuộc Đặng không có cha mẹ lẫn anh em.
Nghĩ đời anh sao bất hạnh quá!
Vừa định quay vào, Đặng chợt giật mình hốt hoảng khi thấy bên nhà
Khuyên điện chập nổ cháy như pháo bông. Anh nghe tiếng mẹ cô la
oai oái, rồi bà chạy vụt ra sân, còn bên trong đèn tắt tối om.
Đặng vội vàng đẩy cửa phóng sang, mặc cho Phát ngo ngát chạy
theo.
Vừa vào tới sân, Đặng đã hỏi ngay:
Dì cúp cầu dao chưa?
Bà Dung ôm ngực thở hổn hển . Sợ quá bà không nói được, mà chỉ

lắc đầu ú ớ

Đặng vội trấn tĩnh:

Không sao đâu ! Chắc đứt cầu chì rồi, nên không cháy nổ nữa . Để cháu vào xem.

Bà Dung lấp bắp:

Đồng hồ điện sau cánh cửa, cháu coi chừng đó ! Dây nhợ đứt tùm lum, ghê quá ! Dì chưa cắm bàn ủi vào, chả hiểu sao lại nổ, cháy lung tung.

Phát ra vẻ tài lanh:

Chắc chạm mạch rồi ! Nguy hiểm dữ ! Mà phải cẩn thận đó, nếu không muốn biến thành heo quay.

Nghe Phát nói thế bà Dung liền bảo:

Thôi đi cháu ! Không rành về điện thì đừng đụng vào nó

Đặng cười cười:

Cháu là thợ điện mà!

Bà Dung ngỡ ngác:

Thật sao ! Vậy thì may quá

Đặng mạnh dạng bước vào trong, tới cánh cửa anh cẩn thận kéo cầu dao xuống . Mùi khét lẹt của cao su vẫn còn đầy nhà thật khó chịu .

Anh theo bà Dung vào bếp và thấy dọc theo trần, một đoạn dài dây điện bị cháy đen thui rơi lòngh thông ngay vách tường

Đưa tay nắm sợi dây, Đặng nhìn quanh và nói:

Dây này hơi cũ, lại phải tải quá nặng, một lúc vừa tủ lạnh, nồi cơm và cả bàn ủi nên chịu không nổi mới cháy

Bà Dung lo lắng:

Chẳng biết đoạn ở nhà trên có sao không?

Đặng nhiệt tình:

Để Cháu xem.

Bà Dung vừa bước theo anh vừa nói:

Nhà trên mới thay hồi năm rồi. Dây ở đây nối vào đó . Gần tủ lạnh, dì có đặt cầu chì...

Vậy chắc không sao đâu.

Dì cũng mong như vậy, nếu không tối nay phải ở thềm với khối công việc thì chết

Đặng mỉm cười vì lời than của bà:

Cháu nghĩ chỉ thay chì mấy cái cầu chì và đoạn dây ở bếp là mọi chuyện ổn thôi.

Bà Dung chất lười:

Vẫn biết là vậy, nhưng mà...chậc...

Đặng sốt sắng:

Cháu sẽ làm giúp dì . Hàng xóm láng giềng tối lửa tắt đèn là lúc này . Bên cháu còn một cuộn dây khá dài . Để Cháu về lấy

Bà Dung ngần ngừ:

Đề Dì gọi thợ điện, chớ không giám làm phiền cháu

Vừa bước ra cửa Đấng vừa nói:

Thì cháu là thợ điện nè . Dì gọi ai nữa cho mất công. Chờ cháu một chút

Phát lọt tọt đội mưa chạy theo Đấng về nhà . Anh chàng cầu nhàu:

Tự nhiên mà tốt thế ? muốn lấy điểm bà ta coi bộ Không dễ đâu. Bả Khó dăm dăm thấy sợ luôn.

Giọng Đấng khó chịu:

Mày làm nhảm cái gì vậy ? chẳng lẽ để nhà kế bên tối thui khi nhà mình sáng choang, coi sao được

Nhưng bả chả cần mày giúp

Đấng nhíu mày:

Sao lại không cần ! Căn cứ vào đâu mày nói thế ?

Phát nhún vai:

Thái độ bả đã nói lên tất cả . Mày có thấy đôi mắt dò xét của bà ta đâu ! xì ! Bả sợ mày giả vờ nhiệt tình để vào nhà chôm đồ, nên theo mày sát nút đó ngớ ả !

Đấng hơi khựng vì câu nói của Phát . Anh vẫn biết tính thẳng bạn mình suy diễn và đa nghi, nhưng biết đâu lần này nó nói đụng Nhiệt tình quá dễ bị hiểu lầm . Nhưng chả lẽ mới vừa hăng hái đó đã rút êm vì một nhận xét ?

Anh làm lì nói:

Nếu bà ta nghĩ như mày, tao cũng phải chứng tỏ mình không phải thế

Phát vươn vai uể oải:

Mày thích làm việc thiện thì đi một mình, tao ngủ đây!

Không được! mày phải theo cho tao sai vật

Vừa đặt đích xuống salon, Phát đã nhồm lên:

Thật hay đùa vậy thằng quý ? Tao còn ức tỉ việc chưa làm đây nè

Đấng thản nhiên:

Nhưng làm ơn cho phụ nữ vẫn là việc mày đặt lên hàng đầu mà !

Chẳng lẽ mày ghét galăng với ...bà già ? Đây là cơ hội để mày tiếp cận con bé vừa chua vừa đắng!

Mặt nhăn nhó, Phát nói:

Tao thấy khó vô quá . Nhưng con bé chua yaourt ấy cho mày đó .

Để Tao ở nhà đi. Thầy bói nói tao năm nay phải tránh xa điện, lửa mà !

Đặng nạt:

Đừng kiếm chuyện nữa . Phụ tao một chút nếu không trời tối chẳng thấy đường đâu.

Lười biếng đứng dậy, Phát càu nhàu:

Nể lời dì Kim dặn là phải theo chăm sóc, lo lắng... dạy dỗ mày, nên tao phụ lần này thôi nghe chưa. Đừng nghĩ là tao sợ đó!

Đặng hỏi hả bảo:

Vậy ra sau bếp lấy cuộn dây điện đi, tao kiếm đồ nghề . Không biết con vít thử điện vút đâu rồi

Phát châm chọc:

Mày nôn nóng vì sợ yaourt nhà nàng hư tại thiếu điện hả ?

Đặng tỉnh bơ:

Đừng chọc nữa, không sai...nhê đâu . Giúp họ Vì nghĩ tới dì Kim.

Giờ này dì tao cũng ở một mình . Nếu có chuyện gì bất trắc, bà con lối xóm sẽ chạy qua giúp dì ấy . Tao nghĩ đơn giản, chớ không nghĩ xa như mày đâu.

Thiện tai ! thiện tai ! so mày lúc này với lúc giúp đỡ mấy em làm đẹp có khác nhau xa. Đúng là tao không đủ khả năng để giúp đỡ từ con gái tới bà già như mày

Đang lom khom tìm đồ trong học tủ, Đặng đứng phất dậy quát to:

Câm đi ! mày có tin tao đâm vỡ mồm mày không ? đừng chỏ mũi vào chuyện của nhau. Mình đã thỏa thuận rồi kia mà!

Thấy đôi mắt long lên sòng sọc của Đặng, Phát xùi xuống:

Xin lỗi ! tao chỉ đùa thôi!

Hừ ! trước đây thằng An cũng nói là nó đùa . Trò đùa nào cũng có giới hạn . Mày so sánh việc tao làm với bọn vũ nữ, gái bao, gái gọi với việc tao giúp mẹ Bảo Khuyên mà gọi là đùa à ?

Biết là Đặng đang nổi cơn tự ái, Phát làm thinh. Anh thấy mình thiếu tế nhị Khi vừa rồi đã châm chọc Đặng không đúng cách . Anh quên rằng Đặng không thích đùa kiểu này . Hấn mà giận lên thì khủng khiếp lắm . Đúng là vừa rồi anh ...bốc quá

Dè dặt nhìn Đặng, nhưng không thấy hấn có phản ứng gì thêm. Phát xuống bếp tìm cuộn dây điện

Hai người làm lì dầm mưa đi qua nhà Bảo Khuyên. Phát hiểu từ bây giờ trở đi, anh phải uốn lười bảy chục lần trước khi nói đùa . Khổ sao Phát lại rất hay đùa mới chết .

Tình Khúc

Chương 3

Bà Dung nhìn Bảo Khuyên, giọng hơi trách:

Nếu Chiêu Liên không nói, mẹ đâu biết Đăng và Phát là hai thằng đi moto đụng con đập hết bông hôm trước . Tại sao lại giấu mẹ hả ?

Bảo Khuyên nhăn nhó:

Tại con quên chuyện đó rồi . Chớ giấu mẹ làm gì

Hừ ! Con là vua nhớ những thứ vớ vẩn . Mẹ không tin con quên, khi ngày nào cũng đụng mặt chúng nó

Úp mặt vào tay, Khuyên âm ức:

Con chỉ nhớ xem họ có thiếu tiền yaourt không để đòi thôi. May thay họ chẳng khi nào mua chịu hết . Dù có nhiều lúc ông Đăng mua cả chục hũ yaourt, cả chục chén rau câu để đãi bạn bè

Đang ngồi lật rau, bà Lý xen vô;

Điều đó chứng tỏ tụi nó không phải dân ăn lường bần tiện

Bà Dung nói:

Nhà cửa bẽ thế, xe cộ bóng loáng thế kia làm sao bần tiện cho được

Rũ rũi tay cho ráo nước, bà Lý nói:

Em nghĩ vậy là làm . Bần tiện hay không do ở bản thân kia

Chống tay dưới cằm, Khuyên lầm bầm:

Vài chục hũ yaourt đâu nói lên được bản chất con người . Con không hiểu sao mẹ và cô Hai lại quan tâm đến họ chi vậy

Giọng bà Dung nghiêm nghị:

Vì họ là hàng xóm . Ở kề người đàng hoàng vẫn tốt hơn, dù thành phố này đèn nhà ai nấy sáng đã trở thành cách sống phổ biến

Bảo Khuyên cười tủm tỉm:

Hôm trước đèn nhà mẹ tắt, người ta sang sửa dùm, thay dùm một đường dây điện khá dài rồi đó . Mẹ tính sao đây khi người ta không lấy tiền công ?

Bà Dung chưa kịp trả lời, bà Lý đã nói:

Thì hôm nay mẹ bày nấu nhĩn nhục, hột sen, táo tàu để trả ơn đó

Khuyên kêu lên:

Trời ơi ! vậy nồi chè đó không phải nấu cho con sao ? Con khoái món này nhất mà mẹ ! cho uống.

Bà Dung gắt:

Làm gì um sùm thế . Lớn rồi vẫn không biết giữ mồm, giữ miệng .

Người ta nghe phải kỳ chưa.

Khuyên đưa tay lên cắn . Cô hơi đỏ mặt khi nghĩ những lời vừa rồi lọt vào tai Đăng. Người ta sẽ nghĩ cô vừa tham ăn lại vừa xấu nét

Giọng yếu xìu, cô lí nhí:

Con đùa mà mẹ!

Chuyện ăn uống không đem ra đùa, người ta sẽ tự ái nếu lỡ nghe thấy

Bảo Khuyên làm thình đầy ân hận . Thật ra cô không hiểu sao vừa rồi mình lại ăn nói vô duyên thế, trong khi lòng Khuyên đang mong muốn quan hệ giữa gia đình và Đăng ngày một tốt hơn.

Chiều mưa ấy, bước vào nhà, Bảo Khuyên đã bất ngờ đến mức mắt tự nhiên khi thấy Đăng ở tận trong bếp . Anh vừa sửa điện vừa trò chuyện với mẹ thật từ tốn, khác với thái độ bộp chộp cô thường gặp ở Phát

Thấy Khuyên, anh chỉ mỉm cười rồi tiếp tục việc đang làm, mặc kệ Phát bô lô bô loa trăm ngàn chuyện trên đời . Đêm ấy Khuyên cứ trằn trọc mãi, cô buồn vì Đăng có vẻ lơ là với mình . Trong mắt anh, cô không có gì đặc biệt cả . Tốt nhất cô đừng đặt ở anh một kỳ vọng nào hết

Định bước ra phòng khách, Bảo Khuyên chợt nghe mẹ nói:

Con bưng thố chè trong tủ lạnh sang cho hai đứa ở bên rồi về liền

Khuyên ngập ngừng:

Ngay bây giờ à mẹ ? Con phải nói sao đây?

Bà Dung nhún vai:

Thiếu gì cách nói . Ngày thường con giỏi lắt léo lắm mà !

Gãi đầu, Khuyên thành thật nói:

Con chỉ sợ làm bọn họ tự ái thôi.

Với tay lấy giỏ xách trên bàn, bà Dung quay lại nhìn cô:

Vậy con cứ suy nghĩ, chừng nào tìm ra câu nói hay nhất thì đem chè qua . Bây giờ mẹ đi đây!

Mẹ tới nhà bà Tú Nhi phải không?

Đúng vậy ! có chuyện gì à ?

Tự nhiên Khuyên buột miệng:

Con nhỏ Hoàng Điệp đang thất tình ông Đăng này đó mẹ

Trợn mắt đầy ngạc nhiên, bà Dung hỏi:

Sao con biết ? Rồi bà kêu lên - A..mẹ nhớ rồi ! Hôm sinh nhật, nó hò hét với con vì con đâm vào xe thằng Đăng chớ gì ? Thật buồn cười !

Hoàng Điệp làm sao lọt vào mắt Đăng cho được . Vừa ngu ngốc, hợm hĩnh lại vừa hư hỏng . Đêm nào cũng đi nhảy đầm, bảo sao nó không đau tim với đau phổi.-- Lắc lắc đầu kiêu chề bai, bà nói tiếp --

Chiều con gái kiêu bà Nhi tức là hại nó . Bà ấy may mắn được thẳng Hoàng An, chớ con bé Điệp xem như hồng rồi !

Bảo Khuyên đứng nhìn mẹ dắt chiếc Dream ra, lòng nghĩ lung tung về việc bà vừa giao.

Mẹ cô đúng là rạch ròi, sòng phẳng tới mức Khuyên thấy ngại khi phải mang chè sang cho Đăng và Phát ! Kiêu bánh ít đi bánh quy lại rõ rệt như vậy thoạt đầu tưởng là tế nhị, nhưng lại không tế nhị chút nào

Thật tình cô chưa biết nói sao khi đoán chắc chắn sẽ chẳng bao giờ có việc biếu xén tương tự như vậy lần thứ hai, trừ phi Đăng lại giúp mẹ việc gì đó

Nén thở dài, Khuyên lên tiếng:

Cô Hai ơi ! Cô có thấy mẹ hơi quá khi vội vàng trả lễ người ta như vậy không ?

Bà Lý ngẫm nghĩ:

Vội vàng à ? Ôi, trước sai gì cũng phải làm thế . Sớm còn hơn muộn, người ta sẽ trách mình không biết điều

Khuyên cầu nhàu:

Con không muốn đem sang chút nào !

Bật cười, bà Lý mắng:

Mày tiếc hả con bé tham ăn?

Đâu phải tiếc, con chỉ sợ không biết sẽ nói thế nào cho thật mát, thật ngọt như chè mẹ nấu thôi !

Vung tay lên, bà dạy:

Thì cứ bảo "mẹ em mời các anh ăn tí chè lấy thảo", rồi trở về ngay sau khi đã ấn thổ chè vào tay chúng

Bảo Khuyên che miệng cười khúc khích:

Con sẽ làm y như cô dặn nghĩa là y như mấy đĩa ngổ

Với con trai, lắm lúc ngổ lại hay hơn danh đá, chanh chua đó . Ngày xưa ba mày từng nói thế đấy !

Nhưng mẹ con đâu có ngổ

Bà Lý gật gù:

Ngược lại, ba mày mới là ngổ! Thôi đi đi !

Bảo Khuyên mở tủ lạnh lấy thổ chè bằng thủy tinh có nắp đậy để lên chiếc đĩa kiêu vẽ hoa hồng, rồi cẩn thận bưng đi.

Cô không nghĩ là mình sẽ ập a ập úng như con bé ngốc, nhưng nói gì với Đăng, cô vẫn chưa nghĩ ra.

Nhà anh không đóng cổng, cửa phòng khách chỉ khép hờ . Ngần ngừ một thoáng, Bảo Khuyên gọi to:

Anh Phát ơi!

Vẫn không nghe trả lời cô nghiêng đầu réo:

Anh Ph...a...t...

Tim Phát à ?

Mãi lom lom nhìn vào nhà, Khuyên giật mình khi nghe tiếng Đấng sát sau lưng. Trán tỉnh lại, cô nổ một "tăng"

Trời ơi ! Làm người ta hết hồn . Anh ở đâu mà hiện ra như ... ma vậy ?

Giọng Đấng hơi ồm ồm:

Anh đứng ngoài sân. Em mãi lo tìm Phát nên đâu thấy anh. Sao ?

Tim hẳn có chuyện gì quan trọng hả ?

Bảo Khuyên ngậm tằm. Đấng lại hỏi:

Không nói được à ? Nếu định gọi gì cho Phát, cứ đưa anh cất hộ cam đoan không bốc hơi đâu.

Thổ chè như nặng trĩu trên tay Khuyên, cô ấp úng:

Tôi không có tìm anh Phát . Tưởng anh vắng nên tôi gọi thế vì ...vì chả lẽ gọi một lúc người sao cho được --liếc Đấng một cái, cô phụng phịu --mẹ tôi bảo mời... mời hai anh ăn chè lấy thảo.

Đấng trầm giọng:

Dì Dung làm anh thấy ngại. Hàng xóm giúp nhau là chuyện thường mà

Thì chuyện biếu nhau chén chè, miếng bánh cữnh thế . Anh không nhận tôi sẽ bị mắng đó !

Đấng nheo mắt:

Dì Dung khó đến thế sao ?

Bảo Khuyên cong môi:

Làm không xong việc được giao bị mắng là phải rồi, chớ có gì mà khó

Mở rộng cửa ra, Đấng đỡ thổ chè và bảo:

Bảo Khuyên vào nhà anh cho biết

Trước đây tôi đã từng vào chơi, nhà này có gì lạ đâu, ngoài việc đổi chủ mới.

Để thổ chè lên bàn, Đấng cười cười:

Chủ nó có nhiều cái lạ lắm đó!

Lấy lại vẻ nghịch ngợm thường ngày, Bảo Khuyên khoanh tay nghênh nghênh mặt nhìn Đấng:

Có gì lạ đâu ? Chẳng lẽ tay anh tới sáu ngón ?

Không phải sáu, mà chỉ còn 4 ngón thôi, nhìn nè !

Khuyên tò mò nhìn Đấng hươ nhanh bàn tay trước mặt mình và cô thấy hình như anh thiếu mất ngón áp út

Cô buột miệng:

Vậy là anh hết đeo nhẫn cưới rồi ! Tội nghiệp ghê.
Thấy Đăng tằm tằm nhìn mình, Khuyên đỏ mặt cô ngập ngừng:
Tôi về ! Anh ăn chè đi kéo hết lạnh
Sao vội vậy ? Anh chưa kịp nói cảm ơn đã đòi về . Buồn thật !
Bảo Khuyên lạnh nhạt:
Mẹ tôi dặn, phải về ngay !
Đăng gật gù:
Dì Dung giữ con gái kỹ quá làm anh nhớ đến chuyện cô bé choàng khăn đỏ, khi cho cô bé ấy ra khỏi nhà một mình, bà mẹ cũng căn dặn đủ điều. Rốt cuộc...chậc !
Bảo Khuyên gân cổ lên:
Tôi không ngốc như cô bé choàng khăn đỏ ấy đâu !
Dường như chỉ đợi Khuyên nói thế, Đăng tiếp lời ngay:
Anh cũng đâu phải là con sói già . Sao em lại sợ ngồi lại đây khi dì Dung đã vắng nhà ?
Nhìn Khuyên bằng cái nhìn rất lém, anh hạ giọng thì thầm:
Em sợ mẹ hay sợ anh vậy ?
Chỉ vào ngực mình, Bảo Khuyên trề môi:
Tôi mà sợ anh. Xi...bốn ngón chưa phải là gì ghê gớm lắm đâu. Có xòe tay ra cũng chỉ dọa con nít thôi !
Đăng cười thành tiếng vì câu nói của Khuyên, anh lắc đầu:
Đúng cô hàng yaourt, chua ơi là chua. Nè ! Phát thích yaourt nhà Khuyên lắm đó !
Bảo Khuyên nhói ngực khi nghe Đăng...gán ghép mình với Phát
Cô vùng vằng:
Anh đừng có vô duyên nữa. Tôi về đây !
Thấy cô ngoe nguẩy dợm bước, Đăng dang tay ngăn lại. Bảo Khuyên trợn mắt khi nhận ra hai bàn tay anh trải thiêu ngón nào cả
Cô giận dỗi kêu lên:
Anh chỉ giỏi xí gạt người ta.
Mặt Đăng tỉnh queo:
Anh có gạt em gì đâu ?
Khuyên chua ngoa:
Vậy chả lẽ tay anh giống đuôi thằn lằn, vừa rụng mất đã mọc lại rồi ?
Đưa tay lên ngắm ngía, Đăng vờ vĩnh:
Ừ nhĩ ! Sao kỳ ghê, mới đó đã mọc lại rồi . Chắc bàn tay anh biết sợ...
Bảo Khuyên lờm anh:
Sợ gì ? Đúng là thấy ghét !

Đặng cười . Nét làm lì thường ngày trên mặt anh biến đâu hết, Khuyên ngẩn ngơ mắt mấy giây vì ánh mắt ám áp, vì đuôi mắt dài rất đa tình của Đặng. Cái miệng rộng anh hay mím lại đầy kiêu ngạo, lạnh lùng bỗng dưng tràn đầy nét thoải mái, thân tình . Khuyên vội vã quay mặt đi, người nóng bừng bừng

Trời ơi ! Sao lại xúc động... dậy kỳ thế ! Đặng chẳng nghĩ về mình như mình nghĩ về anh ấy đâu, đừng có ngốc nữa !

Giọng Đặng bỗng vang lên thật trầm:

Đừng về nha bé Khuyên. Có em ngôi nhà này sống lại, còn không chỉ là thời gian chết, tẻ ngắt, buồn thiu.

Bảo Khuyên nhếch môi:

Anh khéo nói, chứ nhà này lúc nào chẳng có bạn bè, đông vui, nhộn nhịp

Đặng cười buồn:

Chính vì nhiều bạn quá nên anh mới lẻ loi, cô độc . Anh chỉ cần một người hiểu mìnhm thông cảm với mình chứ không cần đám đông ồn ào, náo nhiệt như em vẫn thấy

Khuyên băn khoăn không biết sao Đặng nói với cô những lời như tâm sự thế này. Thật ra cô vẫn chưa hiểu gì về cá nhân anh. Cũng như mẹ và cô Hai, Bảo Khuyên mơ hồ đoán rằng gia đình Đặng giàu lắm, nên mới cho anh ở một mình trong ngôi nhà đầy đủ tiện nghi thế này. Có thể vì sự giàu có này, nên bạn bè thân sơ gì đều bám lấy anh cũng không chừng . Một người như thế nếu sống nghiêng về nội tâm, ắt hẳn phải thấy cô đơn giữa đám đông rồi.

Cô ngập ngừng:

Sống với gia đình sẽ không thấy lẻ loi cô độc, dù gia đình chỉ có hai người như gia đình tôi. Tại sao anh ở có một mình vậy.

Đặng nói:

Vì anh không có gia đình, dù chỉ một mẹ một con như em. Từ nhỏ anh sống với người dì ruột ở dưới quê, khi học đại học anh mới về lại đây.

Khuyên tò mò:

"Về lại đây". Nghĩa là anh từng sống ở Sài Gòn ?

Đặng khẽ gật đầu . Hai người chột im lặng. Khuyên rất muốn biết ba mẹ anh đâu, tại sao họ không sống với anh, nhưng cô không dám hỏi . Cô rụt rè nhìn về phía nhà mình như muốn về . Đặng chột lên tiếng: Anh khao khát có được một người mẹ như dì Dung...

Bảo Khuyên nhỏ nhẹ:

Thế mẹ anh hiện giờ ở đâu ?

Giọng Đặng khô khan:

Anh không biết !

Anh không bao giờ tìm hiểu sao ?

Có chứ ! Nhưng lúc còn bé xíu kia . Lớn lên anh không quan tâm nữa .

Khuyên ngạc nhiên:

Tại sao vậy ?

Đặng mím môi:

Vì nhiều nguyên do lắm ! Em không hiểu được đâu, khi em may mắn có một người mẹ hết sức yêu thương và lo lắng cho mình

Bảo Khuyên chạnh lòng:

Nhưng em cũng là con mồ côi. Em ao ước có một người cha, một người anh, một chị gái hay một đứa em cho đỡ tủi thân.

Anh cũng từng ao ước giống Khuyên. Anh thích được bị mắng như em. Nhưng thú thật, dì Kim cưng anh quá nên từ bé đến giờ anh chưa hề bị đòn, bị mắng lần nào . Dì ấy nuông chiều đến mức anh đâm ra hư đốn...

Chớp mắt để ngăn cơn xúc động chợt ùa đến vì lời nói chân tình của Đặng . Bảo Khuyên khúc khích cười:

Ờ hay ! Sao anh lại... tự thú với tôi khi tôi chưa hề hay biết gì về những cái ... hư đốn của anh hết

Không bối rối khi bị Khuyên trêu, đặng nghiêm nghị:

Anh muốn thành thật với em.

Tại sao ? Và để làm gì ?

Im lặng hồi lâu, Đặng mới ngập ngừng nói:

Anh rất thích có một cô em gái như em, nghịch ngợm, bướng bỉnh, thông minh và hơi chanh chua tí xíu . Có thể, Bảo Khuyên không cần, thậm chí không thèm có một ông anh thế này, nhưng nếu được làm anh của em thì thật tuyệt

Bảo Khuyên héch mếu lên, giọng đầy tự ái:

Chắc chắn anh từng có nhiều cô am gái ngang hông rồi phải không ?

Hừ ! Đừng tưởng tôi cũng giống các cô em ấy của anh. Chúng ta chỉ là hàng xóm không hơn, không kém

Hơi ngỡ ngàng vì thái độ của Khuyên, đặng phân bua:

Khuyên hiểu lầm ý anh rồi !

Vừa lúc đó có tiếng bà Hai Lý gọi vọng qua:

Khuyên à ! Có khách

Ném cho anh cái nhìn lạnh lùng, Bảo Khuyên vụt chạy ra ngoài .

Đặng hấp tấp bước theo:

Bảo Khuyên !

Không thèm quay lại, Khuyên chạy một mạch về nhà . Tim đánh

thình thịch trong ngực, cô ngồi xuống ghé đá ngoài sân để thở, và trông thấy Hoàng An.

Anh ta không nhìn cô mà đang trừng trừng mắt về phía hàng rào . Bảo Khuyên vụt đứng dậy, cô ngỡ ngàng trước vẻ sùng sộ của hai gã thanh niên, nhất là Đăng. Dù anh đang bên kia hàng rào, trên bậc thềm nhà mình, Khuyên vẫn thấy mắt anh long lên, môi mím chặt, cầm bạnh ra trông thật dữ tợn . Còn An thì khoanh tay, cười nhạt với vẻ thách thức ra mặt . Thời gian như chậm lại, hai người gờm nhau thật . Dẫu biết cả hai sẽ không xông vào nhau được, Bảo Khuyên vẫn hoảng hốt trước vẻ đối chọi quyết liệt này . Cô thở phào nhẹ nhõm khi Đăng bước vào nhà và đóng cửa thật mạnh

Hoàng An nhìn cô soi mói:

Em quen hẳn ta à ?

Bảo Khuyên khó chịu:

Đúng vậy ! Ở kế bên, không quen sao được

Lâu chưa ?

Nghe cách hỏi cộc lốc của An. Khuyên chột tự ái, cô làm một hơi:

Tôi biết Đăng trước khi biết anh. Trả lời như vậy được không ? Hừ ! Chắc anh tới không phải để điều tra chứ ! Có việc gì cứ nói ra đi. Tôi bận lắm !

Hoàng An phớt lờ trước thái độ chảnh chọe của Khuyên. Anh từ tốn nói:

À ! cô Dung nhờ tôi nhắn lại với em rằng tối nay cô ấy sẽ về hơi tối vì cùng dự buổi tiệc mừng bà bạn của mẹ tôi vừa ở mỹ về

Bảo Khuyên cau kinh:

Chuyện này anh nhắn cô Hai cũng được cần gì gọi tôi về chứ ! Đúng là rận !

An chằm chọc:

Em tiếc rẻ vì không được ở lại nhà hàng xóm nữa à ? Hẳn ta chẳng đáng để em cau lên thế đâu!

Liếm môi, Khuyên mĩa mai:

Chắc chỉ có anh mới đáng cho người ta cau thôi. Tôi ghét người hợm hình lắm

An thần nhiên nói:

Tôi cũng vậy. Vì thế tuy mang tiếng học chung, nhưng tôi và Đăng như mặt trời với mặt trăng. Hẳn ta không thể là bạn của bất kỳ ai vì hẳn rất tự cao và hợm hình

Tại sao anh dám nói chắc thế ?

Tại vì Đăng nhiều bạn quá, hẳn giao du rộng, quen biết không chọn lọc, đám người bu lấy hẳn, tăng bốc hẳn lên mây, do đó hẳn đâm ra

khó gần được.

Bảo Khuyên vuốt mũi:

Nhưng Đăng là người được em gái anh yêu mà . Lần đó chị ta chết giấc vì Đăng còn gì ?

An cười nhạt:

Em biết nhiều quá tôi cùng chả giấu . Trước đây tôi tưởng Đăng là người tốt nên mời hấn về nhà chơi, ngờ đâu hấn đã tán tỉnh Hoàng Diệp . Con bé khờ bệnh hoạn ấy yêu thật, còn Đăng lại đùa . Hấn đã bỏ con bé vì một lỗi lầm không phải của nó . Thật ra lỗi ấy chỉ là cái có...

Khuyên ngắt lời:

Nhưng cụ thể lỗi ấy là gì ?

Thấy cô có vẻ quan tâm, An hỏi:

Em cần biết à ?

Gật đầu. Khuyên cao giọng:

Đăng lên án một người . Anh phải nói rõ những việc liên quan đến người ấy chứ !

An trầm ngâm:

Có một là trò chuyện giữa đám bạn, tôi đã buột miệng phê phán lối sống của các bà vợ không nên nét, không làm tròn bổn phận với chồng con. Đăng đã nổi khùng lên vì cho rằng tôi cố ý nhục mạ mẹ hấn . Đăng xông vào đánh tôi, hôm đó nếu không có người can, hai thằng chắc từ chết tới bị thương.

Bảo Khuyên kêu lên:

Tại sao Đăng làm vậy ?

An nhún vai:

Tại hấn quá nhạy cảm khi nghĩ về mẹ mình

Nhớ tới lúc này, Đăng bảo không biết mẹ mình ở đâu, Bảo Khuyên thấy thắc mắc, cô dò dẫm:

Anh có biết mẹ Đăng không?

Hoàng An thủng thỉnh gật đầu:

Mẹ hấn thì cả thế giới này đều biết chứ đâu phải riêng tôi.

Khuyên nhíu mày:

Sao kỳ vậy ?

An nhếch mép, giọng hơi chế nhễu:

Cô em tò mò nhiều quá rồi !

Không phải tò mò . Nhưng Đăng bảo với tôi không biết ba mẹ mình ở đâu kia mà !

An bật cười:

Trước đây hấn cũng nói thế với Hoàng . Đến khi vỡ lẽ Đăng mới trở

mặt, hấn xấu hổ vì mẹ hấn không lạ gì với đám bạn ham chơi.

Khuyên thắc mắc:

Nhưng tại sao Đăng lại nói dối ?

Tại bà ấy đúng là hạng đàn bà toi đã phê phán . Thật xui cho Đăng.

Bảo Khuyên bĩu môi:

Vậy chắc chắn lần đó anh không vô tình động tới nỗi đau của anh ta đâu. Xì ! Ngay cách nói nãy giờ, cũng chứng tỏ anh đầy ác cảm với anh rồi

Hoàng An chéo miệng:

Em nghĩ sao cũng được . Điều duy nhất tôi muốn nói với em là đừng tin hấn

Tại vì em anh từng bị Đăng phỉnh phờ à ?

An vung tay:

Hoàng Điệp chỉ là một trong những con cừu non bị Đăng dụ dỗ thôi.

Ở gần hấn, rồi em sẽ thấy lời tôi nói là có cơ sở

Khuyên im lặng nhìn ra đường, vừa lúc một chiếc Angel dừng ngay nhà Đăng, trên xe một cô gái mặc mini jupe bó sát bước xuống .

Đăng trong nhà đi ra. Hai người nói gì chả biết, chỉ thấy thái độ Đăng có vẻ quyết liệt, trong khi cô gái dường như xuống nước năn nỉ .

Cuối cùng của vở kịch câm mà Khuyên và An xem là cảnh Đăng bỏ mặc cô gái đứng ngoài cổng, bực bội đi vào nhà đóng mạnh cửa lại

Hoàng An thở dài:

Mong rằng con bé Điệp đừng bao giờ biết hấn ở đây. Nếu không, một ngày nào đó em sẽ thấy Điệp thảm bại như cô gái này . Biết chừng đâu với chứng đau tim bẩm sinh, nó còn tệ hơn nữa

Bảo Khuyên hoang mang nhìn cánh cửa đóng kín bên trong nhà Đăng, cô nuốt nghẹn xuống và nói:

Cám ơn những gì anh vừa nói về Đăng. Tôi cần phải biết con người đó để chủ động trong đối xử . Hừm ! Nhưng tôi không phải là con cừu non đâu.

An nhẹ nhàng:

Tôi cũng nghĩ thế !

Nghênh mặt lên, Bảo Khuyên bắt bẻ :

Anh biết gì về tôi mà nói vậy ?

Nhìn cô đăm đăm, An nói:

Mỗi lần tới nhà tôi, cô Dung rất thường nói về Bảo Khuyên.

Khuyên ậm ự than:

Chắc mẹ lại kể xấu rồi ! Khổ thật !

Ai lại đi kể xấu cô con gái cưng của mình

Khuyên vội bào chữa:

Không phải kể xấu, nhưng trong mắt mẹ, tôi có nhiều điểm chưa được lắm ! Bà không thích nói tốt con mình
Dù cô bé có nhiều điểm hơn người
Bảo Khuyên cười ròn tan:
Tôi mà hơn ai. Nè ! anh có lộn tôi với chị Tố Lan của anh không đó ?
Hoàng An vẫn không rời mắt khỏi gương mặt lém lỉnh, hồn nhiên của Khuyên. Anh như bị thôi miên bởi tiếng cười của cô. Mãi đến khi nghe Khuyên nũng nịu hỏi:
Sao không trả lời người ta ?
Anh mới ấp úng :
A..n...h đâu thể lộn kỳ vậy
Chống hai tay dưới cằm, Khuyên nheo nheo mắt:
Anh kể về chị ấy đi. Chị Lan đâu rồi ?
Anh buồn buồn:
Tố Lan đã theo gia đình sang Mỹ gần một năm nay.
Và anh vẫn không thể nào quên. Đúng là chung tình, có được người yêu như anh, thế nào chị ấy cũng trở về mà
Anh gượng gạo:
Khuyên anh ừ tôi đấy à ? Tố Lan không bao giờ trở về đâu.
Tại sao anh bi quan dữ vậy khi chuyện trở về đâu còn khó khăn như xưa nữa ?
Hoàng An cay đắng:
Tố Lan không hề yêu tôi, cô ấy về làm gì
Bảo Khuyên lặng thinh. Cô nao nao lòng khi nghe An trầm giọng:
Tố Lan có quyền chọn tương lai của mình . Và cô ấy đã trọn miền đất lạ kia. . Qua tới bến, Tố Lan đã lấy chồng, một ông đứng tuổi giàu sụ
.
Cô chưa kịp hỏi : "Sao anh biết", anh đã nói tiếp:
Cô ruột Tố Lan vừa từ Mỹ về cho tôi hay . Chắc cuối năm nay Lan sẽ làm mẹ đó
Khuyên thấy mình cần phải khách sáo:
Xin lỗi đã khơi lại trong anh nỗi buồn
Có sao đâu ! Tôi đã quên rồi.
Khuyên mau miệng:
Vậy tôi chúc anh sớm có người yêu mới.
Anh hơi nghiêng đầu:
Hy vọng lời chúc của em sẽ ứng nghiệm:
Che miệng cười, Bảo Khuyên nhí nhảnh nói:
Chắc là ... ứng, vì hồi đó tới giờ tôi có chúc ai như vậy đâu ! --Rồi như sự thực nhớ ra, cô thì thầm --Nè, phải bà khách Việt Kiều nhà anh đã

tiệc tối nay là cô ruột của Tố Lan không?

An gật đầu, giọng xa xôi:

Nghĩ cuộc đời cũng lạ, gia đình Tố Lan thì nần nặc đòi cô Hạc bảo lãnh qua Mỹ, ngược lại cô Hồng Hạc lại cương quyết trở về quê lập nghiệp . Chính cô ấy là người bỏ vốn ra mở nhà hàng và mời mẹ tôi làm quản lý đó

Tự nhiên Bảo Khuyên buột miệng:

Chắc bà ấy giàu lắm ?

Hoàng An xác nhận:

Ừ ! Cô Hạc rất giàu. Lúc còn ở VN. Gia đình bên chồng bà ấy đã nổi tiếng giàu. Nhà hàng Hồng Hạc ở Sài Gòn ai mà không biết

Tròn mắt lên, Khuyên ngạc nhiên:

Giàu mà lại bỏ xứ đi à ?

Giọng An đều đều:

Chuyện ấy đâu có gì lạ khi ai cũng muốn càng ngày càng giàu hơn. Và Cô Hạc đã giàu hơn nữa, nhưng đó lại là nỗi bất hạnh lớn lao mà cô phải gánh chịu . Ở đất khách quê người gia đình cô ấy đã vỡ tan, đứa con trai duy nhất bị tai nạn chết, chồng có vợ khác . Cô trở về VN với một gia tài đồ sộ và một cõi lòng trống vắng . Với số tiền lớn đó, cô ấy sẽ làm gì để tìm lại được hạnh phúc cho bản thân khi bà con cũng chẳng còn cái.

Bảo Khuyên chợt thấy tội nghiệp người đàn bà cô chưa hề quen biết này. Mẹ cô vẫn hay nói, dù trong tay có nắm tiền muôn bạc ức cũng không sung sướng gì, nếu phải sống hiu quạnh, không con cái, người thân. Xem ra bà Hồng Hạc này đáng thương đấy chứ

Hoàng An bỗng thở dài:

Nãy giờ tôi toàn nói chuyện đâu đâu làm mất thời gian của Khuyên quá .

Ồ ! Đâu có . Anh đang kể về mình kia mà . Và tôi đã được biết chút chút về anh.

Cũng như về cả anh chàng hàng xóm

Bảo Khuyên bẻ tay, giọng khiêu khích:

Có gì không tốt à ?

An im lặng. Anh nhìn đồng hồ và bảo :

Tới giờ Bảo Khuyên đi học Lý phải không ?

Cô kêu lên:

Anh tài thật !

An nhún vai:

Tôi nghe cô Dung nói

Khuyên nhấn mạnh:

Nhưng anh vẫn tài, ở chỗ nhớ chuyện không liên quan tới mình
Nhìn Khuyên bằng ánh mắt ám áp, An thì thầm:
Tôi vẫn nghĩ em có liên quan tới cuộc sống của tôi đấy !
Mặt Khuyên đỏ ửng lên, cô vùng vằng:
Thật vớ vẩn ! Tôi đi học đây.
An tủm tỉm cười:
Tôi đưa em tới trường nhé ?
Bối bối, cô nói :
Đời nào có chuyện đó ! Anh về đi. Tôi hứa sẽ kể với mẹ toàn bộ
những lời... tán vờ rời của anh. Lúc ấy xem ai quê cho biết
Hoàng An li mặt:
Cứ kể đi, xem cô Dung bảo sao. Anh dám cá mẹ bằng lòng cho anh
đưa em đi học mỗi ngày . Chỉ sợ em không nỡ mách mẹ về anh thôi !
Đứng dậy bước tới chỗ dựng xe, An nói nhỏ:
Anh đợi Khuyên ngoài đầu ngõ nha !
Cô quỳnh lên :
Không được ! T...u...i ghét lắm ! Anh về đi.
An nheo mắt:
Em năn nỉ hay ra lệnh cho anh vậy ?
Bảo Khuyên đành xuống nước:
Tôi năn nỉ . Anh về kéo bác Nhi chờ ở nhà
An leo lên xe mặt tươi roi rói:
Cám ơn em lo cho anh. Đi học ngoan nhé ! Tối nay mẹ về, anh sẽ
gởi quà đó !
Khuyên cắn môi:
Anh không được đợi người ta ngoài ngõ đấy !
Em không thích, anh đợi làm gì . Nhưng chắc chắn mình còn gặp
nhau nữa . Về nhé baby..
Bảo Khuyên thờ phào khi chiếc Dream của An vọt ra khỏi cổng . Trời
ạ ! Hôm nay là ngày gì vậy . Sao lúc nào hai gã dễ ghét này cùng một
lúc làm rối tung hồn cô lên thế ?
An và Đăng ai là người thành thật ? Rõ ràng Đăng sống buông thả
quá . Mình không thể nào, không thể nào để hấn lung lạc bằng ánh
mắt, bằng gương mặt lạnh nhưng đầy thu hút . Mình không thể...
Nhưng trời ơi ! Mình không thể không nghĩ tới Đăng mới khổ . Chả lẽ
những lời An nói, và những cô gái thường vào nhà Đăng chưa đủ để
mình tỉnh hồn sao ?
Buồn bã Bảo Khuyên ngồi thừ ra ghế . Mãi lúc nghe bà Hai Lý gọi
vào đi học, cô mới hoảng hồn bật dậy
Nhìn sang balcon nhà Đăng, cô thấy anh đang nhìn xuống, miệng phì

phà thuốc lá, mặt lạnh tanh vô cảm
Tự nhiên Khuyên quay phắt đi, nhanh đến không ngờ . Cô muốn
tránh mặt Đăng hay muốn lần tránh chính bản thân không biết nữa .
Điều Khuyên biết rõ nhất là cô đang buồn, buồn ghê gớm.....

Bà Hai Lý đi ra đi vào, miệng không ngớt lẩm bầm:
Tiệc tùng gì giờ này vẫn chưa về . Thật bực mình, có ăn uống, chơi
bời cũng phải biết ở nhà người ta trông chú !
Ngồi thả hồn bên sách vở, Bảo Khuyên vọt miệng:
Đừng cần nhần nữa mà cô Hai. Vì biết sẽ về trễ nên mẹ mới nhờ
Hoàng An tới nhần với mình từ chiều .

Bà Hai càu nhàu:

Nhưng tao vẫn thấy lo kỳ cục . Gần mười hai giờ rồi, có ăn thịt rỗng,
chắc cũng đã xong. Chả lẽ mẹ mày còn ở lại dọn dẹp à ?
Khuyên không trả lời . Cô mãi theo dõi đóm lửa cứ di động trên
balcon tối đen. Gần như suốt tối nay Đăng ngồi đó với điều thuốc
cháy đỏ . Đóm lửa nhỏ đậu hờ trên môi anh thỉnh thoảng lại rục lên
làm cô không tập trung học hành gì được . Đăng lừa dối Khuyên khi
bảo chả biết ba mẹ mình hiện giờ ở đâu, thế sao cô không thấy giận,
trái lại Khuyên bỗng thấy bứt rứt vì một nỗi buồn quái lạ . Cô hiểu và
thông cảm với anh khi nhớ Đăng ao ước có một người mẹ như mẹ
cô. Rồi cô lại buồn vì anh chưa thành thật với mình . Điều này chứng
tỏ với Khuyên, Đăng vẫn giữ một khoảng cách xa lắc
Nuốt tiếng thở dài, Bảo Khuyên tự an ủi . Đăng vẫn là người lạ, cô
luôn luôn ngang ngược với anh, vậy tại sao đòi anh phơi trải hết lòng
mình cơ chứ . Đêm nay anh hút thuốc nhiều đến nỗi cô phải bồn
chồn . Anh có biết mỗi lần đóm lửa đỏ rục lên trên môi anh là tim cô
nhoi nhói không ?

Đang chống tay nghĩ ngợi, Bảo Khuyên bỗng nghe có người gọi tên
mình ngoài cổng . Nhón chân bật đèn ngoài sân lên, cô lót tót chạy ra
và thấy Trúc Ly, cô bạn học chung lớp, nhà ở cuối xóm đang nghễng
cổ vào

Bảo Khuyên ngạc nhiên:

Ủa ! Mày đi đâu giờ này vậy Ly ?

Con bé vừa thở ra vừa nói lớn :

Dì Dung bị cướp mất xe rồi, bây giờ dĩ đang ở nhà thương vì bị bọn
nó đâm.

Bảo Khuyên có cảm giác hai chân mình khuyu xuống, cô ú ớ đứng

chết trên trong lúc bà Lý gào lên:

Ôi trời ơi ! Nó có ...sao không cháu ?

Trúc Ly ập úng:

Cháu không rõ, mẹ cháu gọi điện thoại bảo cho con Khuyên hay gấp, quýnh quá cháu quên hỏi, nhưng hiện giờ dì Dung đang ở phòng cấp cứu, có lẽ bị cồng nặng Cô và Khuyên lo vào trong mau đi.

Quay sang Khuyên, Ly nhỏ nhẹ:

Tối nay ba tao cũng vắng nhà, nếu không tao sẽ vào bệnh viện với mày . Mẹ tao bảo phải mang tiền theo để mua máu, dì Dung bị mất máu nhiều lắm ! Mẹ tao đang lo cho dĩ ở trống .

Bảo Khuyên xây xẩm mặt mày khi nghe Trúc Ly nói thế . Cô nhìn bà Lý như cầu cứu, như chờ nghe ý kiến của bà . Chưa bao giờ Khuyên nghĩ tới việc mẹ bị tai nạn thế này, tự nhiên mắt cô cay xè, Khuyên oà lên nức nở làm Trúc Ly phải gắt:

Phải bình tĩnh ! Chỉ giỏi nhè rồi làm sao lo cho dĩ được ! Mau chở cô Hai vào nhà thương , tao đi về vì ở nhà có mỗi mình bé Tin hà !

Dứt lời Trúc Ly chào bà Lý rồi chạy vội chạy vàng ra khỏi sân. Bảo Khuyên mếu máo hỏi:

Mình đi ngay bây giờ chưa ?

Bà Lý ngập ngừng:

Con biết chỗ mẹ cất tiền không ?

Khuyên lắc đầu, bà Lý rầu rĩ:

Tao chỉ có mấy trăm ngàn, chắc chẳng đủ đâu vào đâu. Thôi cứ vào trống cái đã

Thay quần áo xong trở ra, Bảo Khuyên sững sốt khi thấy Đăng và cả Phát đang bên nhà mình

Chẳng để cô ngạc nhiên lâu, Đăng lên tiếng:

Anh và Phát sẽ đưa cô Hai với em đi. Giờ này đàn bà con gái không nên ra đường, nguy hiểm lắm !

Bà Hai dạn dò :

Cô và Phát đi trước, nhớ khóa cửa cẩn thận đấy . Hoa. thì vô đơn chí con ạ .

Lúc này Phát mới nói :

Nhà thương nào vậy Khuyên?

Cô nói tên nhà thương Phát còn hỏi lại:

Chắc không đó ?

Khuyên gật đầu:

Chắc chứ ! Mẹ của Trúc Ly là y tá ở đó mà

Khi cô khóa xong cửa, Phát đã chở bà Lý đi. Đăng ngồi trên xe chở cô, mặt lầm lì . Ngần ngừng một chút, Khuyên leo lên đằng sau lưng

Đặng, giọng khách sáo:

Làm phiền anh, tôi thấy ngại quá !

Đặng lạnh nhạt:

Tôi vì dì Dung thôi !

Dứt lời anh rồ ga thật mạnh, vì bất ngờ Khuyên ngã sấp mặt vào lưng Đặng, hoảng hồn cô ngồi xít ra, hai tay vịn đại vào eo anh. Đầu óc Khuyên rối như tơ, cô chực khóc khi nghĩ đến mẹ . Nếu bà có bề gì thì thì ...

Nghe Khuyên thút thít trên vai, Đặng vỗ về:

Dì Dung không sao đâu. Đừng vội nhè như vậy

Hít hít mũi, Khuyên bệu bạo hỏi:

Sao anh biết không sao ?

Tôi có linh tính

Bảo Khuyên khỗ sở:

Tôi là con sao không có linh tính gì hết ngay cả việc đêm nay mẹ về rất khuya cũng chẳng làm tôi lo. Thật tệ hết sức

Cô nghe Đặng cười nhẹ:

Có lẽ tâm trí em bận nghĩ tới những điều lãng mạn hơn, dễ yêu hơn là ngồi chờ mẹ về

Anh muốn ám chỉ chuyện gì đây ?

Hơi nghiêng đầu ra sau, Đặng nói :

Tôi có ám chỉ chuyện gì đâu, khi rõ ràng tôi thấy em ngồi nhìn vào vở nhưng hồn lại trôi lang thang tới tận xứ sở mơ mộng nào . Chiều nay em vui nhiều . Khi vui sướng và cả hạnh phúc nữa người ta ít quan tâm tới xung quanh. Do đó Khuyên quên trông dì Dung cũng đúng thôi !

Bảo Khuyên tấm tức :

Anh chỉ giỏi đoán bậy ! Tôi không trông mẹ vì hồi chiều An đã tới cho hay mẹ sẽ về trễ chớ bộ...

Đặng lơ lửng:

Vậy sao ! Thế mà tôi không biết

Khuyên tức lắm:

Hồi chiều anh đã thấy An còn gì

Đặng dài giọng:

An nào kìa ? Tôi không quen.

Bảo Khuyên mím môi:

An anh của Hoàng Diệp, người yêu của anh. Hừ ! đúng là dối như cuội . Lúc chiều tôi đã hứa không đời nào trò chuyện với người giả dối, dễ ghét

Khổ nỗi lời hứa ấy lại không thực hiện được, cô bé ạ ! Nếu nghe một

người, để đi tới kết luận về một người mà chẳng cần suy xét thì thật sai lầm, thật nông nổi

Bảo Khuyên cúi kính:

Tôi đâu rảnh để phải tốn thời gian suy xét về người nào đó

Đặng lên giọng người lớn:

Nhưng em vẫn thừa thời gian nghĩ vẫn vợ, mơ mộng hảo huyền .

Học như em dễ trượt võ chuối lấm đầy nhóc !

Tức nghẹn ở ngực, Khuyên hàm hừ:

Anh không có quyền phê phán tôi, mơ mộng đâu phải là cái tội

Đường như nhận thấy mình hơi lố, Đặng ngập ngừng:

Xin lỗi Bảo Khuyên. Tôi thật vô lý khi thốt ra những lời vừa rồi . Đúng là tôi không có quyền nói năng lung tung như thế . Lòng dạ tôi hẹp hòi quá . Em đừng giận nhé !

Khuyên làm thinh, cô rút tay không thềm vịn vào hông Đặng nữa .

Đường phố vắng tanh với những dãy nhà đóng cửa im ỉm, đèn tắt tối om làm Khuyên chạnh lòng khi nghĩ tới mẹ

Nỗi hối hận vì suốt từ chiều tới tối cô chẳng hề nhớ, chẳng hề lo khi mẹ về quá muộn, làm tim cô nặng nề u uất

Cô hai còn có linh cảm về chuyện gì đó chẳng lành, nên cứ đi ra đi vào ngóng . Là đứa con duy nhất, sao Khuyên không có cảm giác nào hết . Cô vô tâm đến thế sao ? Nếu mẹ mất đi thì cô sẽ sống như thế nào ?

Gió lạnh thổi ào ào làm Khuyên rùng mình . Bất giác cô khổ sở kêu thảm:

Mẹ ơi ! mẹ đừng chết

Rồi Bảo Khuyên lại sụt sịt khóc . Lần này Đặng không vỗ về cô nữa .

Nước mắt và gió lạnh làm cô nghẹt cứng cả mũi

Đặng làm lì cho xe chạy thật nhanh. Vì sợ té, rút cuộc cô cũng phải ôm eo anh. Đôi lúc mặt cô áp hẳn lên lưng anh đầm đìa nước mắt, nhưng Khuyên chẳng hề để ý đến

Đã có nhiều lần Khuyên ao ước được ngồi đằng sau chiếc moto của Đặng. Đêm nay ước mơ thành hiện thực rồi, có điều anh không đưa cô tới quán cà phê cửa kín, hay quán nhạc có ca sĩ yêu cầu, mà anh lại đưa Khuyên đến bệnh viện

Thật oái oăm đến đau lòng . Cô không cảm nhận được gì ngoài nỗi lo điên cuồng về mẹ . Hiện giờ với cô, mẹ vẫn là người quan trọng nhất trên đời .

Đặng queo xe vào cổng bệnh viện . Anh chưa dừng hẳn, Khuyên đã nhảy xuống chạy vội về phía phòng cấp cứu . Cô gập ngay gương mặt căng thẳng tột cùng của cô Hai và dì Thu, mẹ của Trúc Ly.

Bảo Khuyên chưa kịp hỏi câu nào bà Thu đã nói trước:
Cái cần nhất bây giờ là tiền . Có một số thuốc phải mua ngoài, vì
bệnh viện không có
Bảo Khuyên chớp mi :
Khoảng bao nhiêu hả dì Thu ?
Bà Thu ngân ngữ
Nếu có ba triệu trở lên thì tốt . Vì nội mũi thuốc chống nhiễm trùng là
đã cả triệu rồi . Vết thương chị Dung khá sâu, chỉ còn vài phân là tới
tim.
Khuyên kêu lên thất vọng:
Mẹ cháu không để tiền mặt ở nhà nhiều như vậy đâu.
Rồi cô hạ giọng như thì thầm:
Nhưng hiện nay mẹ cháu sao rồi ?
Bà Thu chép miệng:
Từ lúc đưa vào tới giờ vẫn không hề tỉnh . Dường như đầu cũng bị
chấn thương. Bây giờ cháu nhất định phải có tiền
Bảo Khuyên bần thần nhìn bà Lý . Vừa lúc đó cô nghe giọng Đăng
rành rọt:
Trong bệnh viện cũng có quầy thuốc . Dì có thể mua chịu giùm dì
Dung không?
Bà Thu nhìn anh đầy ngạc nhiên, nhưng sau đó bà nói ngay:
Quầy thuốc đó chỉ bán những loại thông thường . Còn những thuốc
cần thiết phải chạy đi lùng, nay ra mới có
Bảo Khuyên lo lắng:
Phải đi lùng ở đâu hả dì ?
Dì không biết, nhưng nếu cháu cần, sẽ có người mua giùm ngay tức
thời
Đăng vụt nói:
Cháu muốn xem toa của bác sĩ
Bà Hai Lý vội đưa anh một mảnh giấy và giải thích:
Đây là những thứ thuốc bệnh viện không có
Đăng trầm giọng:
Cháu sẽ mua được chúng
Bà Lý khổ sở nhìn mọi người:
Nhưng lấy đâu ra tiền . Thật rủi ro khi bữa nay mẹ con Chiêu Liên
cũng về quê ngoại cả rồi
Nhìn đồng hồ, Đăng quả quyết:
Vừa đúng một giờ, nhất định cháu phải có thuốc được . Cô Hai và
Khuyên đừng lo, cứ chờ ở đây.
Quay sang Phát đang ngồi ngủ gà ngủ gật ở ghế băng gần đó, Đăng

bảo:

Đi với tao !

Dứt lời anh như chạy ra sân, Bảo Khuyên vội chạy theo, cô hốt hải hỏi:

Nhưng lấy tiền ở đâu mà mua ?

Không hề ngoái đầu lại, Đăng trầm tĩnh :

Chuyện đấy anh sẽ lo. Em cần bình tĩnh không được đi lung tung vào giờ này, nếu có cần gì, phải đi cùng cô Hai.

Rồi anh bỏ nắc Bảo Khuyên đứng tần ngần trên hành lang, Đăng nhẩy vọt ra đường . Phát rồ ga chạy theo. Anh chàng gào to:

Đi đâu vậy thằng quý . Tao buồn ngủ quá rồi . Không theo mày nổi đâu.

Giọng Đăng lạnh tanh:

Muốn về thì về, nhưng chìa khóa tao giữ, mày sẽ ngủ ngoài sân đó

Phát chửi thề rân trời, nhưng cũng phải ráng bám theo sau đăng, trong khi anh mãi phóng như điên trên phố vắng

Tới một quán phở bán suốt đêm, Đăng dừng lại chờ Pháo trở tới, anh nói:

Coi xe, tao phải gọi điện thoại

Cho ai?

Anh gắt:

Mày tò mò quá !

Phát nhún vai rồi lại ngáp . Anh còn lạ gì tính Đăng, bốn năm sống chung, Phát từng chịu đựng biết bao tùy hứng và điên rồ của anh rồi Lần này Đăng quả là điên khi muốn thủ vai ân nhân cứu mạng với con nhỏ Bảo Khuyên. Con bé chua như chanh ấy có gì đặc biệt mà hấn ta mê cơ chứ !

Nhảy xuống khỏi xe, Phát ngồi vào bàn và gọi phở

Bà chủ quán đã bưng ra hai tô tái khói nghi ngút, nhưng Đăng vẫn chưa gọi điện thoại xong. Phát cầm đũa ăn trước

Đang xì xụp húp nước phở thì Đăng ra tới . Anh lầu bầu:

Mày hay thật ! Chuyện như vậy mà còn ăn được

Ngẩng mặt lên, Phát cúi kính:

Ờ hay ! Tao có bị đâm đầu mà không được ăn. Mày thật buồn cười, tao gọi luôn phần mày đó, làm đi cho vẫn bao tử

Đăng lắc đầu:

Tao nuốt không vô khi nghĩ đến tình cảnh của Bảo Khuyên.

Xuýt xoa vì cắn phải miếng ớt, Phát nói:

Mình đã làm hết lòng với con bé rồi . Nhưng tao không biết giờ này mày đào đâu ra mấy triệu bạc để mua thuốc cho dì Dung.

Thấy Đăng làm thình, Phát buông đũa nhìn anh trừng trừng:
Nè ! đừng nói với tao là vừa rồi mày điện thoại tới bọn anh chị để
mượn tiền nghen. Dính vào tội lưu manh đó khó sống yên lắm .

Đăng cười khan:

Tao đâu có điên giữ vậy !

Thầy chìa khóa lên bàn, anh nói:

Về ngủ đi, nhưng làm ơn để ý nhà Bảo Khuyên dùm, lỡ bọn trộm
chui vào thì lại khổ

Chà! mày trở thành gã đàn ông gương mẫu, biết để ý tới nhà cửa
trong ngoài từ hồi nào vậy ? Hừm ! Tốt nghiệp xong, cưới vợ là vừa
đó ! Cụ nọn

Đăng bước tới chỗ dựng xe:

Đừng làm nhảm nữa, tao đi trước à

Loáng thoáng nghe Phát nói với theo léo nhéo, nhưng Đăng không
quan tâm. Anh cho xe chạy chậm chậm sát lề, dù lòng nôn nóng mau
có được thuốc . Anh ngại tới chỗ ấy sớm, sẽ phải ngồi chờ, sẽ phải
trò chuyện vì Đăng không biết nói gì với người đó hết

Lúc này ông tỏ ra ngạc nhiên lẫn mừng rỡ khi nghe giọng anh qua
điện thoại vào giữa đêm khuya vắng . Ông ta vui vẻ đáp ứng yêu cầu
của Đăng, vì ở thành phố này ông ta là một trong vài tay đầu nậu
thuốc tây nổi tiếng . Ông ta giàu lắm ! giàu lắm!

Đăng nhếch môi chua chát . Từ lúc biết suy nghĩ tới giờ, Đăng luôn
gạt bỏ sự giàu có của ông ta vì cho rằng nó không liên quan tới mình
. Anh đúng là cố chấp khi luôn luôn khẳng định ông ta và anh là
người dung kẻ lạ . Ông không thể trách Đăng khi trong khai sinh, tên
cha anh bị để trống, tên mẹ là tên của dì Kim ! Với bạn bè bấy năm
thời trung học, anh là đứa con không cha bị mẹ bỏ rơi, phải sống với
bà dì ế chồng, khó tánh . Anh đã quen rồi nên thật khó chịu khi mở
miệng gọi tiếng ba.

Ở Sài Gòn bốn năm năm, Đăng chỉ đến thăm ông vài ba lần, và lần
nào cũng đi với dì Kim. Anh theo dì tới đó vì không muốn bà cần
nhần chớ hoàn toàn không vì ông. Rất nhiều lúc ăn chơi vun vít hết
nhẵn tiền Đăng thà vay mượn hoặc dứt mì gói trừ cơm chờ dì Kim
gởi tiền lên, chớ không đời nào anh nghĩ tới chuyện tới xin ba mình
tiền, mặc dù Đăng biết ông rất thích được anh làm thế

Đêm nay anh đành nhờ tới ông. suy cho cùng việc này Đăng làm
đúng, vì sinh mạng con người là quý nhất mà, nếu phải ngồi trò
chuyện một cách miễn cưỡng với ông ấy để đạt được mục đích,
cũng nên lắm chứ !

Phấn chấn với những lời tự bào chữa cho mình, Đăng tăng tốc, chiếc

xe vọt nhanh hơn, gió đêm ngọt ngào đưa mùi dạ lý hương làm anh thấy sáng khoái

Ngừng trước một biệt thự nhỏ, hiện đại, sang trọng, Đăng dựng chống xe lên và bấm chuông.

Đèn trong phòng khách, trên lầu và ngoài vườn mở sáng choang. Hình như ba anh đã chuẩn bị chờ anh tới nên chẳng cần phải đợi cánh cổng mở ngay khi anh dứt tay ra khỏi chuông.

Một người đàn ông trạc tuổi ba anh đơn đả mời chào:

Ông nhà chờ cậu Hai nãy giờ

Đăng khách sáo:

Làm phiền chú Năm giữa khuya thế này, thật tôi ngại quá

Ông năm cười:

Cậu về nhà, bất cứ giờ nào tôi cũng hoan nghinh hết

Nhảy lên tam cấp, Đăng đẩy cửa kính bước vào trong. Trên salon màu rượu chát anh thấy ba anh đang ngồi với điều thuốc trên tay.

Thấy Đăng đứng ngàn ngữ, ông thân mật:

Tới đây con trai.

Đăng miễn cưỡng ngồi xuống . Anh sốt ruột vì trên bàn chẳng thấy thuốc men gì hết

Ông Văn chợt hỏi:

Dì Kim dạo này khoẻ không con ?

Đăng bối rối:

Con không biết, vì mấy tháng nay con không về nhà

Tệ dữ vậy sao ? Với ba, con có thể bỏ mặc, nhưng dì Kim thì không nên. Dì ấy có mỗi mình con thôi

Đăng ngọ nguậy trên salon:

Vâng ! Con biết . Thuốc của con đâu ? con cần gấp lắm

Giọng ông Văn thông thả:

Thuốc đâu có sẵn ở nhà . Ba vừa nhờ con chú năm đi lấy. Nếu không vì những thứ đó, chắc chẳng đời nào con tự ý tới đây.

Đăng thẳng thắn:

Con không biết tới đây để làm chi ? Trò chuyện ! Thăm hỏi ? Xin tiền hay còn gì khác nữa . Hừ ! những cái vừa kể ra con đều không cần, và thấy khó chịu nếu phải nghĩ tới nó

Mặt ông Văn cau lại:

Có cần phải cay cú vậy không Đăng ?

Khoanh tay trước ngực anh lầm lì:

Tại ba hỏi nếu không con đâu nói ra điều mình nghĩ lâu nay.

Ông gật gù:

Hóa ra con tới đây không vì ba mà vì một người dưng nào đó . Hay

thật !

Đặng lạnh nhạt:

Con đã nói rõ trong điện thoại còn gì . Xin ba đừng trách cứ, đừng kéo dài thời gian nữa

Ông Văn đứng dậy:

Nếu thế, con ngồi đây chờ thằng Thái mang thuốc về . Ba đi ngủ đây. Đặng hơi bất ngờ khi biết ba anh sai Thái đi lấy thuốc . Thằng bé mới mười bảy tuổi, được cưng hơn trứng mỏng, đưa em cùng cha khác mẹ mà anh chỉ gặp đôi lần ở đây, đêm nay phải chạy xộc ngoài đường vắng . Thật khó tin là ba dám để nó đi như vậy vì chuyện riêng của anh. Đặng biết ông rất tự hào về Thái vì thằng bé họ giỏi, ngoan, lại phụ giúp ông cả việc làm ăn. Dù con nhà giàu, được nuông chiều, nhưng Thái sống nề nếp không ăn chơi, quậy phá như anh.

Lòng Đặng thoáng ân hận khi vừa rồi anh đối xử mất dạy với ba mình . Bây giờ muốn dịu dàng cũng đã muộn vì ông lên lầu mất rồi Vớ lấy gói thuốc trên bàn, Đặng rút một điếu và châm lửa hút . Cốc anh không đắng vì khói . Suốt ngày nay nếu cộng lại chắc Đặng hút cả hai gói chớ không ít . Điếu thuốc cầm trong tay anh chả cảm mùi vị gì hết, nhưng để đốt thời gian Đặng đành rít từng hơi thuốc và chờ đợi

Chừng nửa tiếng sau, Thái về tới . Thằng bé cười toe toét:

Anh chờ lâu không?

Đặng khẽ lắc đầu . Anh mãi nhìn vào cái gói nilông trên bàn . Thái lại nói:

Đủ các thứ ghi trong toa. Những loại này đặc trị bị thương, chống nhiễm trùng . Bộ bạn bè anh choảng nhau đổ màu hả ?

Đặng trừng mắt nói làm thằng bé ngồi co lại. Anh nhạt nhẽo đứng lên:

Cám ơn em giữa khuya phải chạy lung tung vì anh. Hôm khác mình nói chuyện nhiều. Bây giờ anh phải đi gấp

Thái vụt đứng lên theo:

Ba dặn đưa tiền cho anh.

Đã có thuốc rồi mà

Thái dúm vào tay anh ba xấp giấy loại năm chục ngàn được xếp ngay ngắn:

Có thêm tiền cứu người vẫn hơn.

Đặng ngập ngừng:

Bao nhiêu đây Thái ?

Ba triệu !

Anh nhét tiền vào túi giông trầm xuống:

Anh cám ơn ba. Rồi anh sẽ trả lại tiền thuốc lẫn ba triệu này.

Thái ngật ngừng:

Chuyện đó không quan trọng . Quan trọng là thỉnh thoảng anh ghé thăm ba và tụi em. Mẹ em cũng quý anh lắm ! Nhớ đó !

Đặng lần tránh:

Anh nhớ, nhưng không dám hứa . Thôi anh đi nhen.

Dứt lời Đặng hấp tấp bước ra sân chạy trốn . Nhìn phớt lên lầu, anh thấy bóng ba mình ngay cửa sổ .

Mím môi Đặng phóng xe đi . Anh cố chấp cho rằng ba hào phóng giúp đỡ đứa con từng bị ông bỏ rơi một cách dễ dàng, vì ông thừa tiền . Điều này có khiến hồn anh thanh thản hơn không ? Đặng chẳng biết, anh chỉ lờ mờ nhận ra dường như lâu nay anh đã quá khắc nghiệt khi nhận xét ba mình.

Tình Khúc

Chương 4

Bảo Khuyên lăn tròn một vòng trên giường, tay ôm gối, mắt nhắm nghiền lại cố xua khỏi tâm trí những hình ảnh cô nhìn thấy bên nhà Đăng trưa nay.

Thế là Khuyên đã biết những cô gái trẻ, đẹp, ăn mặc sang trọng đúng moden vào nhà anh để làm gì rồi . Thật ghê tởm đáng khinh bỉ . Vậy mà Bảo Khuyên lại mơ mộng nghĩ Đăng như về một người hùng xuất hiện kịp thời, kịp lúc để cứu mẹ cô tai qua nạn khỏi .

Thật ra Khuyên, mẹ và cô Hai đều làm Đăng. Ai cũng tưởng anh là người đàng hoàng . Bản thân cô cũng tin như vậy, dù Khuyên biết Đăng giao thiệp rộng, quen nhiều cô gái chỉ nhìn thoáng qua cũng biết không phải con nhà tử tế

Thờ dãi một cái, cô ray rút chẳng biết có nên nói với mẹ những gì mình thấy không, khi dạo này bà rất quý Đăng. Bà xem anh như ân nhân của mình vì nghĩa cử hào hiệp . Bỏ bạc triệu ra trang trải thuốc men, viện phí, mà bà hoàn lại thì Đăng xua tay bảo : "để thư thả".

Lúc đó Khuyên vô cùng sung sướng khi nghĩ rằng anh làm thế tất cả vì mình . Bây giờ cô lại xấu hổ khi quá bộp chộp chủ quan. Cô không hiểu gì về Đăng hết dù hai người đã trò chuyện với nhau nhiều hơn trước . Đúng là cô chưa hiểu gì về Đăng hết

Nhéch môi đầy cay đắng, Bảo Khuyên lại nhớ tới trưa nay. Mẹ sai cô mang bọc nhỏ sang biếu Đăng, việc này cũng thường vì hôm rày mẹ vẫn hay trả lễ như thế mỗi khi có người mang quà đến thăm bệnh thế nhưng việc làm đầy ý nghĩa này hôm nay với cô thật đầy ấn tượng. Khi bước vào, Bảo Khuyên thấy Đăng nằm dài trên salon, tay phì phà điều thuốc . Cô chưa kịp gõ vào cánh cửa khép hờ, thì từ trong một cô gái bước ra, điều làm Khuyên chết sững là cô ta không mặc quần áo, thân thể mà cô nhớ là trắng hồng, tươi mát như vừa mới tắm xong ấy được quấn hờ trong một chiếc khăn lông màu đỏ, ngắn cùn cùn . Cô ta nhún nhảy tới salon và sà xuống nửa nằm nửa ngồi kế Đăng. Vừa lúc đó anh nhìn thấy Khuyên nên vội bật dậy đi như chạy tới cửa.

Khuyên nhìn anh bằng ánh mắt khinh bỉ, cô nghe giọng mình run lên: Mẹ tôi gửi cho anh. Xin lỗi ! tôi không cố ý
Đăng cầm bọc nhỏ và giữ chặt tay cô, Khuyên mím môi giật tay về và

chùi vôi vào áo.

Giọng Đăng trầm xuống gần như thì thầm:

Bảo Khuyên, nghe anh giải thích

Khuyên lạnh lùng:

Xin lỗi ! Tôi không có thời gian và cũng chẳng thắc mắc gì để phải nghe giải thích

Cô đã chạy như bị ma đuổi về nhà và thần thờ như mất hồn lạc vĩa cả trưa nay. Nếu lúc đó Khuyên đứng lại, Đăng sẽ giải thích ra sao nhỉ ? Những lời của cô mới ngốc chứ

Nói thế có khác nào thú nhận rằng: "Tôi rất quan tâm tới anh, tôi giận anh, và tôi ghen".

Bảo Khuyên buồn bã giấu mặt vào gối. Cô nằm mãi đến khi nghe tiếng bà Lý gọi:

Khuyên à ! có khách

Cô mới vùng dậy bước xuống bếp, giọng mệt mỏi:

Ai vậy cô Hai ?

Hoàng An với bà Hồng Hạc nào đó . Con ra mang nước cho khách đi.

Tự dưng Khuyên chớp mắt khi nghe nhắc đến An. Anh đã tỏ ra rất lịch sự khi vài ba hôm lại ghé thăm mẹ, và lần nào An tới Khuyên cũng chui tọt vào bếp . Cô không muốn trái tim mình cứ phải phân vân khi nghĩ một lúc tới hai người con trai . Khuyên đã trợn Đăng, và cô đã làm, liệu Hoàng An có bù đắp được những hụt hẫng cô đang mang không ?

Nhìn mình trong gương cô vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán, mỉm cười làm duyên rồi bung khay sinh tố đủ đủ ra. Khuyên không muốn An nhìn thấy vẻ ủ dột của mình lúc này.

Vẫn như những lần trước, Bảo Khuyên sẽ làm duyên dáng chào khách của mẹ và dĩ nhiên thế nào cô cũng được nghe khen : ngoan, dễ thương, và mẹ sẽ mỉm cười hài lòng

Khách thăm mẹ hôm nay là bà Hồng Hạc, người cô từng nghe An kể về cuộc đời . Bà ta không phải là người hạnh phúc dù giàu có .

Khuyên chợt nôn nóng gập mặt để xem bà ấy như thế nào . Cũng vì bữa tiệc chiêu đãi bà ta mà mẹ bị nạn, bà ta đến thăm mẹ là đúng thôi

Nhẹ nhàng đặt ly nước xuống bàn, Khuyên hết sức dịu dàng:

Mời cô và anh An dùng nước

Đang nói chuyện với bà Dung, bà Hồng Hạc vụt ngược nhìn lên. Mắt bà nhú lại tò mò rồi ngạc nhiên:

Đúng là cô bé rất giống Tố Lan cháu gái tôi, Hoàng An nhận xét

không sai chút nào.

An tủm tủm cười:

Vậy là hôm nay có người chứng minh lời của anh trước kia là đúng rồi nhé

Bà Hồng Hạc bưng tách trà lên uống và tiếp tục câu chuyện đang nói dở với bà Dung.

Bảo Khuyên không thấy tự ái, cô mừng vì khỏi phải nghe những lời khen lấy lòng ở đầu môi chót lưỡi mà các bà bạn mẹ cô vẫn hay khen.

Khẽ lếc An một cái, Khuyên tới bàn ngồi cắm đầu vào vở . Anh chàng thủng thỉnh bước tới ngồi ghé kế bên, giọng ngọt như mía lùi: Gần thi rồi chắc em học giữ lắm ?

Khuyên lơ lửng:

Đâu có, tôi học tài thi phận mà . Cố làm chi cơ chứ ?

Nhìn đăm đăm gương mặt Khuyên, An tỏ vẻ lo lắng:

Vậy sao trông em xanh xao, hốc hác thế ?

Hốt hoảng Khuyên đưa tay sờ lấy mặt, cô bồn chồn vì nhận xét của An. Chẳng lẽ cô xuống sắc đến thế sao ? Ngày nào cũng soi gương mấy lần, Khuyên có thấy gì đâu .

Đang còn Hoàng mang, Khuyên bỗng nghe An thăm thì:

Nhưng em như vậy mới đẹp và thu hút, đôi mắt này hợp hồn bao nhiêu người rồi ?

Bảo Khuyên cau mày:

An đừng có nói xàm nữa. Cô Hạc của Tổ Lan ngồi đó, anh không thấy mắc cỡ khi đi tán người khác sao ?

An nhún vai:

Anh nói đúng lời của trái tim mình, chớ có tán ai đâu mà mắc cỡ

Bĩu môi Khuyên dài giọng:

Y như hát cải lương, chỉ tiếc tôi lại thích nhạc póprock.

Mắt An ánh lên tinh quái:

Gì chứ Pop-Rock bạn thì bạn anh và con bé Hoàng Diệp rành lắm .

Có một thời tụi nó là dân có nghề nổi tiếng của disco Topten đó

Khuyên khịt mũi:

Chuyện bạn bè, em út của anh sao lại nói với tôi. Lạ thật !

Tại vì anh biết em rất muốn nghe. Này nhé ! Hấn là dân nhảy chuyên nghiệp nên chuyện đưa gái nhảy về nhà qua đêm là chuyện thường tình . Đeo đuổi một cô gái nào đó là thói quen của hấn . Trong thời gian đeo đuổi hấn diễn kịch hay đến mức khó cô nào từ chối Đến khi cá đã cắn câu rồi thì...chậc...chậc...Hấn sẽ phớt tình như chưa bao giờ quen biết

Bảo Khuyên nhịp nhịp tay trên bàn:
Tội nghiệp những con cá đã bị hấn câu. Nè ! Cá nhà anh chắc phải ướp muối nhiều lắm, nên mới còn tươi đến bây giờ
An hơi khựng lại, nhưng anh mau chóng nói:
Ôi ! Con bé Điệp thì nhằm gì . Nó có bản lĩnh riêng chứ !
Khuyên mỉa mai:
Tôi đã thấy bản lĩnh của chị ấy rồi . Thật dữ dằn !
An tinh quái:
Anh chỉ sợ em không có được chút nào bản lĩnh khi bị...đá như con bé Điệp ấy chứ
Điều đó anh khỏi phải lo - Rồi không dần được lòng, Khuyên nói - Chưa lần nào tôi nghe hấn nhắc tới anh, ngược lại anh đi nói xấu bạn mình nhiều quá ! Đúng là nhiều chuyện
Hoàng An hát mặt lên:
Nhưng toàn những chuyện có lợi cho em. Con gái dễ động lòng trước những nghĩa cử đẹp lắm !
Khuyên gằn từng tiếng:
Anh nghĩ vậy là lắm:
Hai người im lặng trừng mắt nhìn nhau . Bảo Khuyên bỗng ghét gương mặt đẹp trai và đôi môi mỏng đang cười im chi của An chưa từng thấy.
Cô đứng dậy định bỏ vào trong thì nghe có tiếng người gọi mình . Hậm hực ném về phía An một cái liếc, Khuyên ngoe nguẩy bước ra. Tới sân cô thấy cu Tin, em của Trúc Ly đang đứng xớ rớ bên tủ kem.
Khuyên ngạc nhiên:
Chuyện gì vậy cu Tỉn
Thằng nhóc chớp mi:
Chị Hai đưa chị cái này nè
Đưa tay cầm mảnh giấy, cô giơ ra trước đèn nêo mắt đọc:
"Bài tập lý khó quá, tao mò hoài không ra, xin dì Dung tới học với tao đi ! Tối nay ba mẹ lại trực, tao không bỏ nhà được..."
Tốt thôi ! Có cơ để bỏ gã lẻo mép ngồi một mình rồi.
Vò đầu thằng bé cô cười:
Cưng về nói chị Hai chuẩn bị, chị sẽ sang ngay với ba hủ yaourt.
Chẳng đợi cô nói dứt câu, thằng bé đã nhảy chân sáo ra cửa.
Khuyên vội vã bước vào nhà
Chưa kịp mở miệng, bà Dung đã hỏi ?
Ai vậy Khuyên?
Bảo Khuyên ngập ngừng:
Dạ, cu Tin. Nó bảo Trúc Ly làm bài tập lý không được, con bé định

tới đây nhưng khổ là dì Thu lại trực đêm.

Bà Dung ngắt lời:

Vậy con tới nhà nó . Bạn bè phải giúp nhau.

Nhưng còn mẹ thì sao ?

Bà Dung mỉm cười :

Đã có cô Hai ở nhà, con khéo lo !

Mặt Khuyên tươi hẳn lên, cô ríu rít:

Cám ơn mẹ ! Con sẽ về trước chín giờ

Khuyên chạy vội về bàn học lấy sách vở . Cô chợt nghe bà Hạc nói với mẹ:

Con gái tôi chắc trạc bằng cháu Khuyên. Rất tiếc tôi không còn nó nữa ...

Bà Dung trầm giọng:

Tôi có nghe chị Nhi nói cháu trai bị tai nạn xe hơi . Nhưng không rõ con gái chị qua đời vì lý do gì ?

Bà Hạc kêu lên:

Ồ ! Cháu vẫn còn sống, vẫn còn sống

Bà Dung vội vàng nói trong nỗi ngạc nhiên:

Ôi ! Xin lỗi chị . Tôi bộp chộp quá .

Ngước mặt nhìn bà Hạc, Khuyên thấy mặc bà ta thần thờ như đang nghĩ ngợi điều gì . Rồi thở dài một cái, bà thì thầm đau đớn:

Nhưng nó ở đâu tôi không biết, mẹ con tôi thất lạc nhau khi con bé mới bảy tháng tuổi .

Bảo Khuyên tròn mắt nhìn bà Hạc, cô buột miệng:

Bảy tháng tuổi ! Chưa biết đi, làm sao lại thất lạc hả cô ?

Giọng bà Hạc như nghẹn lại:

Người ta đã đánh cắp nó.

Bà Dung phẫn nộ:

Ai lại làm chuyện độc ác thế này chứ !

Nhè nhẹ lắc đầu, bà Hạc ngập ngừng:

Tôi không thể nói trước được, nhưng lần này về nước, tôi nhất định tìm cho ra con gái mình dù biết đây là chuyện mò kim đáy biển

Bà Dung ái ngại nhìn bà Hạc:

Muốn tìm lại cháu ít nhất chị phải có một đầu mối gì đó

Tôi hiểu chứ . Suốt tháng nay tôi đã nhờ người đi tìm cái gọi là đầu ối như chị vừa nói .

Bảo Khuyên tò mò nhìn kỳ bà Hạc hơn. Cô nhận ra những nét nhăn nằm sâu trong khoé mắt được trang điểm khá kỹ của bà . Những nếp nhăn năm tháng này chứng tỏ bà đã trải qua một khoảng thời gian dài nhọc nhằn về thể xác, lẫn đau khổ về tâm hồn

Tự dưng Khuyên thấy cảm thông với bà, cô nhỏ nhẹ nói:
Cô là người tốt . Cháu tin chắc cô sẽ gặp lại chị ấy mà
Bà Hạc cười héo hắt:
Sao cháu biết cô là người tốt ?
Khuyên ấp úng :
Điều này cháu không biết, mà cảm nhận bằng trực giác
Bắt gặp cái nhìn nghiêm nghị của mẹ, cô vội vàng nói:
Xin lỗi cháu đã quá lời. Cháu xin phép cô ạ !
Quay sang phía An, cô rất ư dịu dàng:
Anh An ở chơi nhé !
An đứng lên nói nhỏ:
Chơi với ai đây chứ ? Em đúng là quý quái, kiếm có bỏ anh ngồi một
mình cho đành
Khúc khích cười, Khuyên chạy tuốt ra đường, ngang nhà Đăng, cô
thấy đèn tắt tối om, cửa kín then cài. Không có ai ở trong, nhưng
chuyện đó liên quan gì tới cô cơ chứ ?
Thở dài, Khuyên lầm lũi bước cho nhanh. Tới nhà Ly, cô đứng ngoài
rào gọi vọng vào.
Cu Tin từ trong phóng ra, miệng nhai nhép nhép
Bảo Khuyên kêu lên:
Tôi chết ! chị quên đem yaourt rồi .
Vừa mở cửa, thằng bé vừa nói:
Đâu có sạo Em có món khác ngon hơn nhiều. Món này để dành
được, chứ đâu như yaourt phải ăn liền
Bảo Khuyên hỏi:
Món gì mà em khen giữ vậy ?
Chocolate ! Hết ý luôn, có chừa phần chị nữa đó !
Thằng bé cười hì hì kéo tay Khuyên vô phòng khách . Cô đứng
khựng lại khi thấy người ngồi trên salon không phải là Trúc Ly.
Khuyên muốn chạy về nhà, nhưng hai chân cô cứ ù một chỗ . Thật
quá bất ngờ
Bảo Khuyên ấp úng khi Đăng tiến về phía mình:
Tại sao anh ở đây ? Trúc Ly đâu ?
Đăng trầm giọng:
Ly vừa vào trong.
Trần tĩnh lại, Khuyên nghiêng răng:
Anh tài thật ! Định tán tỉnh cả Trúc Ly. Con bé thuộc gia đình tử tế,
buông tha nó đi !
Trùng mắt nhìn Khuyên, Đăng từ tốn:
Bất chấp em nghĩ gì, anh muốn nói chuyện với em.

Tôi không muốn nghe.

Đặng làm lì:

Em phải nghe.

Anh buộc tôi à ?

Bảo Khuyên nghênh nghênh nhìn lại Đặng. Hai người kình nhau trong im lặng

Trúc Ly bước ra, con bé reo lên:

Hay quá ! Nhân vật chính tới rồi. Hai quý vị cứ tự nhiên đi. Tôi sẽ biến ngay.

Kéo tay Trúc Ly lại, Khuyên gần tiếng:

Mày nói vậy là sao ? Gọi tao tới để biến à ?

Ly tròn xoe mắt rất ngây thơ:

Chớ chả lẽ ngồi đây làm kỳ đà ?

Bảo Khuyên cau có:

Tao không hiểu mày nói gì

Đặng chen vô:

Anh đã nhờ Trúc Ly mời em tới vì muốn giải thích nhiều điều ...

Giọng Khuyên lạnh tanh:

Nhà tôi lúc nào cũng mở cửa và rất hiếu khách, cần gì anh phải làm thế ! Hừ ! Tôi về đây.

Trúc Ly nhăn nhó cản lại:

Đừng Khuyên ! Mày giận tao à ? Thật ra tao chỉ muốn tốt cho cả hai .

Có chuyện gì hiểu lầm cứ từ từ giải thích phải hay không ? Lúc nào cũng ào ào như tàu siêu tốc --Ấn Bảo Khuyên xuống salon, đã thông tư tưởng xong mới được về đây ! Tao đi làm bài lý đây !

Khuyên làm thinh hất mặt nhìn trần nhà . Lòng cố dịu lại và bắt đầu giao động khi nghe Đặng mở lời:

Anh muốn giải thích về chuyện trưa nay ở nhà anh.

Bảo Khuyên bướng bỉnh:

Không liên quan tới tôi, tôi không nghe.

Giọng Đặng thản nhiên nhưng đầy uy quyền:

Đúng là không liên quan, nhưng em là hàng xóm của anh, em phải nghe để hiểu đúng lảng giềng chứ !

Cho dù là như vậy, anh cũng đâu cần bày trò gạt tôi tới đây vào lúc này.

Không tự ái trước câu nói của Khuyên, Đặng khẽ nói:

Không được gặp riêng em. Không được ngồi kể em, đêm nay anh sẽ thức trắng vì mất ngủ

Người Khuyên nóng bừng lên. Dù vừa nghe An nói Đặng diễn kịch rất xuất sắc, cô cũng không sao ngăn cảm giác thích thú, khi được

tán tỉnh bằng những lời du dương như hát ấy, con nhỏ ngổ ạ !
Nghiêm mặt lại cho thật khó khăn, Bảo Khuyên gằn giọng:
Đừng xọ chuyện nọ qua chuyện kia nữa . Anh muốn giải thích gì nói
hết đi cho rồi .

Đặng trầm tĩnh:

Trước tiên anh muốn biết em nghĩ thế nào về anh ?

Khuyên so vai hờ hững:

Chả nghĩ gì hết, đầu óc tôi bận học hành

Nhưng khi thấy cô gái quấn cái khăn tắm củn củn trong nhà anh.
Chắc em cho rằng anh là người vô đạo đức, thay nhân tình như thay
áo ?

Bảo Khuyên cuộn tròn quyền vớ trong tay, cô dài giọng:

Điều này tôi nghĩ từ lâu rồi, chớ không phải mới trưa nay. "Mỹ nữ"
xuất hiện ở nhà anh là chuyện như ăn cơm bữa mà . Chỉ tại tôi vô ý
nên phải mục kích một màn chướng mắt thôi

Đặng điềm đạm:

Phải nói em chưa quen mắt mới đúng . Với anh những cô gái ấy là
khách hàng, anh chỉ quan hệ với họ vì công việc và chấm hết

Khuyên chăm chọc:

Đó là loại công việc gì mà kinh dị thế ? Tôi nhớ anh không phải họa
sĩ cũng không phải là điêu khắc gia, nên các cô ấy đâu thể nào là
người mẫu của anh.

Khoanh tay trước ngực, Đặng nói:

Anh đã nói họ là khách hàng của anh. Họ tới thuê anh xăm mình
Nhóm người lên khỏi salon, Khuyên hỏi lại với vẻ ngạc nhiên cùng
cực :

Anh vừa nói gì ? Xăm mình à ?

Đặng chậm rãi gạt đầu :

Đó là nghề tay trái của anh. Xăm mình là model thời thượng của dân
chơi hiện giờ đó

Bảo Khuyên vuốt vuốt tóc:

Nhưng... nhưng đây đặc quyền của giới anh chị giang hồ kia mà .

Sao con gái lại...lại...

Đặng chép miệng:

Anh đã bảo xăm mình là model mà ! Họ là những người lập dị, muốn
được thiên hạ để ý ngưỡng mộ . Họ còn là gái nhảy, gái giang hồ
muốn gây ấn tượng với khách bằng những hình xăm trên người thật
đặc biệt, ở những vị trí thật khó tưởng tượng, như vị trí xăm của cô
nàng trưa nay chẳng hạn

Mặt Khuyên đỏ ửng lên, cô thấy khó chịu vì những điều anh vừa nói

Dường như Đăng biết Khuyên mắc cỡ, nên anh phân trần :
Xin lỗi ! Nếu những lời vừa rồi chói tai em, nhưng thực tế cuộc sống luôn có mặt trái mà em chưa biết tới
Bảo Khuyên trầm ngâm:
Tôi nghĩ anh đâu khó khăn đến mức phải làm nghề này để kiếm sống ?
Đăng gật đầu xác nhận :
Đúng vậy ! Nhưng dù sao anh cũng kiếm khá bộn tiền nhờ nó . Giúp thiên hạ làm đẹp theo kiểu nông nghênh, lập dị của họ, đâu có gì sai phải không ?
Khuyên xua tay:
Tôi không biết -- Rồi cô tò mò -- Anh học cái nghề đặc biệt có một không hai này ở đâu vậy ?
Đăng cười cười:
Đã là nghề có một không hai làm sao có người dạy . Anh tự làm thôi. Cũng đâu có khó khăn gì, ăn thua quen tay và biết sáng tạo mẫu cho đẹp, độc đáo phù hợp với yêu cầu của khách hàng
Mẫu thế nào thì gọi là độc đáo ?
Đăng thoải mái tựa lưng vào ghế . Anh phán khởi khi Bảo Khuyên đã hết làm mặt ngầu với mình, cô lại còn quan tâm tới công việc của anh nữa chứ .
Đăng giải thích:
Xăm mình trên người nhưng cũng phải biết tôn ty lớn nhỏ . Thông thường bộ Tứ Linh gồm Long, Ly, Quy, Phụng là chỉ có dân anh chị thuộc hàng đại ca, có máu mặt trong giới giang hồ mới được đặc quyền xăm, như lúc này Khuyên đã nói . Sau đó là tới bộ mãnh thú như sư tử, hổ báo, rồi độc thú gồm bò cạp, rắn cũng dành cho giới dân chơi. Ai cũng cầm kim xăm được hết, hơn nhau ở chỗ làm sao cho con vật sống động như thật . Và mẫu mà phải đặc biệt, thậm chí duy nhất, chỉ có một mới nghệ thuật và mới moi nhiều tiền của thiên hạ được
Bảo Khuyên vuốt mũi:
Còn các cô gái ? Họ xăm hình gì ?
Đăng ngập ngừng một chút:
Bông hoa, bướm, chim, đủ thứ và dĩ nhiên không thiếu trường hợp các nữ quái yêu cầu xăm rắn, bò cạp, sư tử, đại bàng
Khuyên thắc mắc:
Tại sao anh vào nghề này ?
Đăng xoa cằm :
Đầu tiên cũng vì bạn bè . Anh có thằng bạn chơi thể thao, hàng ngày

hắn thích vận áo thun ba lỗ, quần short tới các cậu lạc bộ tập thể hình để cử tạ . Thấy nhiều gã xăm hình bắp tay bắp chân, hắn mê lắm nên mới định xăm. Ai ngờ gã làm nghề này hết giá cao quá, hắn chịu không thấu đành ôm hận trở về, nhưng lòng tức anh ách Thế là anh xăm cho ảnh ?

Đúng vậy !

Bảo Khuyên tủm tủm cười :

Hắn ta gan thật . Lỡ anh xăm đại bàng thành gà mái thì chết !

Hơi chồm người ra trước, Đăng nói:

Anh đâu tệ dữ vậy . Dù không phải như họa sĩ nhưng ngoài trường kiến trúc ra, anh cũng là dân mỹ thuật công nghiệp mà . Với anh, vẽ mấy con vật trang trí ấy có khó gì . Nói thế chứ trước khi xăm vào da hắn, anh phải bỏ cả tuần để xăm thử vào da heo mua ở chợ . Tới lúc ưng ý với tác phẩm rồi, anh mới làm đẹp cho bắp tay hắn một chú bò cạp lửa đỏ chót mà khắp đất Sài Gòn này bảo đảm tìm mỗi má vẫn không ra con thứ hai--Ngưng nói một chút như để thăm dò thái độ của Bảo Khuyên , Đăng mới tiếp tục -- Hắn ta có thân hình lực sĩ, thích phô trương, nên từ khi có còn bò cạp đeo bắp tay, lúc nào hắn cũng chơi áo ba lỗ để khoe " tác phẩm nghệ thuật" này . Tiếng lành đồn gần, tiếng giỡn đồn xa, chả biết thiên hạ đồn gì mà dân chơi ùn ùn kéo tới năn nỉ ỉ ôi xin xăm giùm

Bảo Khuyên gật gù:

Và anh trở thành chuyên nghiệp từ đó ?

Ồ không ! Anh chỉ làm theo kiểu tài tử thôi, phải hứng thú mới có tác phẩm đẹp

Khuyên hấp háy mắt:

Anh cho đây là việc sáng tạo nghệ thuật sao ?

Đăng nhún vai:

Anh không cho là gì hết . Như đã nói với em, đây là nghề tay trái, có thu nhập khá so túi tiền sinh viên. Dĩ nhiên anh làm không phải vì túng thiếu, mà vì thích .

Bảo Khuyên bĩu môi:

Sở thích của anh và những người lập dị kia là theo đuôi tụi tây, trông gớm chết

Đăng có vẻ riếu cợt:

Ai nói với em xăm hình theo đuôi phương Tây ? Này nhé, ông bà ta từ thời họ Hồng Bàng, đã biết xăm mình để xuống biển mò ngọc trai không bị thủy quái ăn thịt rồi đó !

Khuyên liếc anh một cái sắc hơn dao lam :

Xì ! Nói chuyện với anh thật thấy ghét . Ý anh muốn nói xăm mình là

một hình thức nhớ về cội nguồn chắc ?

Đặng nhìn cô, giọng thật ấm:

Anh không biện minh cho việc làm đó . Nhưng nếu em ghét, anh sẽ giải nghệ

Bảo Khuyên chớp mi tránh ánh mắt nóng bỏng của Đặng, cô yếu ớt: Sao anh nói vậy ? Tôi đâu có quyền ghét hay ưa việc làm của anh.

Đặng nghiêng nghiêng đầu ngó Khuyên:

Nhưng nếu anh bỏ nghề, em vẫn thích hơn phải không ?

Khuyên làm thinh, hai gò má cô đỏ ửng lên trông thật đáng yêu.

Đặng thấy nhẹ nhõm trong lòng khi nghĩ cô bé đã nghe lời con sói hoàn lương rồi . Bảo Khuyên đúng là cô bé ngây thơ, nhưng anh không còn là con sói gian ác nữa

Từ lúc quen Khuyên tới nay, Đặng đã thôi vờn những con thiêu thân ham lao vào đèn ở những sàn nhảy . Tự nhiên anh chán ngang xương cái không khí ồn ào, hừng hực như muốn xóc dưng người ta lên của Break Dancing. Anh quá chán các cô gái trẻ nhưng rất sành sỏi ăn chơi, vừa nhai chewing gum thổi vớ bong bóng bụp bụp, vừa dập Rap liên tục đến mức không nhấc nổi chân tay lên. Ngược lại, Đặng muốn trái tim mình đập mạnh, mỗi khi ngồi ngoài hiên chờ Khuyên thướt tha trong tà áo dài đi học về ngang nhà . Đặng muốn nghe cô ríu rít kể trăm ngàn chuyện ở lớp học, và muốn được nghe cô chanh chua trêu ghẹo rồi cất tiếng cười giòn tan mỗi khi anh vờ thua, không đáp lời được

Đặng muốn được yêu quý Bảo Khuyên trong thầm lặng, không phô trương. Anh thật sự hạnh phúc khi nhận được những tình cảm trong sáng ngây ngô cô dành cho mình

Chắc chắn Bảo Khuyên có nghĩ tới anh, Đặng quá lọc lõi để nhận ra điều này . Lúc trưa, khi cô bé giật mạnh tay lại, rồi vội vã chạy về nhà, anh không chịu nổi vì bứt rứt . Đặng ân hận đã không nói với cô về cái nghề quý quái nhưng rất dễ hái ra tiền của mình từ trước để bây giờ khó xử .

Sau năm sáu tiếng đồng hồ miệt mài với tác phẩm của mình, Đặng đi ra đi vào không yên, anh sợ Khuyên hiểu lầm rồi buồn bực ảnh hưởng tới việc học, và anh chịu không nổi khi nghĩ Khuyên đang rất khینگ mình nên vừa nhìn thấy chiếc Dream của An ngừng trước nhà cô, Đặng vội ba chân bốn cẳng chạy tới cầu cứu Trúc Ly. anh lo cái lưỡi độc địa của An sẽ làm Khuyên giao động thêm trước những gì đã thấy nên vội tìm Ly. Cô bé mồm mép lách chách này chắc sẽ giúp anh gặp được Khuyên, nếu tối nay mẹ Ly lại trực đêm.

Và vận may lại mỉm cười với Đặng khi Trúc Ly sốt sắng nhờ cu Tin

bắn tin với Bảo Khuyên . Anh đã nói hết những điều cần nói rồi .
Khuyên có thông cảm chưa nhỉ ?
Đặng lạnh thình nghe cô bé thủ thủ :
Thật ra trưa nay tôi hoảng vô cùng khi nhìn thấy vậy. Tôi không quen sự tự nhiên quá trớn như thế . Phải chi trước đây anh nói về việc này thì đâu có hiểu lầm
Bỗng dưng Đặng thấy xốn xang. Anh ngập ngừng thú nhận:
Vẫn còn nhiều chuyện anh chưa thành thật với em.
Bảo Khuyên cong môi:
Như chuyện mẹ anh phải không ? Lần đó tôi ghét anh ghê gớm khi biết anh đã nói dối . Nhưng sau đó tôi cố nghĩ, phải có nguyên do nào đấy anh mới chối bỏ mẹ mình
Đặng ngập ngừng :
Cám ơn Khuyên đã nghĩ tốt về anh.
Bảo Khuyên xua tay:
Tôi chẳng tốt đâu . Nghĩ như thế để thấy mình không bị xúc phạm đó thôi . Nhưng tại sao anh nói dối ? Anh sợ không được cảm thông à ?
Đặng lắc đầu, giọng anh chột khô khan:
Tại anh không muốn nhắc tới bà ấy, anh không có mẹ . Nếu là em, em sẽ nghĩ gì khi bị mẹ đem bán từ nhỏ
Khuyên tròn mắt:
Đem bán là sao ? Tôi chưa hiểu ?
Bật cười chua chát, Đặng bảo :
Nghĩa là anh như một món hàng, khi mẹ anh cần tiền đã bán nó đi .
Khuyên hết sức ngạc nhiên:
Nếu vậy người nuôi anh lâu nay không phải là dì ruột à ?
Đặng gượng gạo:
Là dì ruột đấy chứ ! Thoạt đầu bà ta bỏ bê anh, dì Kim mới đem về nuôi, ba năm sau bà ấy đến đòi bắt anh lại và nói rằng con nít cỡ này đem bán cho người hiếm muộn rất có giá . Thật là vô lương tâm và vô trách nhiệm phải không ? Trên đời này được bao nhiêu người có mẹ giống anh chứ
Bảo Khuyên xót xa nghe những lời như than của Đặng. Đặng oán hận người đã sinh ra anh cũng phải thôi. Nhưng mẹ anh bây giờ ở đâu, tại sao Hoàng an lại bảo rằng cả thế giới này đều biết bà ấy ?
Cô rụt rè hỏi :
Bác ấy bây giờ ở đâu, chắc anh biết mà ?
Đặng nhếch môi:
Biết chứ ! Bà ấy đang làm tài phán cho một sàn nhảy trong chợ lớn . Lương lộc cũng chả đến nỗi nào, nhưng tiền có bao nhiêu cũng

không đủ vì bài bạc và tiêu xài hoang phí . Mỗi lần rỗng túi bà ấy lại tìm đến anh.

Để làm gì ?

Đặng cười nhạt:

Để đòi tiền, y như anh mắc nợ bà ta !

Bảo Khuyên ngó ngẩn buột miệng:

Thật hả ? Thế anh có đưa không ?

Đặng nói :

Lúc anh mới lên Sài Gòn bà ta không bao giờ ghé nhà trọ, dù dì Kim đã cho bà địa chỉ đến lúc anh xăm mình có khá tiền thì bà ta xuất hiện

Nhưng tại sao bác ấy lại biết anh đã kiếm ra tiền ?

Giọng Đặng vẫn đều đều:

Các cô gái nhảy dòn đại đến tai bà ta. Mới đầu anh dứt khoát không lời ra dù một xu. Tiền ấy anh mua quà gói về quê và đi nhảy thâu đêm suốt sáng . Có một thời anh sống như ông hoàng với bao nhiêu cô gái ở cạnh bên, anh đã định bỏ học, nhưng nghĩ tới dì Kim, lại không đành

Thở dài một cái, Đặng trầm tư:

Đúng là người ta khó học tiếp khi đã kiếm ra được tiền dễ dàng bằng thứ công việc khác

Khuyên sốt ruột:

Rồi sau đó thì sao

Đặng nói:

Anh còn một đứa em gái khác cha trạc bằng tuổi em. Bà ta luôn mồm hăm dọa rằng nếu quá túng tiền bà sẽ bắt nó rước khách, dầu con bé vẫn đang đi học . Chính vì Hải Đường, mỗi tháng anh phải gửi tiền cho bà ta, dù anh thừa biết con nhỏ em mình ham chơi hơn ham học, suốt đêm nó quay cuồng trên các piste bóng loáng . Biết đâu chừng tự bản thân nó cũng đã kiếm được tiền bằng cái nghề bà ta dọa sẽ cho nó làm rồi cùng nên.

Bảo Khuyên cau mày :

Nói vậy anh chẳng có trách nhiệm gì với chị ấy sao ?

Trách nhiệm đó được quy ra cụ thể bằng tiền hàng tháng rồi còn gì

Khuyên phụng phịu:

Tại sao lại chua chát đến thế ? Với em ruột mình anh còn như vậy thì đừng hòng làm anh ai khác

Đặng nhún vai:

Em trách anh đành chịu, nhưng anh không thể có trách nhiệm hơn nữa với người chẳng có trách nhiệm với bản thân. Hải Đường và anh

không cùng được dạy dỗ chung, nó sống và nghĩ quá khác những cô gái đồng trang lứa . Anh muốn nhận lại tình cảm đã bỏ ra cho nó cũng vô vọng . Hải Đường giống bà ta chỉ biết tiền, cần tiền . Chính vì vậy đối với nó, anh cho rằng mình đã tròn bổn phận

Khuyên nheo nheo mắt:

Và chẳng thấy gì là ray rứt ?

Đặng im lặng . Anh không muốn biện hộ cho mình, cũng không hy vọng Bảo Khuyên hiểu anh hơn nữa . Cô bé có cuộc sống quá yên ả, chắc gì đã thông cảm với người luôn khát khao hạnh phúc như anh.

Tự nhiên Đặng thấy chán ghê gớm . Anh đã hấp tấp nhờ gọi Khuyên đến đâu chỉ giải thích về cái nghề tay trái quý sử của mình . Anh muốn được cô chia sẻ buồn vui, bù đắp những thiếu hụt anh đang đi tìm kia, nhưng có lẽ Đặng thất bại rồi, Bảo Khuyên đã chẳng cảm thông, lại còn chất vấn anh những câu hỏi mai mỉa thật dễ ghét . Mà anh phạm sai lầm gì chứ

Đặng bỗng nghe Khuyên hỏi :

Còn bác trai ? Ông ở đâu mà không nghe anh nhắc tới ?

Giọng anh dịu ợt khi nghe nhắc đến ba mình:

Ba anh có một gia đình riêng hạnh phúc, có công việc làm ăn thuận lợi, có vợ giỏi, con ngoan, ông cũng đâu màng gì tới thằng con bị bỏ rơi như anh.

Bảo Khuyên nhận thấy Đặng có chút tự ty trong từng lời, từng chữ, dù anh không gay gắt khi nói về mẹ mình, nhưng đối với cha ruột, Đặng cũng chẳng ưa thích, thương yêu gì . Bỗng dưng Khuyên thấy lo khi nhận ra lâu nay mình thậm để ý một người, mà chẳng hiểu gì về anh ta. Đó có phải là yêu không nhỉ ?

Bảo Khuyên bối rối liếc trộm Đặng và cụp vội mắt xuống khi thấy anh đang chăm chú nhìn mình

Giọng anh lại vang lên buồn bã:

Anh biết khó có ai hiểu mình . Anh từng mong được thông cảm từ nhiều người, nhưng điều ấy thật không dễ. Những người đến với anh thường vì những thứ khác hơn là để hiểu để thông cảm . Anh sẽ buồn nhưng không trách nếu Bảo Khuyên nói rằng : "Anh bất hiểu với cha mẹ, vô trách nhiệm với em út, và buông thả với bản thân ? Với anh, cuộc sống vẫn còn nhiều thứ vô vị, nhưng không vì thế mà anh chán đời, ngược lại anh luôn khát khao tìm kiếm những gì mình chưa có

Bảo Khuyên ngây ngô hỏi:

Thế...anh đang tìm điều gì ?

Đặng xoa tay:

Tìm được anh sẽ nói cho Khuyên biết trước tiên.

Sao tôi lại được vinh dự ấy ?

Đặng nhìn cô chăm chú:

Tại vì em là người duy nhất mà anh có thể lộ mọi chuyện

Trần tĩnh trước lời nói đầy ẩn ý của Đặng, Bảo Khuyên chanh chua:

Xi, không dám đâu ! Tôi không quen giữ bí mật của người khác . Thố

lộ chuyện riêng với tôi chẳng khác nào tự thú với cả thế giới

Nếu nhờ em, cả thế giới này hiểu anh, cũng tốt đấy chứ

Bảo Khuyên làm thinh, vo vo tròn quyền vở trong tay. Đã biết những

cô gái ấy tìm Đặng vì mục đích gì rồi, lòng Khuyên có thanh thản hơn

đâu, trái lại cô càng thấy rối như tơ khi nghĩ tới Đặng. Anh không đơn

giản như Hoàng An. một người có cuộc đời riêng nhiều uẩn khúc, ít

bao giờ sống sông hạnh phúc và cũng khó đem hạnh phúc tới cho

người khác . Trúc Ly đã lý sự như thế trong một lần tranh luận với tụi

bạn trong lớp . Con bé làm như rành thế nào là bất hạnh, thế nào là

hạnh phúc lắm vậy

Lần đó Khuyên nhớ mình ngồi yên không tham gia, đấu khẩu, dù

mồm mép cô cũng thuộc loại có quai. Khuyên im lặng vì chỉ nghĩ tới

mẹ . Cô băn khoăn chẳng hiểu bà có hạnh phúc không khi lúc nào cũng

đầu tắt mặt tối vì công việc . Mẹ luôn bảo nếu phải ngồi không chắc

bà sẽ điên mất Vậy với mẹ hạnh phúc là được làm việc . Còn Khuyên

hạnh phúc là gì ?

Trước đây cô cảm thấy hạnh phúc khi có mẹ bên cạnh . Bây giờ thì

khác . Có mẹ vẫn chưa đủ . Trái tim cô vẫn khao khát, vẫn chờ đợi

một điều gì đó không rõ . Phải chăng Bảo Khuyên cũng tìm kiếm

những cái mình chưa có như Đặng ?

Bất giác cô chớp mi liên tục khi nghe Đặng đọc:

"Có khi nào trên đường đời tấp nập

Ta vô tình đã đi lướt qua nhau

Bước lơ đãng chẳng ngờ đang để mất

Một tâm hồn ta đợi đã từ lâu."

Em đã nghe đoạn thơ này bao giờ chưa ?

Bảo Khuyên gật đầu:

Của Bùi Minh Quốc chứ gì ? Tôi đã nghe nhiều người ngâm nga,

nhưng tại sao anh lại hỏi tôi về nó chứ ?

Đặng nói nhanh:

Tại vì anh không muốn giống anh chàng ngớ ngẩn trong đoạn thơ ấy

. Anh đã may mắn tìm thấy, và không đời nào để mất điều mình

mong đợi bao lâu.

Bảo Khuyên đánh trống lảng:

Thật tôi chả hiểu gì cả . Khả năng cảm thụ văn học của tôi thuộc loại kém nhất lớp, nếu anh nói về chuyện nấu nướng chắc tôi hiểu nhanh hơn, vì tôi vốn có năng khiếu về ẩm thực mà

Đặng tủm tỉm cười. Anh luôn thích lối nói chuyện thông minh của Khuyên. Cô bé luôn nói ngược, nói ngang và chối bỏ điều mình nghĩ trong lòng . Đêm nay xem Đặng thành công trong việc đã thông tư tưởng với Khuyên. Còn những gì nữa Đặng chưa dám nói vội . Anh vẫn thăm thía khi nghe Phát trêu mình

"Hãy là hoa, xin hãy khoan là trái
Hoa nồng hương mà trái lấm khi chua.."

Thằng khỉ gió ấy còn chêm vào rằng:

Chua như yaourt nhà nàng thì ê răng lấm !

Đặng muốn đợi Bảo Khuyên khi thi xong mới tiến tới bước quan trọng nhất . Như vậy có chậm chân không. Khi Hoàng An cũng đeo đuổi theo cô bé như hình với bóng . Đâu có gì chứng tỏ Khuyên ác cảm với An. Thằng ôn đó còn được hậu thuẫn bởi bà mẹ mồm mép ngọt ngào và thủ đoạn nữa kia.

Gia đình Hoàng An là một gia đình trưởng giả học làm sang. Ba của An trước kia là thợ hồ, gặp lúc thiên hạ đua nhau xây nhà, ông phát lên nhờ lãnh thầu một số công trình công cộng . Hoàng An từng nếm mùi nghèo khổ dù hiện tại gia đình đã bề thế chả kém thua ai, hẳn vẫn sống nề nếp hơn Hoàng Điệp . Bà Nhi có thời gian làm tạp vụ trong nhà hàng, nên lúc nào cũng mơ cuộc đời của các bà mệnh phụ giàu có sang trọng mà bà thường nhì thấy. Bây giờ đời bà đã đổi thay, tiền bạc dồi dào, tội gì phải ép xác . Bà muốn được trọng vọng như những người xưa kia bà phải khép nép cúi chà . Chính vì thế bà mới nuông chiều, bày vẽ cho Hoàng Điệp đua đòi vung vít . Con bà hư với những cuộc vui thâu đêm suốt sáng, thế nhưng bà lại mừng khi nghĩ nó đã hoà nhập vào giới thượng lưu quen tiêu tiền như vứt giấy vụn, giới quý tộc mà bà luôn ngưỡng mộ

Thoạt đầu đến nhà An chơi rồi quen Hoàng Điệp, Đặng không nghĩ cô gái ấy là một dân nhẩy có nghề của các disco trong thành phố vì trong Điệp còn bé quá, lại bị đau tim nữa.

Ít khi nào Đặng phải cô đơn lâu, khi đến vũ trường này, thường chỉ

cần ngồi lên ghế xoay nga quày uống vài hớp bia là đã có các em xà xuống bắt bồ ngay.

Tối nay cũng vậy, nhìn cô bé má phính phơn phớn lông măng ngồi rít thuốc điếu nghệ như dân chơi xứ thượng, Đãng chợt thấy lòng ngao ngán thế ấy

Nhìn nhíp tay theo điệu Rap dồn dập, Đãng lơ lửng hỏi :

Cưng mấy tuổi rồi ?

Nheo mắt mắt với vẻ phớt đời, cô gái phà khói sát mặt Đãng, và ồm ờ :

Đã có chứng minh nhân dân, không phải vị thành niên đâu mà anh sợ . Nếu thích mình có thể overnight.

Nhún vai, Đãng thẳng thừng:

Anh không thích rồi đó !

Tựa cằm lên vai Đãng cô ta dạn dĩ:

Không thích vào đây làm gì ?

Tìm con nhỏ em

Ai thế nhỉ ?

Hải Đường trong nhóm tứ đại mỹ nhân.

À ra là vậy, Hải Đường nó tu rồi, nó không tới dancing nữa đâu.

Đãng ngạc nhiên:

Nó mà tu à ? Sao lại chuyển hệ đột ngột vậy ?

Cô gái phá lên cười:

Tại nó ngốc đó định theo chồng bỏ cuộc chơi. Nè, ông là anh Hải Đường thật không ? Sao thấy chả giống tý nào vậy ? Đừng nói là nghe tin nó lấy chồng anh buồn nghe.

Đãng làm thinh. Cô gái kéo anh đứng dậy:

Không có Hải Đường vẫn còn người khác . Ra giật một tăng là quên hết ngay. Nhanh lên ! Bài này nghe ngứa ngứa tay chân quá !

Đãng cau mày đẩy tay cô gái:

Đã bảo không thích mà !

Dứt lời anh bỏ mặc cô ta đứng xó rớ, đi một mạch ra ngoài . Không khí oi bức khác với trong dancing có máy lạnh làm Đãng hơi choáng, anh bước tới chỗ gửi xe dẫn một chiếc moto ra rồi phóng một mạch vào chợ Lớn

Chuyện gì xảy tới cho Hải Đường vậy kìa ? Con nhỏ ghiền nhảy đó mà ở nhà tu thì thật khó tin. Chắc chắn mẹ lại ép uống, hay xúi giục con be lao vào vụ gì đây rồi

Lần trước tới đưa tiền cho Hải Đường, anh đã nghe nó nói xa, nói gần rằng sẽ theo người ta sang macao làm vũ nữ . Lúc đó Đãng đã ngăn và tin con nhỏ Không ngu đến mức muốn bán thân ở xứ người

. Nhưng ai mà biết Hải Đường nghĩ gì cơ chứ . Sống chung với bà mẹ coi tiền nặng hơn con cái, người ta dễ có những cơn điên lắm và khi đã điên rồi thì điều gì lại chẳng dám làm

Tự nhiên Đăng thấy nóng ruột, anh tăng tốc tới dancing Thiên Thanh, anh gọi xe rồi mua vé vào . Đi vòng vòng, tìm quanh quất không thấy mẹ và Hải Đường đâu, Đăng tới hỏi một anh bồi và được biết mẹ anh xin nghỉ đã hai ngày.

Thế nào cũng phải có chuyện . Đăng hấp tấp rời dancing rẽ vào một ngõ nhỏ sát bên, để lên tầng chung cư 5 lầu cũ kỹ, dơ bẩn mà mẹ anh ở đã hơn hai chục năm.

Phải gõ cửa đến lần thứ ba, mẹ anh mới ló đầu ra cầu nhau:
VẬY mà tưởng ai. Mày đi đâu giờ này thế ?

Lách mình vào, Đăng hơi ngỡ ngàng khi thấy trong phòng rất nhiều người . Họ ngồi quanh hai chiếc chiếu lớn và say mê đánh bài đến mức chẳng để ý tới anh.

Không trả lời bà, Đăng hỏi cộc lốc:
Hải Đường đâu?

Hất mặt vào trong, bà Ánh Loan đáp:
Nghe nhạc ở trống . Chưa tới tháng mày đã đến đưa nó tiền à ? Đạo này nó không thiếu thốn như mẹ đâu.

Đăng khó chịu:
Mẹ thì bao giờ cũng chẳng đủ . Con chỉ có khả năng lo tiền sách vở hàng tháng cho Hải Đường thôi Mẹ không kéo nài được thêm gì đâu.
Bà Ánh Loan dò dẫm:
Nhưng nếu con Hải Đường không cần phần tiền sách vở hàng tháng thì mày cho mẹ nhé ?

Đăng nhú mày:
Sao lại không cần chứ ! Mẹ Xúi con bé bỏ học để làm chuyện gì hả ?

Bà Ánh Loan giãy nảy:
Làm gì có . Mẹ nuôi nó bao năm bây giờ tới lúc trả nó về cho người ta rồi

Đăng ngạc nhiên:
Mẹ nói thế là sao chứ ?

Bà Ánh Loan thờ dãi kéo anh tới ngồi vào cái ghế bố ở góc nhà:
Lâu nay mẹ giấu con và nó một chuyện hết sức quan trọng

Đăng phản ứng ngay:
Đừng bảo với con rằng chuyện quan trọng ấy là mẹ đang mắc nợ vì bạc bài đấy .

Ồ ! Không đời nào . Trái lại mẹ và Hải Đường sắp phát to đấy

Hừ ! Phát to bằng cách nào ? –Giọng bà Ánh Loan chọt trầm xuống

–Bình tĩnh nghe mẹ nói . Hải Đường không phải là em con, nó không phải là con của mẹ...

Đặng khó nhọc hỏi:

Mẹ bảo sao?

Mẹ bảo Hải Đường không phải là con của mẹ . Nó với mày chả có quan hệ huyết thống nào hết .

Lúc Đặng còn ngờ ra vì kinh ngạc, bà Ánh Loan đã nói tiếp:

Cách đây 18 năm, mẹ nhận nuôi Hải Đường với thù lao 40 cây vàng Đặng buột miệng:

Tương đương với số vàng xưa kia mẹ đã bán con cho dì Kim. Tại sao ba mẹ Hải Đường lại làm như vậy ?

Bà Ánh Loan vờ như không nghe câu mai mỉa của Đặng và thản nhiên nói tiếp:

Lúc đó Hải Đường mới bảy tháng tuổi, lại quá ốm yếu bệnh hoạn .

Ba mẹ nó vượt biên và biết rằng con bé sẽ không chịu nổi nếu phải lên đênh trên biển

Thế là mẹ đã hào hiệp nhận nuôi nó với số vàng kia ?

Bà Loan nhún vai:

Đâu có gì sai phải không ? Mẹ cần tiền để sống mà

Đặng lạnh lùng phán:

Điều sai của mẹ là đã không dạy dỗ nó tới nơi tới chốn

Bà Loan quát mắt lên:

Nói bậy ! Tao đã nuôi dạy nó như nuôi dạy con mình

Đặng cười nhạt:

Tiếc rằng mẹ đã cho con ruột từ lúc nó lên ba. Nói thế chứ con không hề trách mẹ, mà chỉ thắc mắc sao hôm nay mẹ lại kể chuyện hết sức quan trọng này chi vậy

Mặt bà Loan vụt tươi hẳn lên :

À, tại mẹ ruột của Hải Đường đã trở về, bà ấy muốn nhận lại con bé và đưa nó sang mỹ

Châm cho mình điếu thuốc, Đặng hờ hững hỏi:

Vậy bà phải bỏ ra bao nhiêu tiền để...mua lại con gái mình hở mẹ ?

Bà Loan phật ý:

Đến bao giờ mày mới bỏ tật móc họng ấy hả ?

Đặng gượng cười, rít một hơi thuốc dài, vừa lúc đó Hải Đường đẩy cửa phòng bước ra. Cô reo lên khi thấy anh:

A ! Thần tài đến sớm quá ! Em vừa nhận túi đây.

Đặng bình thản nói:

Mẹ mới bảo em không cần tiền của anh nữa mà !

Mặt Hải Đường vênh vác:

Tiền mà không cần, chắc mẹ đùa đó thôi. Dù Hải Đường này do ai sanh ra thì cũng là em gái của Hải Đăng, vì vậy nó phải có bản phận xài tiền của anh Hai nó

Đăng ngắm kỹ Hải Đường, con bé vẫn còn ít nhiều nét hồn nhiên, nhưng khổ nỗi ẩn sau vẻ hồn nhiên đó là sự lồi đời từng trải mà con gái nhà lành không biết tới

Nhìn vẻ nhí nhảnh hiện giờ của Hải Đường, khó ai tưởng tượng mỗi lúc rượu vào, nó đã phun những lời khùng khiếp nào ra.

Với bà mẹ từ bên kia trái đất mới trở về, Hải Đường có thay đổi cách sống không ? Hay đây còn là cơ hội để nó phá của lên cao hơn nữa
Nghiêng nghiêng đầu nhìn Đăng, Hải Đường hỏi:

Anh không chúc mừng hay thăm hỏi gia thế của tôi à ?

Biết hỏi gì bây giờ . Khi trước anh và em đã không có thói quen thăm hỏi nhau.

Hải Đường nhíp nhíp tay:

Ít ra anh cũng tỏ vẻ ganh tỵ, thắc mắc chứ . Này nhé bây giờ tôi giàu lắm rồi . Chỉ cần chịu khó bỏ mấy cái disco, ở nhà ôn văn, luyện bếp núc một thời gian là đủ điền kiện để mẹ ruột bảo lãnh tôi qua Mỹ làm chủ một nhà hàng lớn ở cali.

Bà Ánh Loan hỉ hả cười:

Khoe khoang mà chả biết ngưng mồm, tổ cha mày !

Hải Đường cong cớn:

Mẹ có biết tổ cha con là ai đâu mà mắng / Rồi ba ruột con nữa, ông có giống ông bố đang ngồi khám vì tội phi xì ke không nhỉ ?

Bà Loan gườm Hải Đường:

Khéo so sánh chưa ? Ba ruột của con trước đây là một ông chủ, làm sao giống lão ghiền ấy được

Mắt hơi mơ màng, bà như đang hồi tưởng về cái thời hoàng kim của mình:

Hồi đó mẹ là bạn của ba mẹ Hải Đường . Bạn thân đấy nhé ! Chính vì vậy họ mới chọn mặt gửi vàng, đưa núm ruột của mình cho mẹ nuôi.

Đăng nhướn mày:

Ừa ! Họ không dị ứng việc mẹ đã bán con cho dì Kim à ?

Hừ ! Làm sao họ biết chuyện đó chứ

Rồi như thấy mình lỡ lời, bà Loan gắt:

Đã nói mẹ không hề bán con, sao cứ đem ra nhần nhì mãi vậy ?

Ngày xưa chính vì muốn bắt con lại, mẹ mới buộc ra cái giá cao, ai ngờ dì Kim thương con tới mức đồng ý . Thế là mẹ đành chịu thương chị ruột mình đơn chiếc

Và sau đó mẹ nhận nuôi Hải Đường vì thương mình lẻ loi ?

Bà Loan cười khẩy :

Mày hỏi cung tao đấy à ?

Đặng chưa trả lời, Hải Đường lớn tiếng:

Thôi, thôi, tôi xin cả hai người . Từ giờ trở đi tôi không muốn nghe những câu mắng nhiếc thiếu văn hóa chứ . Mẹ từng bảo tôi phải tập dịu dàng, lịch sự cho ra vẻ con nhà lành . Tôi đã tập được rồi, giờ chính mẹ lại nghiêng răng văng tục . Thật chán chết

Đặng lắc đầu ngao ngán . Anh lấy ra một xấp tiền và dúi vào tay Hải Đường:

Anh về đây !

Nhét tiền vào túi áo Đặng. Hải Đường hát hàm:

Tôi giàu rồi, không nữa lấy món tiền của anh phải ngồi cầm cúi xăm mình mới có đâu. Thật ra từ trước đến giờ tiền của anh đưa mẹ lấy hết . Tôi sẽ cố gắng lo cho bà dù không ở đây nữa . Thỉnh thoảng anh nên về thăm, dầu sao bà cũng là mẹ ruột của anh.

Đặng ngằn ngừ rồi lôi tiền ra để lên ghế . Giọng thật lạnh nhạt:

Bao nhiêu cũng chẳng đủ với mẹ, nhưng con không có nhiều hơn đâu.

Quay sang Hải Đường anh nói:

Ráng làm người khác để phù hợp với một gia đình việt kiều giàu có sang trọng

Hải Đường cười gượng:

Tôi cũng cố như thế

Đặng làm thinh làm lũi bước Xuống . Anh hy vọng con bé biết nghĩ tới người từng nuôi nấng nó . Nếu không gia đình mới đó sẽ có ấn tượng với nó ngay. Hải Đường là đứa quen lâu lóng, sống phóng đảng giống mẹ, bây giờ có chỗ nương thân rồi Đặng cảm thấy nhẹ gánh lo. Chẳng hiểu sao thâm tâm anh vẫn cho rằng Hải Đường là con của mẹ, là đứa em khác cha với anh. Mẹ đã dựng đánh lừa gia đình đó để vụ lợi . Mà thực tế thì thế nào ? Chẳng lẽ có người bộp chộp nhận đứa con không phải của mình về làm con à ? Trong việc này dường như còn điều gì đó mà mẹ và Hải Đường giấu anh.

Cuộc sống đúng là đầy rẫy những bất ngờ thì ra vẫn có nhiều người sẵn sàng bỏ con, cho con, bán con mượn người ta nuôi con chứ không phải riêng mẹ anh.

Đặng chưa tưởng tượng ba mẹ ruột của Hải Đường ra sao . Nhưng thâm tâm anh đã thâm khinh bỉ . Nếu anh là Hải Đường, không bao giờ anh nhận họ là ba mẹ cho dù họ có giàu có cỡ nào đi chăng nữa Đặng chợt cười thầm vì những điều vừa nghĩ, Hải Đường đâu phải là anh. Nó đang sống trong cảm giác của một con người trúng số độc

đắc . Nó sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được làm con trong gia đình giàu có ấy . Nó và mẹ đang tập dợt để thành người có ăn học đàng hoàng

Thật tức cười và cũng thật tội nghiệp . Với tính cách với con người đó . Sớm muộn gì Hải Đường cũng sẽ lòi đuôi thôi.

Ôi đừng thắc mắc, nghĩ ngợi xa xôi những chuyện này nữa, Hải Đường có được cuộc sống như nó muốn là điều đáng mừng kia mà Dẫn chiếc moto ra, Đãng chạy lòng vòng trên phố . Anh chưa muốn về nhà sớm dầu bài vở, đề án thi chất đồng trên bàn

Cả tháng nay Đãng chơi nhiều gấp 5 gấp 6 lần học . Đêm nào anh cũng vào Disco Top Ten ngồi bên quầy nhìn bọn cỡ lớp chín, lớp mười dợt nghề giữa piste tròn trước mắt..ngưỡng mộ của những cô bé mới vào disco vài ba lần và thấy dường như mình quá già so với đám choai choai này

Lâu rồi, Đãng đã chán nhảy nhót, nhưng biết làm gì khi buồn quá đỗi . Anh phải giả lơ mỗi lần nghe Phát ỡng ẹo hát:

"Hỡi người yêu, trái tim anh ngày đêm nhớ nàng.."

Thằng quý ấy giỏi chọc quē, và anh phải ngậm đắng nuốt cay ôm hận vì đúng là anh đang ngày đêm thất tình thật

Sau đêm ở nhà Trúc Ly, Bảo Khuyên luôn tránh mặt anh, hoặc nhìn thấy là cô bé lấm lét chạy tuốt ô nhà . Anh cũng không mặt mũi nào vờ ra tủ kem để mua rau câu, kem chuối

Đãng thất tình vì đã thất bại khi tỏ tình quá vội. Trong khi đó, dạo này Hoàng An rất thường ghé . Lần nào hấn ghé, Đãng cũng thấy Khuyên ríu rít ngồi một bên trò chuyện suốt mấy tiếng đồng hồ Có một lần Hoàng An chở Bảo Khuyên đi đâu không biết . Lần ấy hai người về khá khuya là Đãng đứng ngồi không yên. Dù biết mình chẳng có quyền gì để lo lắng ghen tuông, Đãng vẫn không sao ngăn lòng ghen tuông lo lắng

Nhìn bộ mặt hí hửng của An khi Bảo Khuyên e ấp lên ngồi sau yên, Đãng chỉ muốn nhào ra đấm cho hấn vỡ mũi, xẹo hàm . Anh chịu không nổi khi nhớ tới cảm giác ngọt ngào, êm ái lúc chở Khuyên, anh nhớ lúc cô bé gục vào lưng thồn thức, nhớ tới những sợi tóc dài bay bay làm nhột nhột cổ anh. Đãng nhớ tất cả những lần trò chuyện, những lời chua ngoa Khuyên hay nói và đau đớn vì cô bé chẳng hề nghĩ tới mình

"What is love ? Baby dónt hurt mẹ.dónt hurt mẹ."

Tiếng nhạc dồn dập từ quán cà phê bên đường vọng ra làm Đãng thở dài...em đã gây tổn thương cho trái tim anh quá nhiều, em biết không bé Khuyên ? Anh không hiểu thế nào là yêu, anh chỉ biết anh

khao khát có được em cho cuộc đời vốn ít vui của anh sẽ thôi cô đơn trống vắng

Bé Khuyên ! Ước gì được trông thấy em, lúc này nhỉ ?

Đặng giảm ga, rẽ sang con đường nhỏ để về nhà . Muốn được thấy cô bé chỉ còn cách về đứng trên balcon nhìn xuống khung cửa sổ thôi. Một người như anh phải si tình nặng thì thật là buồn cười .

Nhưng đâu ai có thể giải thích yêu là thế nào . Tại sao anh phải khổ vì cô gái đó chứ không vì ai khác

Đặng bâng khuâng nhìn hai bên đường và tò mò khi thấy một đám con trai đi xe phân khối lớn đang vây quanh hai cô gái đứng bên chiếc xe đạp . Chắc lại va quẹt nhau rồi . Một trong hai cô gái với mái tóc đen dài làm anh nhớ tới Bảo Khuyên quá . Tự nhiên Đặng dừng xe lại và ngỡ ngàng nhận ra cô gái ấy đúng là Bảo Khuyên. Cô đang ôm cánh tay, đầu gục xuống hết sức thiếu não . Kế bên cô, Chiêu Liên đang hùng hồn khua tay quơ chân nhưng vẫn bị lép vế rõ ràng vì bọn thanh niên cứ tình qeo cười hô hố chớ chẳng chú ý những lời cô nói

Gạt chống dựng xe lên, Đặng nhảy vội xuống đất giọng đanh lại:

Chuyện gì vậy Chiêu Liên?

Nghe giọng Đặng, hai cô gái cùng kêu lên mừng rỡ:

Anh Đặng !

Rồi Chiêu Liên nói một hơi:

Họ ép tụi em vào lễ, Bảo Khuyên té gãy tay mà còn bị làm khó làm dễ nữa...

Gạt ba tên thanh niên đứng bao quanh Khuyên ra, Đặng vội vàng bước tới với vẻ hết sức lo lắng:

Đưa tay cho anh xem.

Bảo Khuyên méo máo lắc đầu:

Đau lắm, em không nhắc lên được

Một thằng nhóc mặt non choẹt lên tiếng:

Tại mấy người đi ầu chớ bộ..

Chợt Liên sấn sả tới:

Đi thế nào gọi là ầu . Bọn bây trấn lột người ta thì có . Nó giật túi xách của tụi em rồi đó anh Đặng.

Đặng thấy máu nóng bốc lên, anh không dằn được tiếng chửi:

Mẹ ! Tụi bây ăn cướp phải không ?

Thộp ngực một thằng đứng gần nhất, Đặng nghiến răng quát:

Con nít mà bày đặt . Mà là đàn em của Hưng sẹo chứ gì ?

Thằng nhóc ú ớ:

Không phải !

Vậy sao trên xe có dán hình đầu cọp . Hừ ! Tao với Hưng sẹo chả lạ nhau đâu. Sáng mai tao sẽ gặp ông nói phải quấy . Bây giờ bọn bây cho ông hay trước . Cứ nói là có Đấng "nghệ nhân" cần gặp . Tao muốn coi Hưng dạy dỗ bọn bây ra sao.

Mấy thằng nhóc ngó nhau hốt hoảng . Đấng hầm hừ:

Cút xéo đi !

Thằng đeo khoen tai xòe ra cái ví rồi ấn vào tay Chiêu Liên, giọng khúm múm:

Tụi em không phải, xin hai chị đừng giận . Anh Đấng bỏ qua cho tụi em nhờ . Anh Hưng mà biết chuyện này chắc tụi em...tiêu.

Đấng lạnh lùng:

Nói vậy còn cánh tay em tao thì sao?

Thằng đeo khoen lệ miệng:

Tụi em sẽ đưa chị ấy tới thầy chuyên trị gãy xương, bong gân.

Hừ ! đâu dễ dàng như vậy được ? Con bé sắp thi tốt nghiệp, bị chuyện vậy còn hồn vía đâu mà học hành nữa

Dứt lời Đấng cúi xuống nhẹ nhàng nâng tay Khuyên lên. Dưới ánh sáng mù mờ của đèn đường, anh thấy cổ tay cô sưng húp

Đấng hốt hoảng:

Trời ơi ! Đau lắm hả Khuyên?

Giọng cô tím tím:

Em sợ có tật quá !

Đấng vội trấn an:

Không sao đâu ! May mà bị tay trái, em vẫn còn viết được

Quay sang Chiêu Liên, anh bảo:

Liên về cho dì Dung hay, tôi đưa bé Khuyên đi bó tay ngay.

Đấng xé chiếc khăn vừa lấy trong túi ra, đặt cánh tay Khuyên vào buột chặt rồi cho cô đeo cẳng tay trước ngực. Anh làm chăm chú, gương nhẹ và luôn miệng trấn an làm Khuyên xúc động và có cảm giác mình như đứa bé đang được người lớn lo lắng, chăm sóc, hạnh phúc sao người lớn ấy lại là Đấng.

Dù Không phải thuộc dạng mít ướt, Bảo Khuyên vẫn sụt sùi làm Đấng lo bấn lên.

Chiêu Liên sốt ruột nhìn Khuyên:

Chị về cho dì Dung hay. Em đi với Đấng và ráng đừng khóc nữa

Thằng nhóc đeo khoen tai nhanh nhẹn:

Em sẽ đưa anh Đấng tới nhà ông thầy quen với anh Hưng. Ông này trị gãy xương hay lắm !

Đấng hất mặt:

Ở đâu ?

Dạ trong Phú Lâm. Qua khỏi xa cảng một chút . Ông dạy võ nên có thuốc gia truyền

Đặng trầm giọng:

Liên nói dì Dung an tâm. Khuyên không sao đâu.

Chiêu Liên ngập ngừng:

Sao không đưa vào bệnh viện bó bột ?

Bảo Khuyên nghèn nghẹn:

Em không chịu bó bột đâu..híc híc!

Đặng dịu dàng:

Sẽ không có bó bột . Đừng lo bé Khuyên.

Chiêu Liên chép miệng:

Chị không rành chuyện này . Nhưng tin anh Đặng nên thấy an tâm.

Đợi Chiêu Liên đi xong Đặng cẩn thận chờ Bảo Khuyên lên ngồi sau lưng mới cho xe chạy

Nhìn ba tên nhóc chạy xe phân phối lớn phía trước, Bảo Khuyên dè dặt hỏi:

Sao anh lại quen với Hưng sẹo nào đó vậy ?

Giọng Đặng bình thản:

Anh từng xăm mình cho hắn . Xăm mẫu đặc biệt và không hề lấy tiền . Vì vậy hắn mới hứng nhận anh làm em nuôi. Tay chân của Hưng sẹo không phải bọn giật dọc như vậy . Tụi này làm ầu nên sợ hắn đánh

Bảo Khuyên nói:

Tụi nó không có ý trấn lột em và chị Liên. Lúc nãy chúng lạng xe trêu chọc, em không vững tay lái nên mới té . Tụi nó thấy thế ngừng lại ăn hiếp và lấy giỏ của em. May là gặp anh, nếu không chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Đặng hững hờ:

Không gặp anh thì cũng gặp những người tốt bụng khác . Biết đâu gặp họ em lại dễ chịu hơn.

Bảo Khuyên giận dỗi:

Vậy sao lúc nãy anh không chạy luôn đi.

Đặng hơi nghiêng đầu ra sau:

Em biết tại sao mà

Em không biết

Vậy anh nói nhe !

Khuyên hốt hoảng:

Đừng...đừng..anh..

Vừa nói cô vừa bấu vào eo Đặng. Không bỏ lỡ cơ hội, anh chụp tay cô xiết chặt

Khuyên nghe trái tim mình thổn thức, quên cả cánh tay nhức buốt, cô bồi hồi nghe Đăng gọi nhỏ tên mình:

Ôi ! bé Khuyên, sao lại không cho anh nói

Em sợ bị phân tâm, học bài không thuộc

Vì sợ nên từ hôm ở nhà Trúc Ly bỏ về tới nay, em tránh mặt anh phải không ?

Giọng Bảo Khuyên yếu xìu:

Đâu có, em bận học nên không ra ngoài sân..

Nhưng em dư thời gian để trò chuyện thậm chí đi chơi với Hoàng An?

Bảo Khuyên âm ức:

Anh theo dõi người ta hả ?

Đăng cộc lốc:

Không ! Khổ nỗi anh vẫn thấy vì chuyện đó xảy ra trước mắt anh mà Bảo Khuyên làm thinh, cô bỗng thích khi nghe giọng điệu ghen tuông của Đăng. Khác với cô, khi yêu thì sợ hãi, xấu hổ, giấu giếm, Đăng坦然 nhiên cho đối tượng biết mình yêu và rất ghen. Anh thật dễ sợ và cũng thật dễ thương. Nhưng cách biểu hiện đó đủ chứng tỏ Đăng thật lòng với Khuyên chưa.

Sau hôm bỏ mặc anh ở lại, để chạy về trước, Bảo Khuyên đã nghe lời quân sư Trúc Ly làm mặt ngờ với Đăng. Chỉ cần thoáng thấy anh là Khuyên chui tọt vào nhà, tới ngồi học, cô khép cửa sổ lại và vui vẻ trò chuyện nhiệt tình với Hoàng An mỗi khi anh tới chơi. Thậm chí Khuyên còn mạnh dạn nhờ An đưa tới nhà Chiêu Liên để nhấn công việc cho mẹ nữa

Lần đó ngồi sau lưng An, cô thấy mình khô khan, cứng ngắt vô hồn như khúc gỗ chớ không tự nhiên nói đủ chuyện trên đời như những lần được Đăng chở . Đã vậy khi về tới nhà, Khuyên còn bị dẫn vật vì đóm lửa đổ trên balcon lầu hàng xóm cứ lóe sáng lên liên tục .

Khuyên thấy mình ác và giả dối, cô chưa biết chấm dứt vỡ kịch bằng cách nào vì đạo này gặp cô, Đăng làm lì làm mặt ngẫu thì chuyện tối nay lại xảy tới . Bây giờ phải nói sao với anh đây ?

Hai người bỗng rơi vào, Bảo Khuyên chột thất hoang mang, cô để mặc Đăng đan những ngón tay của anh vào bàn tay mình

Giọng Đăng trầm trầm vang lên:

Anh mong được nắm tay đi cùng em đến hết đời . Điều mong ước đó có quá xa vời không bé Khuyên. Khi cạnh em còn một người khác Bảo Khuyên cắn môi, lâu lắm cô mới trả lời bằng giọng lạc hẳn đi vì run:

Tay em đang trong tay anh, điều mong ước đó đâu có xa vời . Nhưng

em không phải là bé, em là người lớn hẳn hoi và em không lệ thuộc ai hết

Đặng áp tay vào ngực và xúc động nói:

Bây giờ cho tới lúc bảy tám chục tuổi, em vẫn là bé Khuyên của anh.

Bảo Khuyên nũng nịu:

Anh môm mép lắm !

Đặng cười:

Môm mép thì đã sao ? Nếu phải mọc nanh để được em nói lời vừa rồi, anh cũng chịu

Chưa chi đã đòi mọc nanh để dọa người ta.

Như vậy mới vừa cái lưỡi không xương nhiều đường đánh đá của em chứ

Bảo Khuyên chớp mi:

Biết người ta đánh đá sao con..ai dạ.ai da..

Đặng hốt hoảng ghì chặt tay lái khi chiếc xe lọt ổ gà chao qua một bên. Khuyên té xấp vào lưng anh, cánh tay đau lói lên buốt thấu trời .

Nước mắt cô ứa ra, Khuyên khóc ngon lành trên vai Đặng.

Anh hết hồn thắng xe lại:

Tay em sao rồi ?

Khuyên xuýt xoa, méo máo:

Không biết, nhưng đau lắm!

Đặng nói như than:

Tại anh không cẩn thận.

Tại em không chú ý ngồi đằng hoàng

Tại anh nhiều hơn. Chắc sắp tới rồi nên mới phải rẽ vào hẻm .

Em..ôm cho chặt nhe. Nếu còn đau, cứ tựa vào lưng anh, vững lắm !
anh không cười em đâu bé

Bảo Khuyên bồi hồi vì câu nói của Đặng anh hơi ngả người ra sau, Khuyên rụt rè tựa vào lưng anh mạnh mẽ, ấm áp . Bên Đặng, Bảo Khuyên hiểu thế nào là được yêu, được chăm sóc và được lo lắng bởi bởi một người khác phái

Ôi Đặng ! Hạnh phúc và tình yêu của anh bỗng nhiên vào đời em bằng vận tốc ánh sáng Trái tim em cuống quýt nhưng em biết mình chưa hề chiêm bao.

Ước đời ta vĩnh viễn bên nhau. anh có đang ước như em không anh.

Tình Khúc

Chương 5

Bà Khánh Dung tò mò nhìn bà khách vừa bước vào sân mình . Chưa kịp gật đầu chào, bà đã nghe khách lên tiếng:

Xin cho tôi hỏi thăm. Phải Đăng ở nhà kế bên không ạ ?

Bà Dung gật đầu nhưng vẫn không rời mắt khỏi bà khách . Hình như bà từng gặp người này rồi, nhưng hồi nào, tại đâu thì chưa nhớ ra.

Sau lần bị thương đó, trí nhớ của bà trở nên tồi tệ, chưa già nhưng lắm lúc bà có cảm giác mình mụ mẫm, lảm cẩm tới nơi rồi

Bà khách lại nói như thở than:

Chả biết nó đi đâu nữa . Tôi là mẹ thằng Đăng, nhưng mỗi lần nhớ tới thăm nó đều không gặp, thật khổ hết sức

Bà Dung kêu lên:

Chị là mẹ ruột của Đăng à ?

Bà khách nhếch môi khó chịu:

Chớ chẳng lẽ là mẹ vợ, vì nó có được độc thân mà!

Bà Dung làm thinh vì câu nói xách mé vừa rồi . Theo như lời Bảo Khuyên kể thì mẹ Đăng bỏ nó từ nhỏ . Bà ta đã bán con cho chị ruột của mình

Xém tí xiu nữa bà Khánh Dung đã buột miệng rủa khi vừa kịp nhớ ra người được bà này là ai rồi . Ánh Loan, đúng là Ánh Loan. Hình như bà ta cũng nhận ra bà thì phải . Hai người im lặng nhìn nhau.

Bà Ánh Loan dè dặt, mở lời:

Chị Khánh Dung phải không?

Bà Dung khó nhọc nói:

Đúng rồi ! từ lần gặp đó đến nay đã gần hai mươi năm, chớ đâu có ít . Trái đất này xem ra rất bé, rất bé

Bà Ánh Loan cũng bối rối:

Hôm trước tôi gặp chị Hai Lý tại đây, chỉ bảo mẹ con chị đi nước ngoài rồi, không ngờ..

Bà Dung nghiêm giọng:

Chị hãy coi như tôi đã đi nước ngoài . Chúng ta chưa bao giờ gặp lại nhau. Tôi không muốn nhắc tới chuyện cũ

Bà Ánh Loan hấp tấp gật đầu:

Tôi cũng thế . Ngày xưa tôi đã làm cam kết có lãn tay, ký tên hẳn hoi còn gì . Chị đừng lo, tôi không phải là hạng lật lọng đâu. Khổ mỗi con

trai tôi ở bên nhà chị, nếu sau này lỡ phải đụng mặt chuyện trò, tôi nghĩ chúng ta sẽ như người lạ, mới gặp lần đầu

Bà Dung thở dài:

Đúng vậy . Cứ xem như chúng ta chưa hề biết nhau.

Bà Ánh Loan hơi ngạo nghễ:

Tôi chả hề mong có cuộc tái ngộ này . Nhưng dù sao cũng đã thấy con bé . Nó xinh gái lắm . Và nếu có người khen "giống chị" chắc chị rất vui lòng . Điều này cũng làm tôi hãnh diện

Bà Dung cảnh giác, giọng khó chịu:

Chị muốn gì khi nói thế ?

Bà Loan nhún vai:

Không muốn gì hết . Nhưng ít ra tôi cũng có quyền khen chê hoặc tự hào vì nó là...—Rồi bà bật cười, giọng kể cả -- Tôi chỉ đùa thôi. Chị nhẩn với thằng Đăng tới nhà tôi có việc cần . Không làm phiền chị nữa

Dứt lời bà Ánh Loan bước ra đường . Bà Dung ngồi thừ người trên ghế lòng hoang mang lo lắng đến mức khổ sở

Thì ra chị Hai Lý từng gặp Ánh Loan nhưng không hề hé môi. Tại sao vậy ? chắc chỉ sợ mình lo. Nhưng nghĩ như chị Hai thật nông cạn, nếu biết Ánh Loan đã tới đây, mình đã tính toán để đối phó chứ đâu bị động vì bất ngờ như vừa rồi

Bà Dung giật mình khi nhớ tới Đăng. Từ hôm bị nứt xương tay phải bó đến nay, Bảo Khuyên và Đăng thân mật lắm . Bà biết cả hai có tình ý với nhau. điều này bây giờ không thể chấp nhận được vì Đăng là con của Ánh Loan. Điều bà chưa bao giờ tưởng tượng đến Trời ơi ! Phải chi bà Lý cho biết, thì bà đâu để Đăng và con bé tự do như thế náy Đúng là nghiệp chướng

Tự dưng bà lại lo lắng rồi đâm ra bực bội ngang khi giờ này vẫn chưa thấy Khuyên về . Con bé tìm đủ chuyện ra khỏi nhà với Đăng. Bà vì nghĩ tới những việc thằng nhóc đã làm cho gia đình, nên có phần dễ dãi với nó . Chuyện gì đã xảy ra khi bà tạo cơ hội cho con gái mình ở bên cạnh một kẻ từng trải như Đăng ? Sốt ruột, bà Dung đi chầm chậm ra cổng ngóng, rồi lại trở vào ngồi thở dài . Bằng bất cứ giá nào cũng phải tách Bảo Khuyên ra khỏi Đăng. Bà không muốn vây vào Ánh Loan, cũng như để chúng nó thương yêu nhau, vì như thế là..là..loạn...

Bà Khánh Dung nhồm lên khi nghe tiếng động cơ xe ngừng trước sân. Mặt bà nghiêm lại lúc Bảo Khuyên nhí nhảnh bước vào với một bọc trái cây trên tay.

Đăng cười thật tươi, cô chọt le lưỡi rồi lí nhí:

Thưa mẹ, con mới về !
Bà Dung cao giọng hỏi:
Mấy giờ rồi ?
Dạ tám giờ rưỡi ạ!
Hai đứa đi từ mấy giờ ?
Khuyên lảm lét nói nhỏ:
Dạ năm giờ
Trong ba tiếng đồng hồ chúng bây ở đâu ?
Bảo Khuyên gãi đầu nhìn Đấng cầu cứu khi anh vừa bước vào .
Thấy vẻ nhăn nhó của cô, Đấng liền gật đầu:
Thưa dì Dung chúng cháu vừa về tới
Bà Dung lạnh tanh:
Tôi thấy rồi, và đang muốn biết hai đi đâu cả buổi chiều
Đấng vẫn tươi cười trước vẻ quạu bất thường của bà Dung:
Dạ...thấy Khuyên vừa thi xong, tâm trí còn quá căng thẳng nên cháu
đưa em vào Kỳ Hòa
Hừ, vậy mà tôi chả biết gì cả . Con bé Khuyên tưởng nó lớn rồi nên
muốn đi đâu thì đi, cần chi phép tắc . Nói đi mua quà sinh nhật cho
bạn, ai ngờ lại đi chơi. Thật con cái đời nay cha mẹ hết dám tin.
Đấng đành xuống nước:
Cháu xin lỗi, chuyện vào Kỳ Hòa chơi là do cháu bày đặt, xin dì đừng
mắng Khuyên tội nghiệp . Lần sau cháu sẽ đi về đúng giờ
Bà Dung cười khẩy:
Có lần sau nữa sao ? Tôi không ưa người tự mãn, chủ quan, tôi lại
càng ghét kẻ đặt mình quá cao. Đừng nghĩ giúp đỡ chúng tôi lúc
hoạn nạn xong rồi muốn làm gì thì làm ghen.
Đấng vội vàng:
Cháu đâu dám nghĩ vậy
Nhưng cậu đã hành động như vậy . Hừ ! Bây giờ thì về đi. Lúc nãy
bà Ánh Loan mẹ cậu có ghé nhờ tôi nhắn cậu phải tới nhà bà ấy gấp
Đấng kêu lên:
Mẹ cháu tới đây à ?
Bà Dung ngọt nhạt:
Hỏi thật buồn cười . Tự bà ấy xưng tên khai chức vụ mẹ ra, nếu
không làm sao tôi biết
Bảo Khuyên cũng ngạc nhiên:
Bà Ánh Loan là mẹ anh à ? Vậy là em gặp rồi . Bác ấy quen với cô
Hai mà!
Như nhớ ra những lời bà Lý đã dặn mình, Bảo Khuyên đưa tay che
miệng

Bà Dung lừ mắt:

Con làm rồi, cô Hai làm sao quen với mẹ cậu Đăng được . Lo vào trong học bài đi.

Liếc vội Đăng một cái, Khuyên chạy vụt vào trong. Đăng có cảm giác bà Dung bực bội vì mẹ mình nên thẳng thắn hỏi :

Chắc mẹ cháu đã làm phiền dì ?

Ồ không ! cậu ngồi xuống đây tôi có chuyện muốn nói

Đăng ngạc nhiên vì thái độ khách sáo của bà Dung. Mạnh dạn ngồi xuống kể bên, anh trầm giọng:

Cháu đang chờ nghe dì đây.

Bà Dung im lặng như toan tính, như lựa lời, khá lâu sau anh mới nghe bà lên tiếng:

Cháu biết đấy, gia đình dì mẹ goá, con cô rất đơn chiếc . Dì chỉ có mình Bảo Khuyên, nó là nguồn an ủi duy nhất của dì . Bao nhiêu yêu thương cũng như kỳ vọng dì đều đổ dồn vào nó

Đăng gật đầu:

Cháu hiểu .

Bà Dung cười nhạt:

Cháu không hiểu đâu vì từ nhỏ cháu đã lìa xa cha mẹ về ở với bà dì không chồng rồi

Dì cũng biết chuyện này sao?

Khuyên đã kể với dì về cháu . Nó có bề ngoài ngổ ngáo, ngang ngược nhưng bản tính lại rất đa cảm, yếu đuối . Nó không quen chịu đựng những chuyện bất hạnh, cũng như những đau đớn thể xác

Đăng tủm tỉm xác nhận:

Hôm trước mới bị sái khớp, trặc tay thôi mà cô nàng đã khóc như bị gãy xương không bằng

Bà Dung nghiêm nghị:

Chính vì biết con bé dễ chịu đựng nên dì phải làm mọi cách để nó luôn được sống ấm yên, hạnh phúc

Đăng phản đối:

Nhưng Bảo Khuyên đâu thể sống suốt đời dưới sự áp yêu của mẹ ?

Đúng vậy ! ngày nào đó nó sẽ đủ lông đủ cánh để bay vào đời, nhưng bây giờ Khuyên vẫn còn bé, nó vẫn cần mẹ . Với nó bây giờ mẹ là trên hết chứ không phải bạn bè, hay một gã con trai nào cả . Dì muốn cháu xem Bảo Khuyên như em gái . Đừng khuấy động làm rối rắm hồn nó . Hai đứa nên dừng lại ở tình cảm anh em hoặc bạn bè . Nếu cháu cảm thấy không được, dì đành nói thẳng...

Thấy bà Dung ngập ngừng, Đăng nóng nảy hỏi:

Tại sao tụi cháu lại không được quyền.....

Bà Dung ngắt ngang lời anh:

Hoàn cảnh của cháu không thích hợp với gia đình dì, Bảo Khuyên cũng chả hề yêu thương cháu . Nó đã có Hoàng An. gia đình đó khá nề nếp, an lại đàng hoàng, không phóng túng dễ dãi trong quan hệ trai gái như cháu..Xin lỗi, dì nói thẳng điều này, nhưng theo dì đó là máu chốt cơ bản nhất mà cháu lại thiếu

Ngừng lại để quan sát Đăng, bà nói tiếp:

Bảo Khuyên rất cảm kích việc cháu giúp dì và nó, do đó nó cứ nghĩ phải làm sao trả cái ơn này . Bảo Khuyên trẻ con quá khi muốn cháu vui lòng . Con bé ngốc nghếch ấy không biết rằng chính nó đã làm cháu hiểu lầm tình bạn sang thứ tình khác

Đăng mắt bình tĩnh:

Cháu không tin lời dì

Bà Dung tỏ vẻ thương hại:

Vậy thì cháu nên tin đi, và kể từ hôm nay đừng làm Bảo Khuyên khó xử nữa . Cứ xem như dì thay Khuyên nói rõ tình cảm của nó đối với cháu . Nó thật lòng thương Hoàng An rồi

Đăng ngờ vực nhìn bà Dung. Và hosng mang vì những lời bà nói .

Tại sao hôm nay bà lại đặt vấn đề này với anh, dù biết chắc Khuyên yêu thương mình, Đăng vẫn thấy khó chịu và tự ái . Rõ ràng bà Dung vì ác cảm với mẹ anh, nên mới thay đổi thái độ như vậy . Điều này đúng là bất lợi . Nhưng mẹ đã làm gì chớ ? Chẳng lẽ mẹ anh từng biết cô Hai Lý và cả bà Dung, nên vừa rồi bà mới buột miệng gọi tên mẹ anh thật lạnh nhạt

Đăng vụt hỏi:

Dì từng biết mẹ cháu à ?

Bất ngờ vì câu Đăng hỏi, bà Dung ú ớ:

Ờ không làm sao dì biết được

Đăng nghiêm nghị:

Cháu không giầy Khuyên về mẹ ruột của mình, cô bé rất thông cảm và rất yêu mến cháu . Nếu vì so sánh cháu và gia đình Hoàng An rồi cảm chúng cháu yêu thương nhau thì thật vô lý

Bà Dung xoa tay:

Dì không hề cấm, ngạc một nỗi Bảo Khuyên không yêu cháu như cháu tưởng

Đăng mím môi:

Cháu sẽ hỏi Khuyên vấn đề này, nếu đúng như dì nói, cháu không bao giờ làm phiền cô ấy nữa . Bây giờ cháu muốn gặp Bảo Khuyên.

Bà Dung lắc đầu:

Khuya lắm rồi ! Ai cũng cần nghỉ ngơi, cháu cũng thế, chuyện ấy để

mai một rồi hỏi cũng chẳng muộn

Đặng ngần ngừ ngó vào trong. Anh không thấy Khuyên đâu cả . Một linh cảm mơ hồ lướt ngang tâm trí Đặng. Trái tim anh chợt nhói lên khi nghĩ sẽ mất Khuyên. Cả đời thiếu thốn tình thương anh vừa tìm thấy nguồn hạnh phúc, chẳng lẽ lại không được giữ lấy cho riêng mình sao?

Đặng thần thờ đứng dậy xin phép về . Bà Dung ngồi ôm đầu trên ghế . Sự việc xảy ra bất ngờ nhưng bà phải bình tĩnh giải quyết . Nê"u không hậu quả sẽ thật khủng khiếp . Khẽ bóp trán, bà nhíu mày khi nghĩ tới Bảo Khuyên. Bà sẽ nói gì với con bé đây. Tội nghiệp con bé và khốn khổ thân bà . Có người mẹ nào đành lòng nhìn con khóc, nhất là khóc vì tình yêu.

Tại sao mẹ lại nói vậy với Đặng ?

Bà Dung im lặng trước câu hỏi sưng nước mắt của Khuyên. Con bé đã nghe hết lời bà rồi . Vậy cũng tốt, bà sẽ khỏi mất công bắt đầu bằng những chuyện vòng vo tam quốc, mà sẽ cao giọng...phủ đầu con bé ngay.

Gần từng chữ cho thật sắc bà nói:

Con đã nghe hết rồi còn hỏi gì nữa ?

Bảo Khuyên bẻ những ngón tay:

Những điều mẹ nói về con đều sai. Con rất ghét Hoàng An và..và.. Hừ ! Đừng bảo rằng con thương thằng Đặng. Mẹ không chấp nhận đâu, nó không đời nào mang hạnh phúc tới cho con. Giáo dục của gia đình ảnh hưởng rất lớn đến lối sống của từng người . Thằng Đặng đâu có một gia đình thật sự, nó làm sao dám nhận vai trò người chồng, người cha. Nó chỉ thích hợp làm bồ bịch, bởi vậy hiện giờ mới lảng nhãng với bọn vũ nữ . Với con, nó đùa cho vui thôi
Không nên tin hạng đó

Bảo Khuyên ngờ vực nhìn mẹ . Tại sao bà lại thay đổi cách nhìn, sự nhận xét về Đặng đột ngột vậy . Mới hôm qua thôi mẹ còn khen anh đủ thứ mà . Chính mẹ bảo người lặn lội xông xáo với đời như Đặng khi có gia đình sẽ là chỗ dựa vững vàng cho người vợ, còn công tử như Hoàng An chỉ tổ khổ cho vợ con vì phải hầu hạ từng chút, phải gánh vác mọi chuyện trong ngoài..Lúc ấy Khuyên đã đổ mặt nhìn mẹ sao lại nghĩ ngợi xa xôi quá

Bà Dung khó khăn mở lời :

Nó đã tỏ tình, hứa hẹn gì chưa?

Bảo Khuyên nóng người vì câu hỏi sỗ sàng của mẹ . Bà không có thói quen tra vấn con cái, vậy mà hôm nay mẹ hỏi một câu nghe hơn trời gầm

Bà Dung cau mày nhắc lại:

Sao làm thình vậy ?

Khuyên khổ sở lắc đầu . Đúng là Đăng chưa một lần nào nói lời yêu thương với cô. Nhưng qua ánh mắt dịu dàng, cử chỉ âu yếm, thân ái, Khuyên biết trái tim anh đang hướng về mình . Nghĩ như cô có chủ quan không nhỉ ?

Cô nghe mẹ thở phào nhẹ nhõm . Giọng bà bớt cau có hơn:

Chắc con đang bảo mẹ nghĩ xa xôi quá phải không ? Thời buổi bây giờ cha mẹ xen vào chuyện tình cảm của con cái thì đúng là cổ hủ, chẳng được ai ủng hộ . Nhưng vì thương con, mẹ không thể làm ngược.Mẹ chỉ có mỗi mình con, mẹ không muốn con khổ vì người không ra gì Bảo Khuyên, phải hứa với mẹ...

Khuyên lo lắng:

Hứa gì hả mẹ ?

Không được yêu thương thằng Đăng.

Khuyên nghe giọng mình vỡ ra:

Ảnh là người tốt, mẹ tin con đi.

Bà Dung lắc đầu:

Đừng thuyết phục mẹ, vô ích lắm . điều cần nhớ là phải tránh xa nó ra. Mẹ cấm hai đứa đưa rước hẹn hò, chớ nhau.

Khuyên liếm môi, bướng bỉnh:

Những lý do mẹ đưa ra không đủ sức thuyết phục con. Đăng không tệ như mẹ nghĩ, ảnh là nạn nhân của mẹ ruột mình, ảnh đâu có lỗi gì khi cha mẹ bỏ nhau, bản thân bị đem bán cho người khác . Lẽ ra mẹ phải thông cảm cho Đăng hơn là phê phán, sao mẹ lại có thành kiến Bà Dung đỏ mặt vì giận:

Câm ngay ! con dạy đời mẹ đấy sao ? Hoàng cảnh tạo nên con người . Thằng Đăng không tốt như con tưởng . Mẹ chỉ nói một lần thôi, con nhớ đấy ! bắt đầu ngày mai Hoàng An sẽ đưa đón con đi học . Còn một tháng nữa thi Đại Học rồi, phải ở nhà ôn bài, không được rong rong ngoài phố đâu.

Bảo Khuyên đứng phất dậy:

Con ghét Hoàng An lắm, mẹ đừng gán ép anh ta cho con.

Dứt lời cô vụt chạy vô phòng, úp mặt xuống gối thổn thức . Mẹ từng khổ vì ngày xưa bà ngoại không chấp nhận ba ạm rể, vậy sao mẹ lại ngăn cản con mình . Đăng cũng giống như ba của cô, anh đâu có lỗi gì cơ chứ . Nếu anh thật lòng yêu cô, hai người sẽ chứng tỏ cho mẹ thấy khó khăn nào cả hai cũng sẽ vượt qua. Bảo Khuyên sẽ đợi chờ đến khi nào Đăng thuyết phục được mẹ mới thôi. Đăng rất có nghị lực, cô tin anh sẽ làm được điều này

Vững tâm trước điều mình vừa nghĩ ra, Bảo Khuyên hăm hở bước xuống giường . Vừa đi tới bàn học, cô đã nghe giọng mẹ khô khan: Từ giờ trở đi, không được mở cửa sổ, ngày mai mẹ sẽ nhờ thợ đóng nó lại . Phải đoạn tuyệt với hôm qua đi, nếu không đừng trách mẹ Khuyên buột miệng:

Phải tại Đấng có một bà mẹ không đàng hoàng không?

Bà Dung gật đầu:

Đúng vậy ?

Bảo Khuyên kêu lên:

Nếu thế thì là bất công.

Bà Dung thở dài, giọng u uất:

Có những chuyện ba mẹ gây ra và con cái phải gánh hậu quả Mẹ rất khổ tâm khi chen vào vấn đề này . Có nhiều điều khó giải thích cặn kẽ tại sao, nhưng người lớn đã từng trải hiểu bằng trực giác là không được, không nên. Mẹ cảm con có tình cảm với Đấng vì linh cảm của người lớn , của người mẹ

Bảo Khuyên làm lì:

Những lí lẽ mẹ đưa ra chẳng có cơ sở, con không thể nghe theo được . Chừng nào thấy Đấng là người xấu hẳn hoi, con sẽ quên anh ấy mà chả cần mẹ nhắc

Bà Dung bắt lức nhìn con gái đi một nước vào phòng . Nó nói đúng, những lí lẽ bà đưa ra không đủ sức thuyết phục cả hai đứa . Nhưng nếu đưa nguyên nhân chính đáng đủ sức ngăn cản chúng thì bà không đành . Bà sợ Bảo Khuyên sẽ bị cú sốc lớn này quật ngã mà không gượng dậy nổi . Bây giờ muốn con bé quên Đấng, bà phải nhờ Hoàng An. Nếu đem so sánh thì hai thằng con trai ấy cũng bên tám lạng lẽ nửa cân. Hoàng An chỉ thua Đấng chút xíu ở điểm nó ẻo lả, công tử quá, bù lại Đấng kém hơn An ở chỗ nóng nảy cộc tính . Cả hai cùng đeo đuổi Bảo Khuyên, bà tạo mọi cơ hội và điều kiện tốt cho An. Sớm muộn gì thằng bé cũng chiếm được trái tim tưởng bằng sắt, nhưng thật ra rất mềm yếu của Bảo Khuyên. Con bé cứng đầu ấy lại rất thương mẹ, bà sẽ dùng tình cảm chế ngự con bé . Nước chảy đá còn mòn, huống chi tí lẳng mạn, mơ mộng của đứa con gái chưa biết yêu là gì

Rồi Khuyên sẽ quên chút xao động đầu đời ấy vì bà có tính cách ngăn chặn nó . Bà Dung cảm thấy an tâm với tính toán của mình Bước ra kéo cánh cửa sắt lại, bà chợt thấy dáng Đấng cô độc lẻ loi ngoài balcon với điều thuốc cháy dở trên tay.

Tội nghiệp thằng bé ! Nhưng không thể làm khác được, dù thâm tâm bà thương yêu Đấng hơn Hoàng An rất nhiều.

Bảo Khuyên ngồi ủ rũ mặc cho bà Dung vẽ vôi gì trên mặt mình thì vẽ . Cô biết lẽ ra là mình không được dự sinh nhật thằng bạn cùng lớp đâu, nhưng vì muốn cô khuấy khoa nên đã đồng ý với điều kiện Hoàng An sẽ đưa cô đến nơi, chở cô về tới chốn như cả tuần nay anh ta đã làm thế

Cô nghe mẹ tám tắc :

Trông xinh ra phết, phen này thằng An chắc phải đứng ngẩn ra nhìn
Đẩy con gái ra trước gương, bà Dung đặc ý:

Thử nhìn mình xem.

Khuyên chớp mắt soi gương. Cô thấy mình thật lạ và cũng thật dễ thương trong chiếc áo sơ mi dài tay bằng vải sô trắng mỏng manh, và chiếc váy ngắn có dây đeo màu xanh đậm điểm những chấm trắng nhỏ

Với gương mặt trang điểm thật khéo, Bảo Khuyên quẹo rỏ hãnh nhờ mái tóc dài thùy mị, dịu dàng rất nữ tính

Hơi cắn môi một chút, cô chúm chím cười với mình

Bà Dung nhắc:

Tới giờ rồi đó, đừng bắt An chờ nữa

Khuyên sụ mặt:

Con có muốn ai chờ đâu. Đã bảo để con đi với Trúc Ly, tại mẹ không tin tưởng mà

Bà Dung thản nhiên đáp:

Mẹ muốn tạo điều kiện để hai đứa gần gũi, hiểu nhau hơn.

Khuyên phụng phịu:

Càng hiểu, con càng thấy ghét anh ta.

Nhưng An đã làm gì quấy để con ghét chứ ?

Bảo Khuyên giận dỗi:

Ảnh làm đúng chớ đâu làm gì quấy, nhưng con không hề động lòng, mẹ đừng đày đọa người ta nữa, mất công lắm

Bà Dung nói:

An tình nguyện đưa con đi học , chở con về chớ mẹ đâu ép nó . Tay con khỏi rồi, con muốn đi học một mình, con không thích bị kèm kẹp
Phẩy tay tỏ ý không muốn nói tiếp, bà Dung bảo:

Thôi đi đi ! nhớ về sớm đó !

Bảo Khuyên với lấy cái ví nhỏ trên bàn rồi bước ra. Đang ngồi đọc báo, An đứng dậy ngẩn ngơ nhìn, thái độ của anh làm cô cười dù trong lòng đang bực bội

Không bỏ lỡ cơ hội, An nịnh đầm:

Cô bé lọ lem có đi dự yến tiệc cũng đẹp như em hiện giờ là cùng
Bảo Khuyên liếc dài:

Làm nhưng anh từng thấy cô ta không bằng

An tủm tỉm cười:

Hồi đó anh là hoàng tử mà, và anh nhớ cô bé lọ lem y như em lúc
này

Bảo Khuyên dài giọng:

Nhưng cô ta không chanh chua, đánh đá bằng tôi đâu. Đừng có lắm
điều nữa

An nhún vai:

Với em, anh chỉ có một điều chưa nói thôi.

Khuyên vội vàng ngắt ngang lời anh:

Không đời nào tôi thèm nghe.

An dắt xe ra đường:

Vì em đã biết tôi sẽ nói gì phải không ? vậy cũng tốt!

Khuyên ám ức lắm nhưng cô làm tỉnh lên ngồi phía sau An. Liếc vội
sanh hàng xóm, cô thấy nhà Đăng đóng cửa . Anh đi đâu từ sáng
đến giờ chẳng biết . Đạo này hai người không được trò chuyện, mà chỉ
thỉnh thoảng nhìn trộm nhau. Đăng có qua tìm cô hai ba lần, nhưng
mẹ từ chối không cho gặp . Trái lại hầu như An có mặt thường xuyên
ở nhà cô, anh ta đem cả vở tới đây ngồi học mà mẹ vẫn vui vẻ đồng
ý cho vui nhà vui cửa

Cô Hai Lý đã về quê, mẹ đã khỏe rồi . An tự do ra vào khiến Bảo
Khuyên thấy gai mắt nhưng không biết làm sao, khi mẹ đã cố ý tạo
thói quen tự do này cho An. Bà làm như anh ta có giá lắm khi nghiêm
nghị kể với Khuyên rằng: Bà Hồng Hạc đã tìm lại được đứa con gái
bị thất lạc cách đây 18 năm, con bé ấy đẹp sắc sảo lắm, ý bà ta
muốn an làm rể của mình . Nếu chuyện này có thật, cô cầu chúc tác
hợp cho An và cô gái ấy càng sớm càng tốt

Tự nhiên Khuyên tò mò:

Nghe nói bà Hồng Hạc tìm được con gái rồi phải không ?

An khẽ gật đầu, Khuyên nói tiếp:

Và bà ta đã chọn rể đồng sàng cho con gái ?

An tránh né:

Chuyện đấy anh không rành:

Bảo Khuyên bĩu môi:

Xạo vừa thôi. Anh rành thì đã sao ? Tôi sẽ mừng giùm, nếu anh là
chàng rể tương lai đó

An thẳng thắn:

Anh không thích đề cập tới chuyện này

Khuyên cụt hứng:

Vậy thì thôi!

Cô ngồi im với chút giận dỗi thật trẻ con. An trầm giọng: Đúng là cô Hạc đã tìm lại được cô con gái bỏ thất lạc nhưng hình như cô ấy thất vọng về con mình

Bảo Khuyên kêu lên:

Sao lại thất vọng ? bộ chỉ xấu xí lắm à ?

An nói:

Không phải thế ! Có một lần anh làm tài xế chở cô đi công chuyện, cô Hạc đã thở than rằng: Con gái cô có lối sống phóng đãng còn hơn dân Mỹ chính hiệu, dù nó lớn lên ở VN. Cô Hạc sợ đứa con ấy sẽ không mang tới hạnh phúc cho tuổi già của mình, nhưng cô hằng mong đợi

Bảo Khuyên thắc mắc:

Sao bà Hạc lại nói vậy với anh ? Có phải bà ấy muốn anh giúp con gái bà ấy cải tà quy chánh, sống hiền hơn không?

An đáp gọn lỏn:

Anh không biết

Thế anh đã gặp chị ấy chưa?

Đã gặp vài lần, và thấy không hợp

Khuyên cao giọng:

Vì sao?

An thủng thỉnh nói:

Ở nhà anh có Hoàng Điệp là đủ tới cỡ rồi, chỉ nhìn thấy Hồng Tước anh đã sợ vì cô ta có bề ngoài và phong cách giống em gái anh.

Bảo Khuyên gật gù:

Hồng Tước là tên một loài chim quý hiếm đó . Tên này xứng với tên Hoàng An lắm

An nhếch mép:

Không cần em phải gán ghép đâu.

Khuyên cong môi:

Người lớn chỉ nói tên đẹp thôi mà . Nà nhé, nhưng tên Hải Đường cũng đẹp vậy

An tỏ vẻ khó chịu:

Tên em của Đăng phải không ? Tên đẹp nhưng nghe phát ói, con bé ấy cũng quậy khiếp lắm . Con nhà tông, không giống ông cũng giống cánh . Tiếc là anh chưa gặp cô ta lần nào để xem giống cỡ bao nhiêu

Bảo Khuyên bực dọc:

Anh muốn ám chỉ cô Ánh Loan, mẹ của Đăng phải không?

Hoàng An hờ hững:

Em cũng biết bà ta à ?

Vuốt tóc sang một bên, Khuyên cười cười:

Anh từng nói cả thế giới này đều biết mẹ Đăng mà . Tôi biết cô Loan đâu có gì ngạc nhiên. Điều đáng nói là Đăng không hề sống với mẹ, nhưng vẫn bị anh đặt điều bêu xấu để mẹ tôi có thành kiến lẫn ác cảm với anh.

An đành giọng:

Anh không làm chuyện tồi tệ đó . Nếu không tin, em có thể xuống xe đi bộ tới nhà bạn

Bảo Khuyên hơi bất ngờ vì cách nói gay gắt của An Cô áp ứng:

Không có thì thôi, làm gì dữ vậy . Tôi thừa sức đi bộ, anh đừng dọa . .
Cứ ngừng xe, tôi sẽ xuống ngay.

An phân trần:

Xin lỗi, anh hơi nóng, nhưng đau phải trẻ con, muốn nói gì phải suy nghĩ chứ . Đành rằng anh và Đăng không thuận, cả hai cùng theo đuổi một cô gái, nhưng anh đã hứa với lòng sẽ thuyết phục bằng được trái tim em.

Bảo Khuyên nói ngay:

Trái tim tôi đã có người thuyết phục rồi

Anh cho rằng mình vẫn còn cơ hội

Anh tự tin quá đấy !

An thản nhiên:

Và anh biết người biết ta, Đăng dễ thay đổi chớ không kiên trì nhẫn nại nhưng anh đâu.

Bảo Khuyên làm thinh nhưng trong lòng khó chịu trước cách nói như đi thấu tim của An. Đúng là Đăng quen rất nhiều, chắc gì anh sẽ dừng chân nơi cô, một cái bển có nhiều trắc trở . Suốt thời gian bị cấm cửa vừa rồi, anh nghĩ thế nào khi thấy mỗi ngày An tới nhà đưa đón cô, Khuyên không đoán được vì thông thường mặt Đăng vẫn dửng dưng, lạnh lùng thì trong suốt thời gian vừa rồi anh vẫn lạnh lùng dửng dưng, thậm chí lắm lúc còn xa lạ nữa mới ghét .

Chả lẽ Đăng đã hết kiên trì nhẫn nại rồi sao ? Lòng Khuyên bỗng dưng thắc thỏm . Cô giận An đã gieo đầu vào mình một tư tưởng nghi ngờ . Cô không biết làm sao để gặp riêng Đăng. Nhờ Trúc Ly hẹn giùm, Khuyên lại không muốn, vì tự ái . Dù sao Đăng vẫn chưa nói lời yêu chính thức, cô lại là con gái, mẹ đang ngăn cấm, cô đâu thể tự ý đi tìm anh được . Nếu Đăng muốn, anh sẽ có cách nhắn Ly, nhưng anh đã không làm . Vậy tại sao Khuyên lại cho phép mình dễ dãi nhưng các cô gái từng đến tìm anh chứ!

An dừng xe lại và hỏi:

Khoảng mấy giờ anh sẽ ghé đón ?
Bảo Khuyên ngập ngừng:
Tôi về với bạn được rồi
Hoàng An trầm giọng:
Nhưng vậy làm sao anh an tâm
Khuyên nghiên đầu:
Nhưng tôi chả vui gì khi cứ bị ám ảnh có người đang chờ mình
An thở dài:
Thôi được ! Nhớ về sớm, nơi đây không phải chỗ thích hợp với em.
Khuyên chớp mắt:
Cám ơn anh rất nhiều, tôi biết tự lo mà
An thì thầm:
Anh chờ ngày nào đó em thay tiếng cám ơn bằng câu nói khác . Bây giờ chúc em vui tối về ngủ thật ngon.
Bảo Khuyên gượng cười . Cô theo anh bồi lên lầu . Ở đó có sẵn hai anh mặc ghi lê cổ đeo cà vạt bướm mở cửa mời khách . Khuyên đứng lại cho quen với ánh đèn màu chớp tắt bên trong rồi bắt đầu tìm bạn
Tiếng bass đập từ hai thùng lao ình ình muồn tức ngực . Bảo Khuyên mừng hóm khi thấy Trúc Ly và lũ bạn ngồi đầy các bàn xung quanh.
Sà xuống kế Trúc Ly, Khuyên hỏi:
Thái đâu rồi ?
Ly nheo mắt:
Xi, làm gì vừa tới đã hỏi Thái
Khuyên đang đá:
Dự sinh nhật nó, chả lẽ hỏi mày
Nó bặm lẳng xẵng với tụi Minh Tâm kìa chớ đâu quan tâm tới dân không biết nhảy nhưng mình
Thì đã bảo vào đây cho biết mà còn giận dữ làm gì . Ê ! nó tới kìa
Khuyên tủm tỉm cười khi thấy Thái trông lạ lùng với vái quần Jean ống patte, sơ mi sọc rộng thùng thình thả ngoài dài đến đầu gối, chân đi giày gỗ khá lịch sự
Đưa quà cho anh chàng, cô nói:
Chúc Thái hay ăn, chóng lớn và yêu nhiều hơn học
Thái nhe răng chuột:
Hai lời chúc đầu tui xin nhận, còn lời chúc đuôi chừa lại cho bà .
Khuyên chưa kịp trả đũa, đã nghe giọng con trai ré lên: Nhỏ Khuyên này lắm rắm mà độc thật Ai lại đi chúc "Thái giám" yêu nhiều hơn học chứ !
Cả bọn ngả nghiêng cười vừa lúc một anh speaker đứng ngay dàn

compad gào lên trong micro:

Do you say yeh?

Yeh!

Cả phòng nhảy cùnh đồng thanh đáp lại . Đèn màu quay cuồng làm Khuyên chóng mặt . Cô ù tai vì máy mở hết volume. Cả piste nhảy bổng hừng hực, chật ních, kẻ này nhảy đụng lưng kẻ kia. Bạn bè quanh cô ra piste hết, Khuyên ngồi một chỗ cũng thấy mình ngứa ngáy tay chân, hướng hồ gì những người khoái nhảy ngoài kia. Nhạc bổng dừng chuyển sang êm dịu, đèn mờ mờ quay chậm lại, những tay rập Rạp liên tục nãy giờ trở về bàn ngồi . Một vài cặp khác lác đác ra sàn nhảy họ choàng vai, ôm eo thật tình.

Mắt Khuyên bỗng trợn trừng khi nhìn thấy Đăng, đúng là Đăng rồi .

Anh ôm Minh Tâm và dìu con bé đi trong điệu Rumba quyến rũ .

Khuyên nghe khô cổ đắng, tay chân rã rời, đầu óc hoang mang.

Cô nghe Trúc Ly thầm thì:

Mày thấy Đăng không ? Anh ta là khách mời của Thái hay là dân nhảy ở đây vậy kìa ?

Khuyên cắn môi:

Sao lại hỏi, tao đâu biết

Nhìn hai người ôm nhau dập dìu giữa piste trông giống như đang biểu diễn, Trúc Ly hậm hực:

Chẳng lẽ anh ta là bồ con Tâm?

Khuyên chắc lưỡi:

Mày thắc mắc làm chi chứ .

Ly đứng dậy:

Sao lại không thắc mắc . Mày để tao hỏi thẳng Thái

Con bé kéo Khuyên tới quán rượu, nơi Thái đang huyền thuyên với bọn con trai vừa nhảy rã rời tay chân xong.

Trúc Ly hát hàm:

Ê Thái giám . Ai đang nhảy với Minh Tâm vậy ?

Thái cười toe toét:

Anh Hai tui đó . Đẹp trai không ?

Ly trợn mắt:

Thật hả ?

Thái gạt đầu:

Ai đùa làm chi ! Sao bà ngạc nhiên dữ vậy, bộ tính làm chị Hai tui à !

Đầy Bảo Khuyên về phía Thái, Trúc Ly nói:

Con Khuyên tính như vậy chớ hong phải tui. Nhà ông Đăng cách nhà nó một giậu tigon xanh vờn đấy !

Tới phiên Thái ngạc nhiên . Anh chàng kêu lên khoái chí:

A, tui biết rồi . Vậy lần đó giữa 12 giờ khuya, anh Hai chạy thuốc cho mẹ của Bảo Khuyên. Lần này tui bắt trúng mạch ảnh rồi . Đã thật !

Trúc Ly bĩu môi:

Nhìn ông ôm ấp Minh Tâm mà ngứa mắt . Tin hồng vô lòng nhiệt tình của ông

Xời ơi ! Bạn nhảy thoi mà, làm gì khẩn trương dữ vậy ? bà muốn, bài sau ảnh sẽ đi tango với bà . Anh Đăng nhảy trình độ lắm

Bảo Khuyên không ngờ Thái là em cùng cha với Đăng. Anh từng nói không thích gia đình của ba mình, anh không tới lui thăm viếng . Sao hôm nay anh lại có mặt ở buổi sinh nhật này nhỉ ? Phải tại Thái tổ chức trong Discotheque, mà Đăng lại là dân nhảy chuyên nghiệp không ?

Hừ ! Anh nói dối khi bảo đã bỏ vũ trường từ khi quen cô. Lời Hoàng An thế mà đúng, Đăng không kiên trì nhẫn nại tí nào . Giọng Thái thì thâm đày về quan trọng:

Bảo Khuyên biết hôn, anh Hai tôi tướng trời, vậy mà giữa đêm giữa hôm hạ cổ tới nhà tôi, năn nỉ ông già, chuyện này chưa từng xảy ra chứng tỏ trong tim ông đăng, Khuyên chiếm vị trí hết sức quan trọng

Trúc Ly cay cú:

Vị trí nào vậy ? Ở tâm thất hay tâm nhỉ ? Anh em nhà ông giỏi có cái mồm xạo . Con Bảo Khuyên không dễ dụ đâu, đừng uốn ba tấc lưỡi giùm anh mình nữa

Thái ngơ ngác:

Sao tự nhiên quạu quạ trời . Lúc này bà đâu có mặc áo lụa, sao Hà Đông dữ vậy ?

Trúc Ly cong cớn:

Tui Hà Đông giùm con Khuyên thôi. Nó hiền quạ hoá khờ . Ông Đăng thề chừa tật đi nhảy, chừa tật xăm mình . Vậy mà...trong đã thêm chưa

Bảo Khuyên kéo tay Ly:

Mày nói nhiều quá rồi, kệ người ta. Tui tới đây vì Thái mà, ai lại đi thối mác chuyện thiên hạ

Thái gật gù:

Lời Khuyên thật chí lý . Nhưng Thái hứa không để bạn mình buồn . Anh Đăng tới đây vì Thái năn nỉ chớ ảnh bỏ nhảy lâu rồi . Minh Tâm là dân ghiền, nó đâu thích nhảy với bọn mới dợt nghề, buộc lòng ảnh phải nhảy với nó . Nếu biết có Khuyên, chắc anh Đăng không dám đâu !

Khuyên gượng gạo:

Thái khéo đùa ! Anh Đăng có quyền của ảnh chứ !

Trúc Ly nhấp nháy mắt:

Người ta tới kìa, bọn mình rút thôi Thái...

Bảo Khuyên nhìn bàn tay mình đang bấu chặt vào nhau, không hiểu sao cô lại run khi thấy tận mắt Đăng âu yếm, thân mật với người khác. Nghe Ly nói anh đang đi tới, tim Khuyên đập thình thịch cô vụt đứng dậy chạy vụt ra phía cửa mặc cho Đăng thẳng thốt gọi tên mình

Bỗng dưng đèn tắt tối om. Khuyên nghe có nhiều tiếng rú lên hoảng sợ lẫn thích thú. Cô hết hồn đứng sững lại, tay quờ quạng lung tung và đụng phải một người, Khuyên vội lùi ra sau.

Cô nghe giọng Đăng trách móc:

Sao lẩn tránh anh ?

Khuyên ậm ự :

Tôi muốn về chớ đâu biết có anh ở đây mà tránh

Đăng chép miệng:

Không ngờ em là bạn của Thái

Bảo Khuyên nhếch môi chua chát. Mẹ nói đúng gia đình cô khó lòng chấp nhận cách sống của Đăng, ngay bản thân Khuyên cũng thế. Với cô cái nắm tay của anh là sự va chạm hết sức thiêng liêng, cô không thể để bất cứ ai đụng vào mình, nhưng với Đăng thì khác, anh dễ dãi tự nhiên quá làm cô sợ, Khuyên tự ái khi nhớ tới những lần để anh ôm vào lòng..thì ra trong thời gian Khuyên khổ sở vì bị mẹ cấm không được quan hệ với anh, Đăng chẳng hề buồn nhưng cô tưởng. Anh vẫn thản nhiên đi nhảym thản nhiên ôm ấp người khác trước mặt cô.

Đăng nắm tay cô kéo đi:

Lại đây ngồi với anh.

Khuyên giật tay ra giận dỗi:

Không ! Tôi có bạn của mình và đến đây đâu phải vì anh.

Giọng Đăng vẫn dịu dàng:

Anh biết, nhưng bao lâu rồi mình chưa được nói chuyện với nhau.

Khuyên há mắt nhìn chòm đèn trên trần:

Tôi không nhớ

Vì đã có An cạnh bên à ?

An thì liên quan gì tới anh.

Đăng làm lì:

Hừ ! Hấn liên quan tới em, nhưng anh lại không muốn

Vừa lúc ấy Thái và Trúc Ly ào tới. Giọng Thái tinh nghịch:

Ê ! Bảo Khuyên ! Bộ định làm khó anh Hai tui sao mà mặt ngầu dữ

vậy ? Cho bạn biết, đây là lần đầu anh..Nể mặt tới dự sinh nhật tui đó

. Ảnh vì thương thằng em này, chớ không phải vì ham vui đâu nhen.
Trúc Ly cũng xen vào:

Nhờ biết thương em, nên ông anh nói gặp nhỏ Khuyên ở đây. Hai người dốc bầu tâm sự đi. Hình như lâu rồi chưa gặp mặt mà !
Dứt lời Ly nháy mắt với Thái . Cùng một lúc cả hai kéo Đăng và Khuyên tới ngồi vào bàn sát tường . Trên bàn có hai ly rượu chân cao.

Nhìn Đăng với vẻ lém lỉnh, Thái nói:

Sinh nhật của em, nhưng hai ly này dành cho anh Hai và nhỏ Khuyên.

Thái cười rồi cùng Trúc ly ra piste. Trong loa vang lên một bản nhạc của Beatles.

"Love, love me do, you know s love you. Ill always be true"

Đăng trầm giọng:

An đưa em tới đây à ?

Khuyên gạt đầu, cô nghe anh cười:

Dì Dung cẩn thận quá mức nhưng không ngờ anh vẫn được gặp em.

Bảo Khuyên trảng mắt đăm đăm của Đăng bằng cách nhìn vào ly rượu sóng sánh đó . Cô mím môi đầy ghen tuông:

Phải nói em được thấy anh thả hồn theo người ta trong từng bước nhảy mới đúng chứ

Đăng làm lì:

Người ta vào Disco để làm gì nếu không phải để nhảy ? Đừng nói với anh tối nay em đi dự sinh nhật của Thái vì tò mò muốn biết không khí disco ra sao nhé . Hừ ! Em chỉ cần ngồi một chút nữa thôi, thế nào cũng có người kéo em ra sân. Và lúc đó em có khác gì con bé vừa nhảy với anh. Nếu anh là An, lúc này anh đã đưa em tới chỗ khác ấm áp trữ tình hơn đây nhiều . Hắn ta đúng là gốc mới để người yêu một mình vào hang cộp

Bảo Khuyên nóng mặt:

Em không phải người yêu của An.

Đăng ra vẻ ngờ ngác:

Vậy sao ? Chính mẹ em thông báo với anh mà . Bà còn nghiêm cấm anh không được gặp em vì em rất yêu và hiểu Hoàng An. thoạt đầu anh không tin, nhưng ngày nào cũng thấy hai người đưa đón nhau..

Bảo Khuyên ứ nghẹn ở cổ:

An thừa biết em không muốn, sao còn mai mỉa . Anh ác lắm!

Thấy Khuyên rưng rưng nước mắt, lòng Đăng xót xa. Anh thở dài:

Vậy anh đã phạm sai lầm gì để mẹ em không vừa ý ?

Khuyên trầm giọng:

Mẹ đã nói rất rõ, cách sống của anh không làm bà mẹ nào yên tâm cả

Đặng nắm tay cô:

Vì yêu anh phải thay đổi, và anh đã thay đổi rất nhiều . Lâu rồi anh đã chán mọi thứ, xưa kia anh từng lao vào, ngay cả thuốc lá anh cũng bỏ . Vậy mà dì Dung vẫn khăng khăng cấm anh gặp em, ở sát nhà nhau nhưng tưởng như ở xa nghìn trùng . anh không hiểu sao mẹ em lại thay đổi thái độ đối xử với anh kỳ thế . Cách sống của anh chỉ là một cái có, còn nguyên nhân sâu xa thì chắc vì mẹ anh thôi.

Bảo Khuyên khi nghe Đặng nói tiếp:

Anh yêu em và không thể thiếu em vì vậy dù khó khăn nào anh cũng vượt qua. Em có yêu anh không Khuyên ?

Sững người vì lời tỏ tình bất ngờ của anh, Khuyên áp úng:

Em không biết...

Siết tay cô chặt cứng, Đặng gằn giọng:

Đừng tránh né, hãy trả lời anh đi.

Khuyên cắn môi:

Lời của mẹ là lệnh, em không dám cãi đâu.

Nhưng yêu hay không ?

Nhìn đôi mắt như có lửa của Đặng, Bảo Khuyên lí nhí đáp:

Em không nói ra bí mật của mình được

Đặng áp tay cô vào môi và nói:

Anh muốn bí mật đó cũng là của anh nữa . Em chịu chia phần với anh không?

Bảo Khuyên se sẽ gật đầu Cô rùng mình đón nhận hơi ấm trên môi

Đặng lan xuống tay, giọng run rẩy:

Anh..anh có đùa với em không vậy ?

Đặng nghiêm nghị:

Anh không biết đùa và khi đã nói yêu, anh càng nghiêm túc hơn.

Khuyên cắn khoăn:

Nhưng mà.

Đặng ngắt lời cô:

Anh biết em không tin lòng ạnh . Rồi thời gian sẽ trả lời . Anh chưa bao giờ nói yêu ai, bây giờ đã nói rồi anh sẽ nhớ và suốt đời không lập lại với bất kỳ người con gái nào khác

Bảo Khuyên tròn mắt:

Nhưng mà..tại sao anh lại yêu con bé tầm thường, xấu xí như em?

Đặng trầm tư:

Anh không biết! chỉ biết là lần đầu tiên gặp em, thấy em ngồi nhạt những cảnh hồng dập nát trái tim anh tự dưng nhói lên. Anh chịu

không nổi khi nghĩ một chút nữa thôi đường ai nấy đi, anh sẽ không được gặp em nữa . Anh đã làm quen nhưng em chẳng có tình ý gì, đã vậy còn chanh chua dễ sợ

Khuyên cười, cô thích thú hỏi:

Rồi sau đó thì sao?

Sau đó anh về cầu trời khẩn phật được gặp lại em, và trời phật đã thấu lòng thành của anh nên... "nhà nàng mới ở cạnh nhà tôi."

Mặt Khuyên xịu xuống:

Nhưng mẹ em không chứng cho lòng thành anh mới khổ

Đặng nhỏ nhẹ xong đầy cương quyết:

Đó chỉ là vấn đề thời gian. Anh nhất định sẽ thuyết phục được mẹ chỉ sợ mẹ em không tin anh thôi. Suốt thời gian vừa rồi anh chẳng thể nào học bài vô. Thi tốt nghiệp thì tới một bên rồi . Anh nghĩ khi ra trường, có chỗ làm ổn định, dì Dung sẽ nhìn anh bằng ánh mắt khác . Do đó anh phải cố gắng

Bảo Khuyên cong môi:

Em cũng cố gắng thi đại học cho đậu . Nếu em rớt mẽ sẽ đổ tội cho anh đó

Đặng âu yếm:

Tội đó anh sẵn sàng gánh, kể cả chịu đòn thay cho em. Đặng mỉm cười, cô chột giật mình khi nghe tiếng An gay gắt:

Mày giỏi lắm Đặng ! Hừ ! Đúng là đồ đều, chuyên môn dụ dỗ con gái nhà lành bằng bộ mã bất cần đời đầy đau khổ . Trước đây mày ruồng bỏ Hoàng Điệp, tao đã im lặng, nhưng bây giờ tao sẽ không để yên nếu mày động tới Bảo Khuyên.

Mặt Đặng quăm xuống, mắt long lên trông thật dễ sợ:

Tao không thích đánh nhau, nhưng nếu mày không xin lỗi vì những lời vừa rồi, báo đảm mày sẽ lết ra khỏi đây.

Bảo Khuyên hốt hoảng nhìn An:

Trời ơi ! sao anh lại vào đây?

An lạnh lùng:

Anh không yên tâm. Thật không ngờ em lại nói dối dì Dung để hẹn với thằng đều này

Kéo tay Khuyên, An dứt khoát:

Đi về với anh ngay.

Buông tôi ra. anh không có quyền làm vậy

An vênh vác:

Tại sao không khi dì Dung đã hứa gã em cho anh. Cái thứ rác rưởi này không đáng để em quan tâm đâu. Đi về!

Đặng nghiêng răng bật dậy . Sẵn ly rượu trên bàn, anh tạt thẳng vô

mặt An và lao vào anh ta bằng tất cả sức lực có được . Cả hai té lăn cù giữa piste làm sàn nhảy chõ nên bát nháo, lộn xộn

Bảo Khuyên đứng chết trân trước sự việc bất ngờ này . Hai gã thanh niên say máu vẫn vờn nhau giữa tiếng nhạc dồn dập, tiếng la ó cổ vũ lẫn hoảng sợ của các tay nhảy . Khuyên hét khan ca hống:

Đừng có đánh nhau nữa

Nhưng tiếng cô bị những âm thanh khác ác mắt, Khuyên quay quanh tìm bạn bè, cô thấy Thái rẽ đám đông xông vào, la to:

Bình tĩnh đi anh Hai, tụi em chờ coi anh dứt đẹp nó nè . Chơi cho nó phù mõ đi.

Bảo Khuyên nháy dựng lên:

Trời ơi ! không chịu can mà còn dõc vào . Kéo Đăng ra đi Thái .

Ảnh không thua đâu đừng sợ!

Thái vừa dứt lời Khuyên đã thấy An đập mạnh vào bụng anh làm Đăng té bật ra sau, đầu đập mạnh vào cạnh bàn . Khuyên ôm mặt choáng váng khi thấy máu từ sau đầu chảy xuống đổ chiếc áo sơ mi trắng . Cả sàn nhảy rú lên đầy kích động

Khuyên nghe Thái hét:

Đúng rồi đập vô mặt nó

Tiếng tu huýt ré lên làm Khuyên giật mình . Cô thấy trên sàn An nằm gục không động đậy, còn Đăng đang đứng thờ hào hển, sau lưng anh máu loang lổ trông thật kinh khủng

Ly nắm tay Khuyên kéo mạnh:

Chạy trước đi. Rắc rối rồi !

Bảo Khuyên lấp bắp:

Không được!

Rồi cô vọt chạy lại chỗ An nằm, vừa lúc đó Đăng bị hai người bảo vệ disco khoá trái tay lôi đi.

Hai chân Khuyên khụy xuống, đầu óc quay cuồng khi nghĩ Đăng đã giết chết An rồi

Tình Khúc

Chương 6

Ông Văn vẫn ngồi làm thinh để mặc bà Tú Nhi chì chiết mắng mỏ, trong khi Thái cứ nháp nhồm ngồi không yên. Thành bé không chịu nổi khi thấy ông bị mụ đàn bà lảm điều này làm tình làm tội. Nhưng bà ta nói gì thì cứ nói cho đã miệng, ông cương quyết nhịn một chút để bà ta chịu bãi nại, nếu không Đảng sẽ bị ít nhất 4 tháng tù về tội gây rối trật tự công cộng và cố ý đả thương người khác

Nhờ ông bảo lãnh, Đảng không bị giam nhưng nếu bị khởi tố, thành bé vẫn bị ngồi tù sau khi ra tòa định tội

Qua cách làm khó dễ của bà Tú Nhi, ông Văn thừa biết bà ta muốn được đền bù theo kiểu lấy tiền trám miệng. Tiền thì ông không thiếu, dầu sao con trai ông cũng đấm nát quai hàm con trai bà ta. Làm cha mẹ ai lại chả xót

Bà Tú Nhi chảnh chọe:

Con trai tôi là cháu đích tôn duy nhất, là cành vàng lá ngọc, từ bé đến giờ không phải làm động móng tay, không ai dám nói nặng chớ đừng nói là đánh một khẽ tay. Mấy người có tiền bạc tử cũng chưa vừa bụng tôi.

Ông Văn nhẹ nhàng:

Tôi hiểu chị rất xót, đó là nỗi đau mà cha mẹ nào cũng trải qua.

Thành Đảng nhà tôi bị tát đầu phải khâu mấy mũi, ruột tôi cũng còn cào chịu không thấu

Bà Nhi bĩu môi:

Xi ! Ông giỏi nói cho có, làm cha không nuôi dạy lấy một ngày thì trách nhiệm gì mà hiểu với biết lòng cha mẹ ruột. Thành Đảng với gia đình tôi nào xa lạ, trước đây nó từng làm tan nát trái tim Hoàng Diệp, bây giờ còn nỡ đánh vỡ mặt Hoàng An vì thành nhỏ cảnh cáo nó không được ve vãn người yêu của mình

Ngừng lại để thở, bà Nhi nói tiếp:

Con ông đúng là đồ đều giả, lưu manh du đảng

Thái gân cổ:

Bác không được mắng anh tôi. Hừ ! con bác đánh ảnh toé máu trước đây. Ra tòa nếu cần nhân chứng, cả sán nhảy hôm đó sẽ làm chứng cho bác xem, Bảo Khuyên chả phải người yêu gì của anh An hết. Tự nhiên anh ta thấy con bé ngồi với anh tôi rồi nhào lại nhúc nua, ai mà

nhịn được chứ

Ông Văn mắng quát:

Im đi ! Con nít biết gì mà nói leo.

Nhìn bà Nhi, ông dịu giọng:

Thằng Đăng và An dù sao cũng là bạn bè tôi nghĩ nếu làm lớn chuyện lên cả hai đều bất lợi . Đúng là có đền bạc tỷ cũng chưa vừa lòng chị, vì tình mẹ thương con ai tính bằng tiền . Tuy nhiên không tiền cũng khó đánh giá, đền bù mọi thứ thiệt hại . Bạc tỷ quả thật tôi không có, nhưng tôi tính như vậy, ngoài tiền thuốc men, chụp hình và các tổn phí khác tôi đã trả ra, hôm nay tôi tới đây gửi thêm cho cháu An 10 triệu đồng để bồi dưỡng cho vết thương mau lành

Bà Nhi khinh khỉnh:

Sinh mạng con tôi đáng giá 10 triệu à ! Hừ ! Đâu có rẻ dữ vậy !

Ông Văn bỗng đổi thái độ:

Vậy còn mạng con tôi thì sao ? Nó cũng tét đầu phải khâu mấy mũi, bà có đếm xỉa tới nó đâu. Hừ ! Nếu ra tòa cả hai đều phạm tội gây rối, chớ không mình thằng Đăng. Mấy hôm nay tôi muốn êm xuôi nên không xé to chuyện ra. Bây giờ tính sao bà cứ quyết định đi. Thừa kiện chả hay ho gì, lại tốn kém thêm đủ thứ

Bà Nhi làm thinh. Suy đi tính lại bà cũng chả thiệt hại gì ngoài việc Hoàng An bị sưng tím một bên mặt, mỗi ngày phải lăn mắt mấy cái trứng gà luộc cho mau khỏi . Nó chỉ bị nứt xương hàm, bác sĩ đã chỉnh hình, giải phẫu bên trong một chút, rồi sẽ khỏi mà chả để lại vết tích gì . Mười triệu cũng được, thừa kiện rùm beng lên chỉ tổ mất công. Xem ra cha con thằng Đăng cũng biết điều, nhưng nếu xòe tay nhận tiền liền thì kỳ quá

Khoanh tay trước ngực với kiêu kỳ, bà Nhi ngoe nguẩy:

Điều tôi cần là thằng Đăng phải xin lỗi thằng An, chớ đâu phải tiền ! Hừm ! Ai bảo đảm là nó không gây sự với thằng nhỏ nữa

Ông Văn nói:

Tôi bảo đảm chuyện đó . Chị cứ an tâm nhận món tiền này giùm . Bọn trẻ hiểu làm nhau là thường . Rồi chúng sẽ bắt tay giảng hoà thôi.

Thấy ông hát đầu ra dấu, Thái liền mở cặp da để lên bàn một cọc tiền vuông vắn và bảo:

Dạ đây là 10 triệu ạ !

Bà Tú Nhi đưa đẩy:

Tôi không nhận đâu.

Ông Văn xua tay rất dứt khoát:

Xin chị đừng câu nệ, đây xem như lòng thành của chúng tôi. Bây giờ

cũng trưa rồi, tôi xin phép phải về
Thái vội đứng lên theo ông, cậu lịch sự gật đầu chào và đi ra trước
một nước
Đợi ba mình ngồi yên sau lưng, cậu vừa phóng xe đi vừa càu nhàu:
Con không hiểu sao mình phải chịu lép, trong khi anh Hai cũng bị
thương.
Ông Văn thở dài:
Tại anh con từng bị bắt
Thái ngạc nhiên:
Về tội gì ?
Ông Văn chắc lưỡi:
Lần đó nó tới nhà một thằng anh chị trong khu Mã Lạng để xâm mình
. Công an truy quét, quét luôn cả nó, nếu thằng Phát không cho đi
Kim hay, chắc nó bị đưa đi cải tạo luôn rồi . Thôi cứ lấy tiền trám
miệng mụ ta cho xong, ba không muốn thằng Đăng gặp rắc rối khi
ngày thi tốt nghiệp đã gần kề một bên.
Thái âm ức:
Chả biết bà Nhi căn cứ vào đâu mà cứ một điều nói Bảo Khuyên là
người yêu của Hoàng An, hai điều nói con nhỏ là dâu tương lai nhà
mình, khó nghe hết sức
Ông Văn lơ lửng hỏi:
Nhưng có gì con bé đó không bắt cá hai tay ?
Thái phản đối ngay:
Khuyên không phải như ba nghĩ đâu, gia đình con nhỏ đảng hoàng
lắm !
Thằng Đăng từ trước đến giờ toàn giao du với ma quỷ mà thôi.
Thái ngắt lời ông Văn:
Vì vậy lần này gặp con gái nhà lành ảnh mới bị đồn ngã . Nghe bạn
bè nói Bảo Khuyên cũng thương anh Hai thật tình
Ông Văn cười khẩy:
Bọn nít ranh chúng bây mới ứt mắt đã bày đặt, chỉ tổ làm khổ cha mẹ
Biết ba mình bắt đầu giảng đạo, Thái làm thỉnh tăng ga. Ông Văn bắt
ngờ bảo:
Đưa ba tới nhà anh Hai mà
Thái buột miệng:
Để làm gì ạ ?
Ông Văn im lặng, Thái không dám hỏi thêm mà chăm chú điều khiển
tay lái . Cậu chả biết Đăng sẽ phản ứng ra sao khi thấy ông bố xuất
hiệ đột ngột . Sau bữa tối sinh nhật đáng nhớ ấy tới nay, anh em cậu
đã thân thiện với nhau hơn, có lẽ cũng vì Bảo Khuyên. Thái biết

Đặng thật lòng yêu thương con nhỏ . Chuyện anh đập vỡ quai hàm Hoàng An là đúng, vì đâu có gã đàn ông nào chịu nổi việc bị hạ nhục khi đang ngồi với người yêu. Nhưng chả biết hôm nay ba muốn gặp Đặng làm gì . Thái chỉ mong sao Đặng bỏ thái độ gay gắt trước mặt ông thôi.

Cho xe vào sân nhà Đặng, Thái nói:

Ba chờ con gọi đã, nhiều khi ảnh có bạn bè ở trống

Ông Văn nhếch môi:

Xem ra mày rành thằng Đặng quá !

Thì anh em mà ba.

Vừa nói Thái vừa gọi to:

Anh Hai ơi!

Khoảng một phút sau Đặng mới ra mở cửa, anh có vẻ bất ngờ khi thấy ông Văn. Ngập ngừng vài giây, Đặng nói với vẻ bất buộc:

Mời ba vào

Ngồi xuống ghế, ông Văn lên tiếng trước:

Vết thương của con đã cắt chỉ chưa?

Đặng gật đầu . Ông Văn nói tiếp:

Mất nhiều máu, phải bồi dưỡng đủ sức để học thi.

Đặng cộc lốc:

Con tự biết lo mà . Chắc ba tới không phải để hỏi sức khỏe con ra sao ?

Ông Văn thẳng thắn:

Ba muốn biết tình cảm giữa con và Bảo Khuyên sâu đậm cỡ nào .

Tại sao mẹ Hoàng An khẳng định rằng con bé là người yêu, thậm chí là dâu của bà ?

Đặng nóng nảy:

Con không muốn ba xen vào chuyện của con.

Ba không chen vào xen ra gì hết, ba chỉ nghĩ yêu đương, hay quan hệ làm ăn điều phải rõ ràng, cụ thể, rạch ròi, nếu không sẽ phá sản như chơi, phá sản trong làm ăn còn cơ may làm lại từ đầu, còn trong tình yêu thì khổ lắm, chả có thứ gì bù đắp được đâu.

Đặng nhếch môi:

Ba đã bù đắp cho mẹ mấy trăm lượng vàng ấy chứ

Ông Văn không nao núng:

Và hậu quả ra sao ? Con đã rõ vì con chính là nạn nhân.

Thái rầu rĩ kêu lên:

Con xin cả hai người mà!

Đặng bực bội châm thuốc hút . Vừa lúc đó có tiếng gõ nhẹ vào cửa .

Anh ngược lên thấy bà Dung.

Đây là lần đầu tiên bà bước vào nhà anh, và cũng là lần đầu bà đụng mặt anh kể từ hôm xảy chuyện ở Disco với Hoàng An.

Dụi điếu thuốc vào gạt tàn, anh bước ra mặt đầy lo lắng:

Bảo Khuyên có ...có chuyện gì hả dì Dung ?

Bà Dung lắc đầu:

Ồ không ! Tôi muốn gặp cháu, không ngờ nhà lại có khách . Thôi để tối vậy

Ông Văn vụt đứng lên:

Tôi là ba Đăng. Chắc chị đây là mẹ của Bảo Khuyên. Mời chị vào

Bà Dung hơi ngỡ ngàng:

Thật vậy sao ? Tôi định nhờ Đăng mời chị Ánh Loan tới để nói chuyện, bây giờ có anh cũng tốt

Đăng cương quyết:

Nếu đó là chuyện chỉ liên quan tới cháu, có lẽ chúng ta để khi khác nói sẽ hay hơn.

Bà Dung tự động ngồi xuống salon. Lúc này Đăng mới thấy trên tay bà có cầm một hộp bánh tây đã ngả màu trông rất cũ kỹ . Anh đang thắc mắc không biết bà đụng gì trong cái hộp này thì nghe bà lên tiếng:

Chuyện này có liên quan đến cả ba mẹ cháu, nay không có chị Loan, nhưng có anh đây được rồi . Tôi nghĩ mình không thể mang nặng trong lòng mỗi lo này một cách đơn độc nữa . Phải có người hiểu, người thông cảm và chia sẻ với tôi.

Đăng bồn chồn nhìn và thấy hôm nay trông bà là lạ thế nào ấy . Nét mặt đăm chiêu với vàng trán nhú lại đầy suy tư làm bà khác khổ một nữ tu. Dù chưa đoán được bà sẽ nói gì, nhưng Đăng linh cảm những điều anh sắp nghe sẽ là giông bão thổi qua đời mình

Bà Dung thở dài:

Chuyện tôi sắp nói lẽ ra mãi mãi là một bí mật, nay vì cuộc sống, vì hạnh phúc của Bảo Khuyên tôi buộc lòng phải cho anh và Đăng biết . Nếu không lỡ điều ghê gớm ấy thành hiện thực, tôi sẽ đau đớn và ân hận suốt đời

Đăng thắc thỏm:

Chuyện gì quan trọng dữ vậy hả dì ?

Im lặng đan tay vào nhau hồi lâu bà mới khó khăn nói:

Bảo Khuyên không phải là con ruột của tôi. Cách đây 18 năm tôi đã xin nó từ một người đàn bà tên Ánh Loan.

Nhìn gương mặt tái xanh của Đăng, bà Dung xót xa:

Bảo Khuyên là con của bà Ánh Loan, là em gái của cháu đầy Đăng.

Bật dậy như ngồi phải lửa, Đăng lắp bắp:

Không thể nào. Cháu không tin, cháu không tin.
Bà Khánh Dung ngậm ngùi:
Khi gặp lại bà Loan và nghe bà ấy xưng là mẹ cháu, dì cũng đã không tin như cháu hiện giờ
Ông Văn ngậm ngừng:
Lẽ nào lại có sự trùng hợp ngẫu nhiên thế
Bà Dung từ tốn nói:
Hôm ấy tôi cố tránh nhưng Ánh Loan đã chủ động nhắc tới Bảo Khuyên và hứa sẽ không làm phiền mẹ con tôi.
Đặng lắc đầu giọng lạc hẳn đi:
Không phải thế ! Nhất định không phải thế . Dì đừng chuyện này chia rẽ chúng cháu phải không?
Bà Dung đau đớn kêu lên:
Đừng nghĩ vậy tội nghiệp dì lắm Đặng. Chẳng có người mẹ nào đành lòng làm khổ con mình cả
Dứt lời bà Dung mở hộp xác tay lấy một tờ giấy carô đã ngã màu:
Đây là cam kết cho con của bà Loan có chữ ký, dấu lấn tay đảng hoàng . Bà ấy làm giấy này để nhận năm chỉ vàng . Còn đây là hình Bảo Khuyên chụp lúc con bé vừa biết ngồi . Ngoài ra tôi còn giữ hai cái áo đầm rất đẹp mà Ánh Loan đã đưa hồi đó
Trao tấm hình cho ông Văn, bà hỏi:
Anh nhìn xem có phải nó là con anh và bà Loan không.
Vừa nhận tấm hình ông Văn vừa đáp:
Nếu Bảo Khuyên sinh năm 1976 thì chắc không phải con tôi. Vì tôi và bà ấy ly dị năm bảy mươi tư kia mà Sau đó tôi biết Anh Loan có thêm một đứa con gái với người chồng mới . Ông chồng này nghiện ngập, có lẽ thế nên bà ta phải cho con.
Đặng bồng rít lên đầy căm phẫn:
Tôi căm thù các người . Tạo ra con cái làm gì rồi đem cho, đem bán mặc số phận chúng sẽ ra sao.
Ông Văn nhoi nhói nhìn Đặng gục xuống bàn và không biết an ủi con trai bằng cách nào khi chính ông cũng có phần trong việc tạo nên nghiệp chướng này . Điều bà Dung vừa nói có làm ông sửng sốt nhưng không làm ông tan nát trái tim như Đặng. Bà đúng khi đã ngăn chặn kịp thời mối tình oan nghiệt này, nhưng chính bà cũng làm Đặng đau đớn đến chết được
Đặng ngược mặt lên thần thờ nhìn bà Dung:
Khuyên đã biết
Bà Dung vội lắc đầu:
Không ! không ! dì chưa dám nói . Con bé chịu không nổi cú sốc này

dfâu.

Đặng nhíu mà khổ sở:

Cháu cũng nghĩ thế . Với cuộc đời Bảo Khuyên như cành lá non, cô bé luôn nhìn thế giới bằng đôi mắt mộng mơ đầy lý tưởng . Ai làm phật ý một chút đã giận đã khóc . Khuyên sẽ chết mất nếu ...

Bà Dung ngắt ngang lời anh:

Dì muốn giấu nọ . Nhưng thế có ích kỹ không Đặng ?

Mặt Đặng cau lại thật dễ sợ . Lâu lắm anh mới ngập ngừng:

Cho Khuyên biết mới là ích kỹ . Cô bé nào có tội gì phải bị dằn vặt suốt đời . Dì Dung yên tâm. Cháu không phải là thằng đàn ông tệ lắm đâu. Rồi Khuyên sẽ quên, thậm chí sẽ căm ghét cháu . Cô bé sẽ có người yêu, có chồng . Như vậy là ổn thỏa

Ông Văn bỗng nói:

Phải gặp mẹ con hỏi cho rõ việc này, ba thấy thế nào ấy

Bà Dung gật đầu tán đồng:

Tôi cũng nghĩ vậy, nếu cháu Đặng chưa tin tôi.

Nhìn Đặng bà thở dài:

Dì rất quý cháu, nhưng vì hoàn cảnh nên trước đây phải nặng nhẹ cháu trước mặt Bảo Khuyên. Cháu đừng trách dì nhé !

Đặng gật đầu nhưng cái máy:

Cháu hiểu mà!

Bà Dung chợt dặn dò:

Thái này ! Cháu phải hứa không cho Bảo Khuyên biết sự thật về thân thế nó nghe chưa ?

Thái ngập ngừng:

Cháu hứa ! Nhưng mọi khổ sở, oan khiên rồi sẽ ập lên người anh Đặng. Thú thật lòng cháu bất nhẫn quá

Thấy Đặng ngồi yên lặng, bà Dung khẽ lắc đầu:

Dì về đây. Cháu đừng buồn nữa sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe và học hành . Lẽ ra dì không nên nói vào lúc cháu cần bình tâm để thi cử, nhưng dì thấy không thể im được nữa rồi

Bà buồn bã nói với ông Văn:

Anh ráng an ủi động viên cháu . Phần tôi sẽ lo Khuyên lơn Bảo Khuyên. Xét cho cùng anh em chúng nào có tội tình chi.

Bà Dung về rồi nhưng Đặng vẫn ngồi lặng thinh. Thái có cảm giác anh đang chìm sâu trong cõi riêng của mình, anh chẳng cần mọi người xung quanh, chẳng cần đến thời gian đang chậm chạp trôi.

Thái suy nghĩ và không hiểu nổi sao có bà mẹ dứt bỏ con mình vì tiền . Nhưng dường như dì Loan vẫn còn một người con gái nữa mà

Cậu dè dặt hỏi:

Anh Hai. Vậy Hải Đường là em của Bảo Khuyên à ?

Câu hỏi của Thái làm Đăng bừng tỉnh . Anh chậm chạp gật đầu rồi lại nói:

Không phải! nó là con nuôi.

Thái nhún vai:

Thật em không hiểu nổi dì Loan. Con ruột thì đem cho nhưng lại nuôi con nuôi.

Đăng mặt mũi:

Trước đây anh vẫn tưởng nó là em cùng mẹ với mình, nhưng cách đây không lâu bà ấy nói Hải Đường không có quan hệ huyết thống gì với anh hết

Ông Văn nhíu mày:

Vậy nó ở đâu ra?

Đăng trả lời:

Mẹ đã nhận nuôi nó với tiền thù lao là 40 cây vàng lúc nó chưa biết đi.

Có vẻ quan tâm, ông Văn hỏi tới:

Cha mẹ nó đâu?

Mẹ nói rằng cha mẹ Hải Đường vượt biên không mang con bé theo được vì nó còn quá bé . Sau 18 năm họ mới vừa trở về xin nhận lại con và mẹ đã đồng ý trả

Hừ! Bà ta tốt dữ vậy sao?

Đăng bực bội:

Con không biết ba đừng hỏi chuyện đó vào lúc này

Ông Văn nghiêm mặt:

Ba phải hỏi chứ ! bộ con không nhận ra sự vô lý trong việc bà ta nhận nuôi Hải Đường sao? Thái nói đúng, thật khó hiểu khi con ruột thì đem cho, nhưng lại nuôi con nuôi.

Đăng mím môi, đành giọng:

Hừ ! Bà ta bán con ruột để lấy tiền, nuôi con người dưng cũng vì tiền . Vì tiền mẹ sẵn sàng làm mọi thứ . Vì tiền, một mình mẹ đã gây ra bao nhiêu oan thiếp nghiệp chướng

Ông Văn nhỏ nhẹ:

Bây giờ là lúc suy nghĩ vấn đề chứ không phải lúc trách móc . Nếu Bảo Khuyên và Hải Đường đồng tuổi, ba thấy giữa hai đứa như có lẩn cấn chuyện gì chưa rõ

Đăng nhếch môi cay đắng:

Có gì đâu mà lẩn cấn . Khi với mẹ chuyện vì tiền là thường . Bà ấy cần tiền chứ nào cần con cái . Nếu mẹ vẫn nuôi Bảo Khuyên, biết

đâu chừng giờ này nó đã thành gái bao, gái gọi hạng sang rồi . Hải Đường được cái gì khi ở với mẹ ? Dầu sao số con bé vẫn còn đồ nên mới gặp lại ba mẹ ruột . Nếu không trước sau gì nó cũng phải bỏ xứ sang Macao làm tiếp viên.

Nãy giờ ngồi yên, Thái bỗng xen vào:

Dì Loan đồng ý trả Hai Đường về với gia đình một cách tự nguyện sao?

Đặng cười khan:

Bà ấy không nói, nhưng anh nghĩ họ phải bỏ tiền ra chuộc con, chứ đời nào có chuyện tự nguyện với bà ấy

Ông Văn bỗng đứng dậy với vẻ cương quyết:

Ba sẽ gặp mẹ con hỏi cho ra chuyện này mới được

Dứt lời ông vội vã đi ra. Thái chạy theo dẫn xe cho ông. Đợi ba mình đi khỏi cậu mới vào nhà và thấy Đặng nằm dài trên salon, mắt mở trừng trừng nhìn lên trần, giọng rầu rĩ:

Ước chi lúc này mình đang ngủ, một chút nữa thôi mình sẽ tỉnh giấc và sung sướng nhận ra những gì vừa xảy đến chỉ là cơn ác mộng

Thái liếm môi:

Nhưng tất cả không phải là mộng . Anh sẽ đối xử với nhỏ Khuyên thế nào đây khi hiện thực đã rõ

Đặng bình thần đến lạnh lùng:

Sẽ làm cô bé quên anh. Điều này dễ òm

Thái hỏi gặng:

Thật dễ hôn đó ?

Thật chứ . Nhưng em phải giúp anh.

Thái kêu lên:

Giúp bằng cách nào ? Đừng ngồi xuống lạy em như Thúy Kiều lại Thúy Vân ghen. Em không mặn vở kịch tình anh duyên em đâu.

Đặng cười khô khan:

Sao chú mày giàu tưởng tượng vậy ? Tao không phải tuýp người cao thượng đến mức sẽ gởi gắm người yêu cho ai đó, vì mình không thể tiến tới được nữa đâu. Chỉ cần mày làm sao cho Khuyên căm ghét thẳng anh mình là được rồi . Còn sau đó cô bé sẽ yêu ai, lấy ai, tao không muốn biết

Thái dăm dò:

Quan trọng là anh có quên được nhỏ Khuyên không?

Sao lại không ? Tối nay anh em mình đi Samson. Ở đó có nhiều em cỡ Bảo Khuyên lắm. Các em sẵn sàng nhảy với mình tới sáng ở bất cứ chỗ nào . Anh không thích cứ phải ôm khối sầu đau. Chuyện của anh và Khuyên đã đến nỗi này, còn cách nào khác để giải quyết đâu

mà buồn hay than thân trách phận
Nhưng nếu anh đột ngột trở mặt, Bảo Khuyên sẽ rất khổ
Đặng làm thình, anh vươn vai đứng dậy:
Không đề cập tới chuyện nàu nữa tốn thời gian lặt anh phải vẽ cho
xong đồ án tốt nghiệp . Chú mày xuống bếp nấu mì ăn. Anh đói quá !
Thái ngỡ ngàng nhìn Đặng. Cậu cố quan sát nhưng vẫn không hiểu
anh mình..tĩnh thật sự hay đang đóng kịch
Xuống tới bếp Thái nghe Đặng mở nhạc âm ỉ . Bài nhạc buồn thê
thiết vang lên như một lời thở than sâu thẳm
"Kiếp nào có yêu nhau thì xin tìm đến mai sau. Hoa xanh khi chưa
nở, tình xanh khi chưa lo sợ, bao giờ có yêu nhau thì xin gạt hết
thương đau."
Chưa vướng vào lưới tình, chưa biết khổ vì tình nhưng lòng Thái
chợt chùng xuống vì thông cảm . Cậu biết dù Đặng nói thế nào thì
mối tình này vẫn còn dư vị, anh không thể dễ dàng quên đi trong
phút chốc.

Bảo Khuyên đứng chết sững nhìn Đặng chờ cô gái áo vàng chạy
ngang qua mặt mình . Vậy là tối qua cô ta đã ngủ lại nhà anh. Họ đã
làm gì cho hết một đêm dài mưa rỉ rã ?
Sáng sớm trời lạnh, nhưng người Khuyên nóng bừng bừng . Khó
khăn lắm cô mới trở vào nhà ngồi phịch xuống ghế, mặt mày lơ láo
như mất hồn . Trái tim Khuyên nhức nhối vì ghen tuông ngờ vực .
Cô gái ấy là ai ? Tại sao lại ở nhà Đặng từ chập choạng tối đêm qua .
Đặng chờ cô ta về hay cô ta tự tìm đến anh . Khuyên không biết, vì
khi Khuyên nhìn thấy là cô gái ấy đã ở trên balcon phòng của Đặng
rồi . Chắc chắn cô ta không phải là khách hàng, vì Đặng không tiếp
khách trong phòng ngủ . Chẳng lẽ đó là Hải Đường ?
Không lý nào em gái lại có cử chỉ thân mật khác thường như vậy đối
với anh trai. Nhưng dù cô ta là ai đi chăng nữa, Đặng cũng đâu thể
làm lơ khi thấy Khuyên . Tại sao anh tỉnh bơ như cô không có mặt
trên đời này vậy . Nhớ lại thái độ phát lờ của Đặng vừa rồi, Khuyên
xốn xang khó chịu . sau vụ ấu dâm xảy ra trong buổi sinh nhật của
Thái, mẹ dứt khoát cấm cô quan hệ với Đặng . Thái độ bà quyết liệt
đến mức Khuyên phải sợ . Lẽ nào chỉ vì bị ngăn cản mà anh đã thay
đổi . Nếu thế Đặng cũng đâu thật lòng yêu thương như cô vẫn tưởng
.

Thời gian này ngoài việc mỗi ngày được Chiêu Liên đưa đón đến lớp

luyện thi Đại Học ra, Bảo Khuyên không được đi đâu cả . Cô được miễn mọi công việc lặt vặt đến quan trọng để tập trung thi vào đại học sư phạm kỹ thuật . Mẹ muốn cô theo nghề của mình và Khuyên đã đồng ý vì cô sợ mẹ buồn lắm ! Thế nhưng mẹ lại không hiểu không thông cảm với Khuyên, bà nỡ ép dù dù biết cô chẳng hề nghĩ tới Hoàng An . anh ta bị thương, bà bắt buộc cô tới thăm nom như người nhà, trong khi Đăng cũng khâu mấy mũi ở đầu, mẹ tảng lờ nhưng không hay không biết. Bao nhiêu lỗi đổ hết cho anh . Bà lạnh lùng tuyên bố bà không bằng lòng con mình giao du với hạng lưu manh, giỏi gây sự đánh nhau hơn lo học . Đăng đừng tốn công tốn sức, thời gian đeo đuổi tán tỉnh Khuyên làm gì, rất vô ích . Không đời nào con gái bà ghé mắt tới Đăng như lâu nay anh vẫn tưởng đâu . Gặp anh, bà khinh khỉnh quay đi, thậm chí phớt lờ khi anh gật đầu chào . Thái độ của mẹ đã ngăn Đăng sang nhà cô . Ai lại chẳng tự ái, nhất là người đầy cao ngạo nhưng anh, rốt cuộc chỉ Bảo Khuyên là khổ . Cô bị nhốt trong bốn bức tường, cửa sổ đóng kín chẳng thấy chút trời xanh, mây trắng, và nhất là chẳng được nhìn cái dáng đơn độc nhưng đầy vẻ phớt đời của anh trên balcon . Nếu Đăng không hiểu Khuyên và cố tình đi với một người khác trước mặt cô thì anh thật tệ .

Tự nhiên Khuyên rơm rớm, trái tim cô thất lại khi nghĩ Đăng đã lừa dối mình .

Đang ngồi với nỗi lòng rối nhưng tở, Khuyên nghe tiếng Trúc Ly réo inh ỏi . Cô vội vàng chạy ra mở cửa .

Chưa vào đến nhà, Ly đã nóng nảy hỏi:

Mày có thấy gì không ?

Là người rất nhạy cảm, Khuyên biết ngay Ly đề cập tới Đăng, nhưng cô vẫn dè dặt :

Thấy gì chứ ?

Mím môi đầy tức tối, Ly nói :

Lão Đăng ... Nhà mày chở một em choai choai tướng tá, mặt mày trông không đến nỗi tệ . Lão và con nhỏ đó vào quán phở tao với Thái đang ăn sáng . Thấy tụi tao, lão Đăng phớt lờ kéo con nhỏ ngồi bàn kế bên, rồi cả hai chụm đầu vào nhau trông khó ưa .

Khuyên cố gắng làm tỉnh :

Chắc là bạn bè hay người quen của ảnh .

Trúc Ly trợn mắt :

Xì ! Chắc hồng dâm bạn bè hay người quen đâu . Ngồi ăn phở, Đăng galăng tới mức Thái còn phải chướng mắt . Nó nói với tao, anh Hai nó ...

Thấy Ly ngập ngừng, Khuyên nhăn nhó :

So lại do dự . Thái nói thế nào ?

Ly lắc đầu:

Mà thôi ! Chắc gì Thái đúng . Mà và Đăng đang gặp rắc rối, tốt hơn đừng nghe, đừng thấy, đừng biết gì thêm ngoài tình yêu dành cho nhau .

Khuyên hùng hổ :

Mày đừng ...cà giạt nữa . Ăn nữa bữa, nói nữa chừng là đồ ba trợn đó .

Liếc Khuyên một cái Ly hạ giọng :

Nó bảo anh Hai nó đích thật là đồ đều . Ảnh rấp tâm tán cho bằng đợc mày để làm bĩ mặt Hoàng An rồi bỏ .

Bảo Khuyên điếng người, cô ấp úng :

Bỏ là sao ?

Trúc Ly nhún vai:

Là nhưng hồi sáng tao đã chứng kiến . Bây giờ Đăng đang ra sức o bế con nhỏ khác nhà rất giàu lại cùng quê, gia đình nó cho lên Sài Gòn ăn học và nghe đâu đã hứa gã nó cho Đăng .

Thá Khuyên ngồi chết sững, Trúc Ly nhún vai:

Thái nói vậy, nhưng phải xem lại, tao không tin Đăng tệ đến thế . Có điều thú thật tao sẽ de ngay, nếu đã thấy bồ mình cặp kè với người khác .

Bảo Khuyên thần thờ hỏi :

Thái còn nói gì nữa không ?

Còn, nhưng tao quên rồi . Tóm lại nếu cho mày một lời Khuyên, tao sẽ Khuyên mày de lão Đăng trước khi lão quay mặt một trăm tám .

Bảo Khuyên yếu ớt lên tiếng :

Ít ra cũng phải nhìn thấy lỗi của ảnh chứ .

Chuyện đó dễ ợt . Tao và Thái sẽ dẫn mày đi cafe, nơi Đăng vẫn ngồi với con nhỏ Lan Chi đó .

Mày biết cái tên người ta à ?

Trúc Ly thần nhiên :

Thái...giám khai, tao mới biết đấy .

Bảo Khuyên mím môi:

Tao sẽ qua nhà Đăng và hỏi thẳng anh ấy .

Nếu mày có can đảm chấp nhận đau thương . Ông Đăng làm tao thấy sợ khi nghĩ tới Thái rồi bác Văn, giòng nhà ông có chung cái gien đa tình nhưng bội bạc . Ớn quá !

Bảo Khuyên chống tay dưới cằm :

Đừng quơ đũa nhưng thế, Thái là người tốt, nó không giống nhưng anh ấy ...

Trúc Ly gật gù:

Chắc là vậy, nên nó mới phê phán cách sống của ông Đăng .
Bảo Khuyên gục đầu chán chường làm LY ái ngại . Cô không biết có
nhiều chuyện không, khi vừa rồi đã vội vàng kể với Khuyên những
hình ảnh gai mắt về Đăng, nhưng rõ ràng anh ta tệ thật mà !

Ngần ngừ một chút, Ly đứng dậy :

Tao về đây, đừng tốn thời gian về con người không ra gì nữa, lo tập
trung học thi là hay nhất . Nếu không, lỡ nhưng trượt vở chuối, Đăng
cười vào mặt mày đó !

Bảo Khuyên lơ ngơ ra mở cổng cho Ly vừa lúc Đăng về tới .

Trúc Ly hát hàm bảo nhỏ :

Hấn đất ! Qua hỏi ngay đi !

Khuyên bỗng run rẩy, cô áp úng nài nỉ :

Đi với tao Ly ...

Được thôi ! nhưng mày sợ cái gì mà phải có tao hộ vệ ?

Khuyên làm thinh kéo Ly qua nhà Đăng lúc anh dẫn xe vào sân.

Trúc Ly lên tiếng :

Anh Đăng, nhờ Khuyên muốn nói chuyện với anh nè .

Đăng quay lại và cười thật tươi . Nụ cười từng làm Khuyên rung động
ấy hôm nay trông giả tạo làm sao ! Đôi mắt rực lửa của anh lạnh
tanh, Đăng nhìn Khuyên, nhưng cô có cảm giác anh không dành
riêng cho cô chút yêu thương âu yếm nào hết .

Tự nhiên Bảo Khuyên thối mết mỗi và thất vọng chưa từng có .

Khuyên thấy lòng vỡ ra khi nghe Đăng nhếch môi:

Dì Dung không thích nên lâu rồi chúng tôi đâu còn chuyện gì chung
để nói với nhau .

Miệng khô khốc, Khuyên nhỏ nhẹ :

Nhưng em cần hỏi anh một vài điều .

Nhìn đồng hồ, Đăng hờ hững :

Ngay bây giờ à ! Anh bận tới lớp rồi . Em về đi không dì Dung lại
mắng .

Bảo Khuyên uất nghẹn :

Anh cố tình lánh xa em phải không ?

Đăng nhún vai :

Em đã hiểu ra vấn đề rồi đó . Chúng ta chẳng đi tới đâu . Sớm chia
tay chừng nào tốt chừng ấy . Lo học đi, nếu không lỡ rớt đại học, dì
Dung lại đổ tội cho anh . nên gần ngọn đèn sáng, chớ đừng gần lò
mực tàu để vấy bẩn mọi thứ như anh, bé con ạ !

Khuyên còn đứng trờ trờ nhìn Đăng đã cao giọng :

Thôi nhé ! đừng phiền nhau nữa .

Đặng nhộm chân nhảy lên thềm vừa lúc Trúc Ly nghiêng răng mắg:
Đồ đều, đồ điểm đàng ... đồ ...

Ang quay lại mặt quăm xuống:

Này, liệu hồn đó ! Cô em là bạn thằg Thái, đừng nên hỗn với tôi nhé !

Bảo Khuyên kéo tay Ly, cô thấy đất trời như chao đảo vì những lời Đặng vừa nói . Anh để lộ bộ mặt thật của mình rồi đó . Thật kinh khủng và cũng thật tội nghiệp cho Khuyên . Cô đã yêu lầm người rồi . Mất nhắm mắt mở chạy về nhà, Khuyên nằm vật ra giường khóc nức nở . Cô nghe mẹ hỏi nhiều điều lắm, nhưng không làm sao trả lời được . Cô muốn mình chết đi, mê đi để đừng phải đau đớn thế này . Khổ nỗi sau khi ca, n khô nước mắt, tâm trí cô lại tỉnh hơn Bao giờ hết, Khuyên bỗng dưng nhớ tất cả, từ ngày đầu tiên gặp Đặng, tới những lời yêu thương ngọt ngào, từng cử chỉ tình tứ anh dành cho cô, rồi tới những câu trơ trẽn vừa rồi .

Giả dối ! giả dối !

Khuyên gào lên và nghe tiếng mình dội lại trong căn phòng vắng . Cô cảm thấy sức lực của mình tan biến đau hết, cô yếu đuối như vừa qua cơn thập tử nhất sinh, cô cố gượng dậy nhưng không nổi, Khuyên thấy trần nhà nghiêng ngửa trên đầu mình, cô nhắm mắt và thấy mình bênh bồng trôi nổi trong một cõi mơ hồ nào rất lạ.

Bảo Khuyên lơ đãng nghe mẹ và bà Hồng Hạc than về con cái . Từ ngày mẹ cô nhận làm quản lý cho nhà hàng của bà đến nay, hai người bỗng dưng trở nên thân thiết . Bà Hạc luôn tỏ sự ngưỡng mộ về tài nữ công gia chánh, cũng như tài một mình nuôi con khôn lớn của mẹ . Bởi vậy hể rãnh rỗi, bà lại tới cà kê tâm sự .

Đúng nhưng lời Hoàng An từng nói, bà Hạc không hài lòng về cô con gái . Khuyên có gặp cô ta một lần . Hồng Tước rất đẹp, nhưng ưu điểm này bà Hạc không quan tâm .

Theo bà thì "cái nét đánh chết cái đẹp" . Nhưng Hồng Tước lại quan niệm rằng cái đẹp ngự trị trên mọi thứ . Tiền và sắc đẹp là mục đích đàn ông theo đuổi . Cô ta chê mẹ mình cổ lỗ xỉ, và thản nhiên sống theo cách của mình từng sống . Đã có sắc lại có tiền của mẹ, cô còn lo gì . Bà Hạc rất khổ sở . Không tâm sự với bà Tú Nhi, vì hai người không hợp, bà dốc hết nỗi lòng mình vào mẹ của Khuyên . Cô biết mẹ rất tiết kiệm thời gian, vì công ăn việc làm bà đành chịu khó ngồi nghe bà Hạc kể lể rồi chịu khó cho lời Khuyên về cách dạy con cái . Qua nhiều lần tới nhà, bà Hạc rất quý mến Khuyên, bà muốn cô thành bạn của Hồng Tước, nhưng ước muốn này khó thực hiện vì chả khi nào Hồng Tước chịu theo mà tới đây chơi, còn cô cũng

không có điều kiện tới nhà bà .
Nhìn vẫn vợ ra tử kem, Khuyên buồn bã với nỗi niềm riêng tư của mình . Cô rất tin và thương mẹ nên dạo này không lần tránh Hoàng An nữa . Thấy Khuyên vui vẻ với Hoàng An, mẹ đĩnh ninh rằng cô đã quên Đăng rồi (vì chính cô cũng nói thế). Nhưng thật sự lòng Khuyên ra sao, ngay cả cô cũng không thể biết . Giữa hai người là một khoảng xa nghìn trùng . Khuyên luôn tránh gặp Đăng, dường như anh cũng thế . Ở cách nhau một hàng rào hoa tigôn thôi, mà mấy khi được thấy nhau . Lần đó, sau một ngày một đêm không ăn uống, cứ giam mình trong phòng, Bảo Khuyên đã gượng dậy . Cô soi gương và bắt gặp một gương mặt lạ, vô hồn . Kinh hoàng với chính mình, Khuyên xuống bếp ăn hết phần cơm mẹ đã chữa . Tắm gội xong cô xách xe đạp một vòng phố và nhận ra dòng đời vẫn chảy rộn ràng quanh mình . Vậy tại sao phải khóc, phải khổ, phải buồn vì một người không ra gì ? Bảo Khuyên đâu phải hạng yếu đuối ủy mị, cô không muốn ai thương hại mình cả . Cô sẽ cho Đăng thấy anh chưa đủ sức quật ngã cô đâu . Trên thế gian này không phải chỉ có anh là đàn ông . Rồi Đăng sẽ phải trả giá cho thói sở khanh của mình . Cô sẽ ...

Khuyên ơi ! vào mẹ bảo:

Giật mình thoát khỏi cơn mơ trả thù, Khuyên bật dậy chạy vào nhà . Cô ngỡ ngác khi thấy mẹ và bà Hạc nhìn mình tủm tỉm cười

Khuyên đỏ mặt ấp úng:

Chuyện gì vậy mẹ ?

Bà Dung từ tốn lên tiếng:

Chuyện vui thôi mà . Cô hạc muốn tặng con một chuyến du lịch Đà Lạt . Thi cử xong rồi, con nên đi cho thoải mái .

Bảo Khuyên hơi bất ngờ, cô nhìn bà hạc đầy cảm kích rồi nói:

Nhưng kết quả vẫn chưa có, con sợ rớt lắm. Vả lại bỏ mẹ một mình, con không muốn chút nào .

Ôi ! Đâu có sao . Mẹ sẽ nhờ Chiêu Liên qua ngủ mỗi tối . Công việc nhiều quá, nếu không mẹ đã đi cùng rồi

Thấy Bảo Khuyên còn do dự, bà Hồng Hạc nhỏ nhẹ:

Đi cho vui nhé Khuyên ! Cô mời cả Hoàng An và Hồng Tước nữa .

Sẵn dịp có người quen ở mỹ về cô mới tổ chức thế này, cháu không đi cô tiếc lắm đấy .

Rồi bà trầm giọng như năn nỉ :

Đi với cô nhé Bảo Khuyên !

Không vội trả lời, cô nhìn mẹ dò hỏi, bà Dung mỉm cười:

Con nên đi cho vui . Mẹ ở nhà một mình được mà !

Tươi hẳn nét mặt, Khuyên vỗ tay:

Ôi ! Vậy con phải cảm ơn mẹ và cô trước

Dứt lời cô nghịch ngợm chạy ra túm kem vì có khách . Bà Hạc thờ dài nhìn theo :

Ước gì Hồng Tước được bằng phân nửa như của Bảo Khuyên . Chị dạy con khéo đã đành, bản thân Bảo Khuyên cũng ngoan ngoãn, hiếu thảo . Chị là người mẹ hạnh phúc đấy chị Dung .

Bà Dung liền an ủi :

Chị may mắn tìm lại được con mình . Nó sẽ thay đổi khi được sống trong môi trường tốt .

Bà Hạc ngao ngán :

Tôi nghĩ mình không đủ sức kéo con bé về phía mình đâu, cái lối sống bất cần ngày mai, bất biết tới ai đã ăn sâu cắm rễ vào nó lâu quá rồi . Bây giờ Hồng Tước vẫn một vâng, hai dạ, nghe lời toi răm rắp, nhưng sau này thì sao ? Tôi chỉ có mình nó, toàn bộ tài sản của mười mấy năm vất vả kiếm sống nơi đất khách quê người sẽ do nó quản lý . Với một người thích hưởng thụ hơn thích lao động, toàn bộ của cải ấy sẽ trôi về đâu ? Càng suy nghĩ, tôi càng mệt mỏi vì thất vọng .

Bà Dung ngần ngừ :

Tôi hỏi câu này, chị đừng giận nhé ?

Bà Hồng Hạc nhú mày :

Chị khách sáo mãi, cứ nói đi

Có chắc Hồng Tước là con gái chị không ?

Hơi sững sờ một chút, bà Hạc gượng gạo nói :

Mẹ nuôi con bé có đưa toi tờ khai sinh hồi đó chồng tôi đã đưa cho bà ta . Chỉ có tờ khai sinh đó chứng nhận nó là con tôi . Cách đây mười tám năm ông đã đem Hồng Tước tới cho bà ta nuôi kèm theo số vàng khá lớn để làm thù lao . Mặc cho tôi chết lên chết xuống vì thương nhớ con bé, ông giấu biệt địa chỉ, họ tên người đàn bà ấy và bắt buộc tôi vượt biên cùng ông với đứa con trai 5 tuổi

Bà Khánh Dung cau mày:

Tại sao ông lại làm thế ?

Giọng ghen ngào, bà Hạc nói tiếp:

Vì lúc ấy Hồng Tước mới có bảy tháng tuổi . Nó sẽ không chịu nổi sóng gió suốt chuyến vượt biên . Qua tới bến vợ chồng tôi đã li dị nhau sau khi đứa con trai bị tai nạn chết . Tôi một mình gây dựng cơ nghiệp . Lúc đã có vốn, tôi quyết định trở về tìm con, ông ấy mới nói tên họ người đã nhận nuôi con tôi . Ngoài Hồng Tước ra, bà ta chẳng có đứa con nào khác cả, do đó ba ta nuông chiều nó đến mức hư

hồng .

Bà Dung buột miệng:

Bà ta sống bằng nghề gì ?

Bà Hạc ngập ngừng:

Nghề tự do, buôn món này, bắt món nọ, môi giới đất đai, xe cộ, nhà cửa đủ thứ . Chính nghề nghiệp bấp bênh này đã tạo cho Hồng Tước thói quen bất cần ngày mai, và bản tính đua đòi, không biết thế nào là đủ, nó bị ảnh hưởng nặng bởi lối sống của bà mẹ nuôi . Khi về với tôi, bị tôi bó buộc vào khuôn khổ con bé rất khó chịu . Đôi lúc tôi nghĩ, nếu mình nghèo khổ, chắc chẳng đời này nó nhận mình là mẹ

Bà Khánh Dung lắc đầu:

Chị đừng nghĩ thế . Hồng Tước cũng nhưng Bảo Khuyên, chúng vẫn rất trẻ người non dạ . Hồng Tước đang sống trong một môi trường khác môi trường trước đây, nó phải có thời gian làm quen chứ

Bà Hồng Hạc thở dài:

Tôi cũng mong thế ! Thú thật những điều buồn bực này tôi chỉ nói được với chị, chớ chả dám hé môi với ai . Hy vọng chị sẽ giúp tôi trong công việc . Bây giờ tôi về đây . Chị cứ suy nghĩ cho kỹ đề nghị chân tình của tôi .

Bà Khanh Dung mỉm cười tiễn khách ra sân . Đi tới chỗ Bảo Khuyên đứng bà Hạc bảo:

Cô sẽ tặng cháu một cái áo gió rất đẹp để mặc đi đạo phố đêm Đà Lạt

Khuyên nghiêng nghiêng đầu:

Cháu cảm ơn cô đã cho cháu đi chơi, lại cho cả áo đẹp .

Bà Hạc mỉm cười:

Cháu xứng đáng được nhưng thế mà ! Lần này có Hồng Tước, hy vọng hai đứa sẽ thân với nhau hơn lần gặp trước đây

Đưa bà Hạc ra cổng xong trở vào, cô lo lắng khi thấy mẹ trầm tư trên ghế:

Sao thế mẹ ? Mẹ không muốn con đi Đà Lạt à ?

Phát phát tay, bà Dung nói :

Đâu có . Mẹ đang lo con thiếu quần áo đẹp để đi chơi

Khuyên nhăn mặt:

Ôi ! Mẹ lo làm gì chuyện đó . Con thích đơn giản, cứ quần jean áo pull là được rồi .

Nhưng dù sao cũng có Hoàng An đi cùng . Đơn giản quá đâm ra thua sút người khác . Nó sẽ chê con đấy!

Khuyên bật cười:

Con chả nghĩ gì tới anh ta cả . Mục đích sống của con hiện giờ lo học

và tìm việc làm có thu nhập khá để nuôi mẹ suốt đời .

Bà Dung mắng yêu:

Ranh con giỏi mồm mép . Mẹ mong có cháu để bồng chớ không mong ra vào trong nhà chỉ hai người thui thủi đâu . Bà Tú Nhi tuy tánh tình khó ưa, nhưng Hoàng An không tệ, nó từng vì yêu con mà vào nhà thương . Mẹ thấy yên tâm nếu ...

Khuyên vội vã ngắt lời bà:

Mẹ nghĩ xa xôi quá

Dứt lời cô chạy ra ngoài một mình dước gốc sứ cùi, mặc cho trái tim thổn thức . Bên nhà Đấng cửa vẫn đóng . Đạo này anh luôn vắng nhà, nhiều đêm khuya biết chỉ có mình Phát ngủ . Anh ở đâu, làm gì, nghĩ gì, thậm chí đang đi cùng cô gái nào, luôn luôn là nỗi bận tâm, của cô . Khuyên không khống chế được mình, cô chưa quên Đấng nhưng cô muốn . Cứ phải đóng kịch với bản thân, với mọi người mãi, Khuyên chịu không nổi rồi . Cô muốn được nói rằng dẫu Đấng là kẻ phản bội, là một người không ra gì, cô vẫn mãi mãi yêu anh . Yêu trong đờn đau tuyệt vọng .

Tình Khúc

Chương 7

Bà Hồng Hạc ngồi trên giường nhìn Hồng Tước nhún nhảy trước gương . Nãy giờ đã gần nửa tiếng thay ra, mặc vào, con bé vẫn chưa lựa được bộ quần áo vừa ý . Nó làm bà ngứa mắt quá khi cứ sắm soi rồi chê bai những áo váy chính tay nó mua hàng mấy trăm đô một bộ ở các shop thời trang nổi tiếng đắt đỏ nhất Sài Gòn . Hồng Tước vốn rất đua đòi, bà đã không nỡ từ chối tại nó là con mình, để bây giờ bà ân hận vì biết nó sẽ được đăng chân lên đăng đầu . Hồng Tước chỉ nghĩ tới bản thân là là đứa vô ơn, bạc bẽo . Đối với bà mẹ nuôi mình mười mấy năm, nó không hề trở về thăm nom, mỗi tháng Tước đến nhà đưa bà 100 đô, là xong nghĩa vụ . Ngay cả đợt đi Đà Lạt bà Hạc có nhã ý mời bà ta đi cùng . Hồng Tước lại gạt phăng đi . Bà biết con bé sợ nhóm việt kiều quen với bà nhận ra nơi xuất thân trước đây của nó . Hồng Tước là người trước sau bất nhất . Nó khinh bỉ người từng nuôi dạy nó, tự nhiên bà cố nén tiếng thở dài khi khám phá ra thêm cái xấu ở Hồng Tước . Nó chính là con gái của bà, chính bà cầu khẩn đêm ngày để tìm được con . Sao bây giờ cứ soi mói giọt máu của mình kỳ vậy

Bà nhắm mắt mệt mỏi nghe giọng Hồng Tước đầy tự mãn:

Mấy anh chàng ở Cali của mẹ phải khen con "chies" quá ! Quần áo bộ nào cũng trông y như người mẫu . Họ bảo con biết ăn mặc, chớ Bảo Khuyên thì đúng là mẹ cho nó theo vừa để làm nền cho con, vừa để phục dịch hầu hạ mẹ . Con nhỏ quê mùa đến mức thấy thương

Nhóm người lên, bà Hạc gắt gỏng:

Con đừng xem thường người khác như vậy . Mẹ mời Bảo Khuyên vì quý mến con bé chớ không nhằm mục đích nhưng con vừa nói . Con bé biết nghĩ đến người khác do đó nó mới bỏ nhiều buổi đi chơi để ở nhà săn sóc cho mẹ đây .

Xiu mặt xuống, Hồng Tước bĩu môi:

Nó muốn lấy điểm thì đúng hơn . Mẹ chỉ sở mũi hắt hơi, chớ có gì nghiêm trọng mà nó đeo thoe nịnh thấy phát ghét . Cái hạng nó trông giống hầu gái hơn là học trò

Bà Hạc bưng bưng cơn giận:

Nãy giờ đứng trước gương con có thấy mình giống hạng người nào

chưa, mà nói Bảo Khuyên như thế . Đúng là hợm hĩnh, mắt dạy Hồng Tước hơi ngỗ ngược vì thái độ của bà Hạc . Đây là lần đầu bà nói nặng lời với cô, mà nguyên do tại một con nhỏ người dưng mới đáng tức chứ

Đang cầm cái áo, Tước vút xuống đất và ré lên:

Sao lại mắng con ! Hừ ! suốt 18 năm con bị cha mẹ bỏ rơi, bảo sao chả mắt dạy . Biết mẹ bệnh nó thế này, con đéch thềm đi theo, ở Sài Gòn khỏi chỗ để chơi

Bà Hạc mặt nhọc chỉ tay về phía cửa:

Ra ngoài ngay . Con với cái gì thế này hờ trời!

Hồng Tước cong môi định nói nhưng không hiểu sao cô kèm lại được . Khom người ôm mớ quần áo, cô trở về phòng mình vừa lúc Bảo Khuyên bung sữa vào

Ngừng lại ngay cửa, Hồng Tước mai mỉa:

Ráng hầu hạ mẹ tôi đi, rồi bà sẽ nhận bồ vào nhà hàng làm một việc nào đó nhưng tiếp viên, chạy bàn chẳng hạn . Nhìn bồ bung ly sữa, tôi thấy bồ hợm với mấy nghề đó lắm

Khi Bảo Khuyên còn sững sờ vì ngạc nhiên và uất ức vì bị xuất phạm, thì Hồng Tước đã te te bỏ đi . Tay cầm ly sữa, Khuyên đứng nhưng trời tròng, mắt mờ đi vì giận

Cô nghe giọng bà Hạc tức tưởi:

Xin lỗi cháu, cô thành thật xin lỗi vì những lời vừa rồi của Hồng Tước . Dứt lời bà lặn ra giuờng khóc làm Khuyên luống cuống không biết nói sao . Cô chả hiểu giữa hai mẹ con bà đã xảy ra chuyện gì, mà Hồng Tước lại chĩa mũi dùi căm tức vào cô nhưng thế

Bà Hạc vẫn khóc thút thít:

Trời trả báo cô rồi ! ngày xưa nếu cô không vượt biên, quyết tâm ở lại tìm cho ra Hồng Tước rồi nuôi nấng dạy dỗ nó nên người đàng hoàng thì ngày nay đâu đến nỗi khổ tâm nhưng vậy

Bảo Khuyên đặt ly sữa xuống bàn và đến ngồi kế bên bà . Rất thành thật cô trầm giọng:

Cô đừng tự dằn vặt mình nữa . Mẹ cháu thường nói mỗi người có một số phận riêng mà, bản thân họ phải phấn đấu không ngừng để vượt qua những nghiệt ngã và tìm hạnh phúc cho riêng mình . Nếu hạnh phúc lớn nhất của cô là chị Hồng Tước thì cô phải tìm mọi cách giữ lấy . Những người bị cha mẹ bỏ rơi thường oán hận người tạo ra mình

Ngập ngừng một chút, cô buồn buồn nói tiếp:

Cháu có một người bạn, anh ấy bị mẹ ruột đem bán từ lúc lên ba tuổi . Bây giờ dù sống cuộc sống sung túc, muốn gì được nấy vẫn

không sao quên được chuyện mình bị bán như một món hàng .

Bà Hạc có vẻ chú ý:

Tại sao ba mẹ cậu ấy lại bán con mình ?

Ba mẹ anh ấy li dị, bà mẹ thích sống phù phiếm xa hoa, nên đã bán con cho chị ruột để lấy tiền . Chính điều này làm ảnh hưởng và căm ghét cả bản thân . Đăng luôn hằn học khi nói tới cha mẹ mình . Anh đau khổ, tự tị mặc cảm nên ác cảm với mọi người

Khuyên hơi ghen ngào:

Anh ấy đáng thương và cũng thật đáng trách . Cháu nghĩ tâm trạng chị Hồng Tước cũng tương tự nhưng thế, cô đừng buồn chỉ nữa mà hãy thông cảm, thương yêu nhiều hơn

Bà Hạc xúc động nhìn Khuyên, con bé luôn làm ấm áp lòng bà bằng những lời sâu lắng . Máy ngày ở Đà Lạt là mấy ngày bà bệnh . Đúng là chỉ số mũi hắt hơi nhưng Hồng Tước nói, nhưng bà lại bản thân, mệt mỏi, lười biếng ra khỏi nhà để leo đồi vượt thác cùng mọi người . Lẽ ra Hồng Tước phải lo lắng, chăm sóc hay ở lại cùng bà, đằng này con bé phớt tình, cặp kè với Hoàng An hoặc với bọn con trai từ sáng tới tối . Chỉ có Bảo Khuyên quan tâm đến bà mà thôi

Ngày đầu thấy Khuyên ở lại, Hồng Tước nhún vai cho rằng : Vì

Khuyên không hợp rơ với dân nhà giàu nên ở nhà là phải rồi

Ngày hôm sau Hoàng An cũng ở nhà với Bảo Khuyên, Hồng Tước tỏ vẻ bức mình, và hôm nay con bé đã để lộ bản chất nhỏ mọn ích kỷ của nó ra . Thế nhưng Bảo Khuyên không giận mà còn bênh vực nó .

Tự nhiên bà Hạc thấy xấu hổ giùm con gái

Khuyên bưng ly sữa lên:

Cô uống đi rồi uống thuốc nữa

Đỡ cái ly, bà Hạc bảo:

Cháu nên đi với bọn chúng cho vui .

Bảo Khuyên thành thật:

Ở bên cô, cháu không thấy lạc lõng nhưng giữa đám đông ồn ào đó .

Bà Hạc dọ dẫm:

Hoàng An sẽ trách cô giữ rịt cháu cho mà xem .

Bảo Khuyên cười:

Ảnh không trách cô đâu cô ơi ! Bên ánh còn thiếu gì người .

Cháu không thích An à ?

Khuyên ấp úng:

Cháu không biết nữa

Bà Hạc nheo nheo mắt:

Cô thấy An rất kiên trì, tính tình lại nhỏ nhẹ mềm mỏng .

Thấy Khuyên làm thinh bà Hạc mỉm cười:

Chắc trái tim cháu trao cho anh bạn tên Đăng có số phận nghiệt ngã đó rồi chứ gì ? Nào ! Kể cho cô nghe xem hai đứa đã thề non hẹn biển ra sao rồi ?

Khuyên lắc đầu, môi hơi mím lại:

Chúng cháu chia tay rồi, và xin cô đừng hỏi tại sao .

Bà Hạc vỗ nhẹ lên tay Khuyên:

Nếu anh ta là kẻ không ra gì, cháu nên quên bằng cách nghĩ tới người khác

Khuyên chưa biết nói sao thì có tiếng gõ cửa . Bà Hạc thì thầm:

Hoàng An đấy ! Đêm nay cháu nên đi chơi với nó, ngày mai về rồi còn gì

Bảo Khuyên gượng cười bước ra mở cửa . An nhìn cô với đôi mắt buồn bã trách móc:

An đợi mãi vẫn không thấy em ra .

Bà Hạc vội lên tiếng:

Khuyên về chuẩn bị đi cháu, Còn An vào đây với cô

Bảo Khuyên vào phòng thay cái áo pull bó eo, cổ lọ màu đỏ, quần jean ống suông và khoát thêm chiếc áo gió màu cánh dán . Trông cô vừa đơn giản, gọn gàng lại vừa quyến rũ, dễ yêu . Từ hôm lên Đà Lạt tới nay Khuyên luôn lẫn tránh An dù anh luôn tìm cách tách đám đông ra để đi riêng với cô . Nhưng đêm nay là đêm cuối ở đây, Khuyên không thể chối từ mãi được . Mà tại sao cứ phải trốn tránh An chứ, Đăng đã là bóng mờ của quá khứ, dù cái quá khứ mới là hôm qua hôm kia, nhưng mãi mãi cô sẽ không óc được anh . Tại sao không quên Đăng bằng cách cố nghĩ về người khác nhưng bà Hồng Hạc vừa nói ?

Bảo Khuyên trốn qua phòng của bà Hạc . Thấy cô, An đứng phất dậy, thái độ của anh làm Khuyên tủm tỉm cười trông thật dễ thương

Bà Hạc khoát tay nhưng ra lệnh:

Hai đứa cứ đi chơi thoải mái, cô ở nhà xem phim được mà !

An khép cửa phòng lại giọng thật vui:

Cháu sẽ đưa Khuyên về sớm

Cho hai tay vào túi áo, Bảo Khuyên khép nép bên cạnh An . Cô dịu dàng nói:

Lẽ ra anh nên đi với họ hơn là đợi em

Đá hòn sỏi nhỏ dưới chân, An bảo:

Anh lên Đà Lạt là vì em, vậy tại sao anh phải đi với họ chứ . Anh chưa từng bỏ mục đích của mình, nhất là vào thời điểm này

Khuyên nhấn mạnh:

Em rất ghét là mục đích của ai đó

An thản nhiên:

Vì em từng là mục đích của Đấng chớ gì ? Anh không giống hần đâu, đừng lo !

Em cũng mong nhưng vậy . Bây giờ chúng ta đi đâu đây ?

Cà phê được chứ ?

Tùy anh . Đêm nay anh là hướng dẫn viên mà !

An vờ nghiêm nghị:

Vậy thì đưa tay cho anh nắm

Khuyên ngần ngừ rồi để mặc An siết tay diu mình đi trên vĩa hè se sẽ lạnh

Bàn tay người đàn ông nào cũng khỏe, cứng và ấm áp nhưng nhau . Đi bên An, cô cũng thấy mình nhỏ bé và cần được che chở nhưng khi cô ở bên cạnh Đấng . Nhưng vậy trước đây Khuyên có quá cương điệu không khi nghĩ rằng ngoài anh ra cô không thể yêu một người nào khác

Mẹ từng nói thời gian sẽ xóa mờ tất cả . Khuyên chưa sống nhiều để có thể biết tác dụng của thời gian ra sao, nhưng cô nghĩ chắc mẹ nói không sai . Rồi cô sẽ quên, sẽ quên Đấng thôi

Giọng An trầm ám:

Em nghĩ gì vậy ?

Khuyên lưỡng lự:

Nghĩ về anh, được không ?

Anh thế nào ?

Anh được nhiều người khen, nhưng trong số đó không có em . Em đứng một bên kiểm nghiệm những lời khen đó

An nghiêng đầu nhìn cô:

Thế em thấy sao ?

Bảo Khuyên nhún vai:

Họ khen đúng . Ở khía cạnh nào đấy, anh là mẫu đàn ông hoàn hảo .

Rất tiếc em lại thích người có ít nhất vài ba thói hư tật xấu

An châm chọc:

Khổ nỗi hạng đàn ông này lại chê em, bé con ạ !

Bảo Khuyên khịt mũi:

Một người chưa phải là tất cả . Em sẽ tìm cho mình một anh chàng có cá tính đối ngược với anh

Đang đi, An bỗng áp sát Khuyên vô tường, giọng thật sắc:

Em thích làm khổ anh cho hả dạ, hay em cố tình khiêu khích anh ?

Hành động bất ngờ của An làm cô ú ớ :

Buông ra, anh làm gì kỳ vậy ?

An nghiêng răng:

Làm gì à ? Anh sẽ dạy cho con bé đồng đánh nhưng em một bài học, để em biết rằng sự kiên trì nhẫn nại nào cũng có mức độ
Bảo Khuyên đẩy mạnh An ra nhưng anh vẫn lì lợm áp sát cô, một tay giữ chặt làm đầu Khuyên không ngo nguậy được, một tay anh ôm ghịt người cô . Khuyên vừa định la, An đã khoá miệng cô bằng một nụ hôn thô bạo đầy tính cưỡng đoạt . Khuyên cố sức vùng vẫy nhưng càng vùng vẫy An càng ép sát cô vào tường và càng siết mạnh cô hơn . Môi anh ngấu nghiến, miết lên môi Khuyên làm cô vừa đau vừa ghê tởm . Cả khối thân thể sung sức của anh cọ sát vào người Khuyên khiến cô bủn rủn, sợ hãi . Cái cảm giác khác thường mới mẻ bỗng bùng lên trong từng thớ thịt làm Khuyên rùng mình . Thay vì mím chặt môi hơn, cô không hiểu mình đã dịu dàng đáp lại nụ hôn rất bỗng của An từ lúc nào . Môi anh chọt nhẹ vờn môi cô nhưng muốn thôi mà không nỡ rời rồi anh lại đắm đuối hôn
Khuyên giật mình đẩy anh ra khi có ánh đèn xe chiếu về phía hai người

Cô nghe anh cười khẻ bên tai:

Em thấy thích phải không ?

Khuyên nóng bừng cả người, cô rít lên:

Anh là một thằng tồi, đều giả , khôn nạn ...

An xoa cằm:

Vậy mới đúng tiêu chuẩn làm bồ em . Tiếc thật, nếu không bị cái xe vừa rồi phá đám, chắc em chưa buông anh ra đâu

Bảo Khuyên nghẹn cả họng:

Tôi thù anh ...

Nhưng vừa rồi môi em thật nồng nàn, thật tuyệt

Khuyên giận run:

Anh cúc ngay đi

An vuốt tóc:

Được thôi ! Mục đích của anh đã đạt rồi mà, co ở lại cũng chả biết nói gì thêm

Nhìn cô với nụ cười thật dễ ghét . An lững thững quay lưng . Bảo Khuyên đứng dựa vào tường nhục nhã, ê chề . Cô đưa tay lên chùi miệng . Cảm giác của nụ hôn còn đọng lại làm óc chưa tự chủ được, thì đã bị nghe những lời trâng tráo của An . Té ra anh đeo đuổi Khuyên lâu nay để trả thù việc cô không yêu anh . Hoàng An ti tiện đến thế sao ? Cô chủ quan và tự kiêu quá nên đâu hiểu được bề trái của một người có dáng vẻ đẹp trai lịch lãm nhưng An

Càng suy nghĩ Khuyên càng giận ban thân đã dễ dãi để An có cơ hội hạ nhục . Nghĩ cho cùng cũng tại cô khiêu khích anh, ai lại chẳng tự

ái chú

Bảo Khuyên lơ ngơ bước đi . Hết đoạn dài của con dốc có nhiều đá quý, cô rẽ qua con phố với những quán caphe san sát

Cho tay vào túi Khuyên nhìn các đôi tình nhân dìu nhau trên vỉa hè và thấy tủi thân . Nếu cô dừng quá cao ngạo, đừng làm An tự ái thì lúc này cô đâu lẽ loi như vậy

Lòng đau đớn, Khuyên ứa ra, cô cúi xuống giấu đôi mắt cay xè mọng đỏ của mình . Khi ngược lên Khuyên thấy An đứng trước mặt

Nhưng một phản xạ cô đẩy anh qua một bên rồi băng băng chạy ngược về phía con dốc . An lật đật đuổi theo

Khi đã ôm được cô trong vòng tay, anh hồi hải nói:

Anh biết em không hề yêu anh, anh xin lỗi đã xúc phạm đến em .

Nhưng Bảo Khuyên, hãy cho anh được lo lắng, thương yêu em .

Đừng xa lánh anh và tự làm khổ mình vì Đăng . Nếu hẳn thật lòng với em, trở lại với em, anh xin thề không Bao giờ làm phiền em nữa .

Chỉ mong em quên đi, phải cố quên đi

Để mặc anh ôm ấp vỗ về, Bảo Khuyên sụt sịt khóc:

Em chưa quên được và không muốn làm khổ thêm ai khác . Anh đừng thương em ...

An vuốt tóc cô, giọng xúc động:

Rồi em sẽ quên . Anh không thể không yêu em . Với tình yêu của mình, anh tin anh sẽ bù đắp những đau khổ em đã chịu vì Đăng

Nâng mặt Khuyên lên, An đắm đuối nhìn và thì thầm:

Anh yêu em . Rất yêu em hiểu không ?

Bảo Khuyên nhạt nhòa nước mắt, cô nhói đau nhớ đến lời tỏ tình xưa kia của Đăng . Anh từng nói không thể sống thiếu em, sẵn sàng gánh chịu mọi tội lỗi cho em . Vậy nỗi đau này hiện tại ai gánh chịu cho em hở Đăng

Cô để An dìu mình đi . Giống những cặp tình nhân kia, cô nép vào người An nhưng tim sự chờ che, nâng đỡ . Giờ này ở một vũ trường nào đó chắc Đăng đang quay cuồng bên ánh đèn màu . Anh đã quên rồi cô lảng giềng chua nhưng yaourt, nhưng vô cùng ngốc nghếch lỡ yêu anh bằng nguyên trái tim non khờ khạo của mình .

Thái bất lực nhìn Đăng nằm dài trên salon mắt nhắm nghiền, miệng phì phà thuốc . Trên gương mặt anh nét nổi bật nhất là bộ râu . Để râu trông Đăng già đi hàng mấy tuổi, điều đó không làm anh xấu trai, trái lại bộ râu lười cạo khiến anh có vẻ phồng trần sương gió hơn .

Các cô bé mới lớn vẫn bị thương tới chết vì kiêu ngạo mạn bất cần này của Đăng . Thái ngưỡng mộ anh mình và cũng thương anh vô cùng . Cuộc đời dành cho Đăng nhiều bất hạnh, anh vừa tìm được tình yêu thì mỗi tình đó lại là nghiệp chướng . Còn gì đau đớn hơn phải đóng vai kẻ bạc tình rồi nhìn người yêu vui vầy với kẻ khác . Thái biết Đăng rất nhiều nghị lực, giỏi chịu đựng nên mới vượt qua kỳ thi tốt nghiệp với loại xuất sắc . Đăng không muốn thua Hoàng An và anh đã làm được điều đó . Hoàng An có Bảo Khuyên vì anh ruồng bỏ cô . Nhưng tại sao Đăng bỏ Khuyên, đâu ai biết cho anh, Thái còn chịu không nổi mỗi khi thấy An cố tình âu yếm Khuyên, hướng hồ chi anh ngày ngày giam mình trong phòng, nhìn trộm sang nhà Bảo Khuyên, rồi lại vật vã với mình vì ghen, vì khổ

Trong một lần hai anh em chén thù chén tạc, Đăng đã bật khóc và thú nhận với Thái rằng anh không thể nào quên Khuyên, anh không thể yêu ai khác cô . Làm cho cô ghét mình bao nhiêu, Đăng càng đau đớn bấy nhiêu

Hôm nay cũng thế . Đứng trên balcon nhìn Khuyên tựa đầu ngòai sát An, Đăng lại nằm vật ra salon, hút liên tục ba bốn điếu thuốc và không mở miệng nói một lời

Thái thở ra:

Anh từng mong Khuyên được hạnh phúc sao lại buồn khi con nhỏ đã có tình yêu khác ?

Đăng cau có:

Anh không muốn thấy cô ấy ở cạnh An

Điều này vượt quá quyền hạn của anh rồi

Anh biết ! Bởi vậy anh đã quyết định . Rời khỏi Sài Gòn để khỏi biết gì về Bảo Khuyên hết

Thái kêu lên tức tối:

Có nhà cửa đảng hoàng sao lại bỏ đi làm ở những nơi xa xôi hẻo lánh vì thất tình

Dụi đầu mẩu thuốc vào gạt tàn Đăng nói:

Ngôi nhà này của ba, nhưng trước đây ông nói di Kim mua cho anh .

Nay anh không ở thì em ở, có gì đâu mà phản đối . Anh sẽ theo công trình lên Đắc Lắc, vì trên đó cần người, chứ anh không hoàn toàn vì Khuyên

Thái nhún vai:

Tội tình gì phải bỏ đi chứ . Phải chi Bảo Khuyên vẫn yêu anh nhưng xưa thì anh tránh mặt là phải đảng này con nhỏ còn mau quên hơn ai hết . Anh đày đọa mình vô ích quá !

Đăng nhìn trừng trừng lên trần:

Em không hiểu Bảo Khuyên đâu . Cô bé đang tự dối lòng giống nhưng anh thôi . Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu anh không làm chủ được bản thân ? Tốt hơn hết hãy tránh trước . Anh sợ ngày nào đó mình sẽ phạm tội

Thái thắc mắc:

Dì Kim bằng lòng cho anh đi xa nhưng vậy sao ?

Đặng thờ dài:

Dì ấy rất buồn . Khi nghe anh kể đầu đuôi câu chuyện, dĩ có tới tìm mẹ anh . Bà vẫn khẳng khẳng định Khuyên là con của mình nhưng trước đây quả quyết nói với ba . Ông dựng ghề vừa trốn khỏi trung tâm cai nghiện cũng xác nhận nhưng thế . Anh đâu có quyền hy vọng, đâu có quyền yêu Khuyên nhưng Hoàng An hay những thằng đàn ông khác . Rồi tới ngày nào đó Khuyên sẽ lấy chồng, sẽ làm vợ, làm mẹ, cô ấy sẽ quên . Còn bây giờ anh tin chắc Bảo Khuyên vẫn còn nghĩ đến anh

Thái tỏ vẻ không tin:

Có lẽ anh chủ quan quá đó ! Trúc Ly cho am biết nhỏ Khuyên căm anh lắm . Khuyên tiếc rằng trước đây đã tin và yêu nhầm anh, nó ân hận đã để Hoàng An đeo đuổi nó một thời gian dài

Đặng mỉm cười, mắt anh hơi mờ màng :

Khuyên có Trúc Ly để đưa tin, còn anh thì có em

Thái nóng nảy:

Đừng gạt mình nữa . Nếu nhỏ Khuyên còn yêu anh thì không có chuyện sắp đám hỏi với thằng An đâu

Nhóm người lên, Đặng gằn giọng:

Ai nói với em vậy ?

Bạn bè, đứa nào cũng nói chớ không phải Trúc Ly

Lao người ra khỏi phòng, Đặng chồm người lên balcon nhìn xuống Bên nhà Khuyên chỉ có An ngồi trên ghế đá, chắc anh ta chờ chờ cô đi đâu . Đặng thần thờ nắm chặt tay lại

Nếu Khuyên còn yêu anh thì sao ? Và đã hết yêu anh thì sao ? Đặng bật cười chua chát, vừa lúc ấy Khuyên trong nhà đi ra . Cô mặc áo dài trắng với vẻ hồn nhiên nhí nhảnh từng làm ngớ ngẩn hồn anh .

Đặng không thôi rời mắt khỏi Khuyên . Cô nũng nịu nịu với An . Anh ta âu yếm vuốt tóc cô rồi bước tới dắt xe ra cổng

Đang bước theo An, tự nhiên Khuyên ngoái nhìn, mặt cô tái đi khi thấy Đặng . Rồi rất nhanh môi cô mím lại, mắt hất sang nơi khác .

Khuyên leo lên xe ngồi, vòng tay ôm An, đầu tựa vai anh trông thật tình tứ

Đặng lao xuống nhà, chạy tới hàng rào khi bà Dung ra đóng cổng:

Anh vừa thờ hào hển, vừa gọi:

Dì Dung ...

Giật mình vì giọng gọi giật ngược của Đăng, bà Dung dè dặt:

Chuyện gì vậy Đăng ?

Không cần khách sáo, Đăng hỏi thẳng :

An sắp cưới Bảo Khuyên phải không dì ?

Bà Dung tránh né câu trả lời:

Đó chẳng phải là điều chúng ta mong đợi sao ?

Nhưng ...nhưng Khuyên còn quá bé

Bà Dung thở dài:

Đành là vậy, dì không còn cách nào khác để giữ gìn nó và cả cháu nữa

Đăng làm lì:

Dì ép Khuyên à ?

Không có ! Hoàng An muốn làm đám hỏi trước, đợi Khuyên thi tốt nghiệp đại học sẽ cưới . Con bé bằng lòng, và dì cũng thấy an tâm Nhìn nét thần thờ trên mặt Đăng, bà Dung hạ giọng:

Dì biết suốt thời gian vừa qua cháu rất là khổ sở . Nhưng chúng ta đâu thay đổi gì được, số phận đã an bài trớ trêu đến thế là cùng .

Hãy cố quên đi . Cuộc đời trước mặt còn rất dài, cháu sẽ còn gặp những buồn vui, quên, nhớ khác nữa . Lúc đó cháu sẽ thấy chuyện buồn này cũng thường tình nhưng những chuyện khác thôi . Cháu là một người bản lãnh, dì tin cháu sẽ điều khiển được trái tim mình Đăng muốn gào to lên rằng anh không cần những lời an ủi lẫn vố về phỉn nịnh đó . Anh đã quá mệt mỏi vì anh chỉ là một người tầm thường ích kỷ chứ không cao thượng đến độ hy sinh tình yêu duy nhất của mình cho kẻ khác

Bà Dung lại nói:

Dì Dung cũng nhưng ba cháu và Thái, ai cũng rất hiểu rất thông cảm và trân trọng sự hy sinh cao thượng của cháu

Đăng nhếch môi:

Đừng dùng những lời hoa mỹ ấy nữa, cháu sợ được ca ngợi lắm !

Bà Dung lo lắng:

Vậy dì phải nói sao đây ?

Đăng vò nát chùm hoa tigôn hồng trong tay:

Cháu sẽ rời khỏi thành phố vào sáng ngày mai, nếu không mọi cố gắng của cháu từ trước đến giờ coi như công dã tràng

Bà Dung sững sốt nhìn Đăng thiếu não bước đi . Bà Không hiểu lời anh vừa nói là tiếng than hay câu hăm dọa . Nhưng nếu Đăng đã quyết định đi, thì tốt . Xa mặt cách lòng mà . Bà chột thở dài khi nhớ

tới ngày xưa của mình . Hồi đó chồng bà cũng bỏ thành phố lên tận Xuân Lộc - định Quán làm rừng một thời gian chỉ vì muốn quên bà . Ai cũng nghĩ hai người sẽ xa mặt cách lòng, nhưng sau đó chính bà trốn gia đình để theo ông . Khi đã thật sự yêu rồi, sự chia cách chỉ khiến người ta yêu nhiều hơn và quyết tâm tìm đến với nhau hơn . Bảo Khuyên càng tỏ vẻ thắm thiết với An chừng nào, bà càng lo chừng nấy . Bà biết con bé đang diễn trò đó thôi . Nó có bỏ nhà để theo Đăng không, ai mà đoán trước được . Điều bà mong bây giờ là hy vọng lý trí sẽ thắng tình cảm của Đăng . Anh giữ vai trò quyết định trong bi kịch này, còn Bảo Khuyên chỉ là vai phụ bị cuốn đi, bởi tình yêu giống bão của cả hai . Con gái bà vốn yếu đuối và dễ giao động kia mà . Nếu Hoàng An tin tế hơn, khéo léo hơn, chắc lâu dài phần thắng sẽ ngã về phía mình . Dĩ nhiên kết quả này không thiếu sự đạo diễn của bà trong mọi tình huống, nhưng lòng bà vẫn canh cánh một mối lo

Thật ra Hoàng An đã thuyết phục được Bảo Khuyên đâu . Con bé vẫn đánh trống lảng mỗi khi An đề cập tới vấn đề cưới hỏi . Khuyên muốn dùng An để làm bình phông, trong khi An thương con bé thật tình . Nó đã làm xiêu lòng bà Tú Nhi, dù bà ta đang hàm hơi bà về việc bị mất chân quản lý nhà hàng vô cùng . Nếu được quyền lựa chọn bà sẽ chọn Đăng cho con gái . Khổ nỗi định mạng đã định sẵn, dù quý Đăng cỡ nào bà cũng không giúp đỡ được gì hết

Vừa quay lưng đi, bà Dung lại nghe có người gọi . Nhìn ra thấy bà Hồng Hạc đang tựa vào cổng với vẻ mệt mỏi khác thường . Bà Dung vội chạy ra mở cửa, vừa vào đến salon, bà Hạc đã méo máo:

Tôi khổ quá !

Bà Dung trầm giọng:

Chị bình tĩnh lại, chuyện gì cứ từ từ mà nói . Để tôi rót cho chị ly nước lạnh

Bà Hạc kéo tay bà:

Không ! tôi không khát

Vậy chị nói đi . Chị khổ vì chuyện gì ?

Nước mắt bà Hồng Hạc lăn dài trên gò má còn khá mịn màng:

Tôi tức chết vì con Hồng Tước . Trưa nay lúc từ nhà hàng về nhà, tôi đã bắt gặp nó say ma túy trong phòng ngủ

Bà Dung giật mình:

Chị có nhầm không ? Làm sao nó lại ghiền thứ đó được ?

Bà Hồng Hạc lắc đầu:

Tôi không thể làm vì trước đây thằng anh Hai nó cũng chơi cần

sạ Trong một cơn say ma túy, nó phóng xe bạt mạng và đã chết trên đường siêu tốc vì bị xe chở container cán phải . Cái chết thâm hiểm của nó ám ảnh tôi suốt những năm tháng ở mỹ . Bây giờ về xứ, tôi làm sao chịu nổi khi lại gặp thứ thuốc độc giết người đó trong nhà mình Bà Khanh Dung thần thờ:

Tại sao con nhỏ lại đến nông nỗi đó ? Nó bắt măn ai ? Nó không bằng lòng cái gì, sao không nói ra mà lại lao vào trò chơi chết người ấy chứ ?

Bà Hồng Hạc đau đớn:

Tôi đã dấu chị nhiều chuyện về cha mẹ nuôi của Hồng Tước . Thật ra bà ta làm tài phán của một vũ trường ở quận 5, chứ không phải người làm ăn tự do nhưng tôi từng nói với chị trước đây . Ngoài ra nó còn một người cha nuôi nữa . Ông ta là dân ghiền chính cống, con bé Tước tập tành hút xách cũng từ ông ta . Nó chuyên môn đi mua thứ đó về cho ông, rồi tò mò hít thử, đến giờ đã sành điệu lắm rồi . Chắc mẹ nuôi nó đâu hề biết chuyện động trời này . Nếu tôi không có kinh nghiệm từ thằng con trai, chắc tôi cũng không biết con Tước đã vướng vào ma túy

Bà Dung nhíu mày :

Nhưng tình trạng nghiện của nó đã nghiêm trọng lắm chưa ?

Bà Hạc rầu rĩ:

Chắc là chưa, nhưng con bé muốn lấy cái trò này ra để hăm dọa tôi Hăm dọa. là sao ? Tôi chưa hiểu kịp

Là gián tiếp báo rằng nếu tôi không đáp ứng đòi hỏi của nó, nếu tôi làm nó buồn nó sẽ lao vào ma túy để giải buồn

Đưa tay ôm đầu bà Hạc than:

Trời ơi ! Nó có phải là con tôi không ? Sao mới sống chung một thời gian ngắn, tôi đã thấy rõ mình vô phần vô phúc rồi

Bà Dung nghiêm nghị:

Chị nên dỗ ngọt con bé, cho nó biết rằng toàn bộ tài sản này sẽ là của nó . Nếu Hồng Tước chán học, hãy mạnh dạn giao việc cho con bé . Có công việc nó không rảnh rồi lao vào chuyện bậy bạ ấy nữa

Bà Hạc chán nản:

Tiếc rằng Hồng Tước ham chơi chứ không ham việc nhưng Bảo Khuyên . Nó sẽ là cục nợ của tôi đến hết đời . Bây giờ biết giao việc gì cho nó đây . Tôi không tin tưởng con mình mới khổ

Bà Khanh Dung không biết an ủi sao, khi đầu óc bà cũng rối ren chuyện của Đăng và Bảo Khuyên . Đã nhận trách nhiệm làm mẹ, thì người phụ nữ nào cũng lo lắng khổ sở vì con . Bà Hạc khổ cách khác, bà khổ cách khác . Vì không hề môi chuyện của Bảo Khuyên ,

nên bà Hạc nghĩ bà là người hạnh phúc, chớ đâu ai hiểu lòng bà lúc nào cũng nhưng có lửa đốt bên trong

Ngập ngừng bà nói:

Ai cũng khổ vì con chớ không riêng mình chị

Bà Hạc cười héo hắt:

Bảo Khuyên ngoan thế kia, chị còn khổ gì nữa . Hoàng An có mắt tinh đời mới chọn con bé . Nhưng hình như Khuyên không yêu An nhưng cách nó thể hiện tình cảm

Bà Dung bói rối:

Chị nghĩ vậy sao ? Tôi lại cho rằng cả hai rất yêu thương nhau

Bà Hạc nói:

Có những điều con gái không thích nói với mẹ đâu

Thế ...Bảo Khuyên đã tâm sự gì với chị ?

Bà Hạc lắc đầu:

Không ! Không có gì . Nhưng nếu cần, tôi sẽ tìm hiểu dùm chị

Bà Dung xoa tay thật nhanh:

Không cần đâu ! Tôi tôn trọng những riêng tư của con mình mà !

Bà Hồng Hạc có vẻ phật ý:

Cũng vì từng nghĩ nhưng chị nên mãi tới hôm nay tôi mới phát hiện được những riêng tư kinh khủng của Hồng Tước

Bà Dung im lặng . Rồi sau đó bà lảng qua chuyện khác . Ngồi một lát bà hạc ra về . Ngoài sân rụng lác đác vài hoa sứ trắng . Chiều rồi, bà Dung chợt dỗi mắt ra đường dù biết giờ này Bảo Khuyên chưa về đâu

Trở vào lo sửa soạn, bà đóng cửa chuẩn bị tới nhà hàng để bắt đầu công việc quản lý khá vất vả của mình . Đêm nào cũng chín mười giờ mới về bà thật không an tâm khi bỏ mặc Bảo Khuyên . Hết tháng này bà hai Lý hứa sẽ lên ở luôn với mẹ con bà . Bây giờ tới cuối tháng còn lâu . Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Đăng không dẫn được tình cảm xuống đáy lòng

Tự dưng đêm nay bà lo làm sao dù Khuyên đang xem ca nhạc với An chớ không có ở nhà . Ngày mai Đăng có đi thật không, hay nó vờ nói thế để đánh lừa bà ?

Tâm trí bà ngổn ngang trăm mối . Bà dùng gót chân xuống đường và quyết sẽ bắt buộc Khuyên phải tiến tới cưới hỏi trong năm nay, chớ không được lượn lờ với An nữa

Chiếc xích lô chuyên chở bà đi làm mỗi đêm trở tới, bà ha9m hờ bước lên và thấy nhẹ nhõm với quyết định vừa rồi . Bà không biết bên balcon nhà Đăng, Thái đang suy nghĩ lung tung . Cậu không muốn anh mình rời thành phố khi ba cậu đã tìm được chỗ quen, và

năn nỉ Đăng tới công ty ấy làm người duy nhất có thể thuyết phục được Đăng là Bảo Khuyên , nhưng dựa vào đâu để nhờ con nhỏ thuyết phục Đăng . Nếu cậu mạnh dạn yêu cầu cũng chắc gì con nhỏ chịu làm việc năn nỉ người từng ruộng bỏ rơi nó . Trúc Ly bảo Bảo Khuyên đang rất hận Đăng . Tỷ lệ phần trăm nhờ con nhỏ rất mỏng . Thái không hy vọng mấy vào cái lưới không xương của mình nhưng dù thế nào, cậu cũng đợi Bảo Khuyên đi chơi về đã . Đăng lại đi uống rượu rồi . Đêm nay chắc anh sẽ say mềm cì chính miệng bà Dung xác nhận chuyện An sẽ cưới Khuyên là có thật

Thái vào nhà mở nhạc . Cậu vừa nghe nhạc vừa ngóng xem Khuyên về chưa . Nằm chập chờn khá lâu Thái vút choàng dậy khi có tiếng kéo cửa sắt . Cậu vội ra balcon nhìn và gọi vọng xuống thật to:

Ê ! Khuyên ! Đợi tui một chút

Khuyên ngần ngừ:

Chuyện gì vậy ?

Chuyện rất quan trọng . Tôi chờ bà cả buổi rồi đó

Dứt lời Thái ba chân bốn cẳng nhảy xuống lầu, chạy một mạch qua nhà Khuyên

Cô hồi hộp hỏi trước:

Anh Đăng ...bị làm sao à ?

Thái gật đầu:

Ừ ! ảnh có thể chết đấy !

Tái xanh cá mặt Khuyên lắp bắp:

C ..ái gì ?

Thái làm một tăng:

Anh Đăng sẽ bỏ đây lên Đắc Lắc sống trong buôn trong làng với người dân tộc . Hừm ! tại sao ảnh phải làm vậy bà biết không ?

Bảo Khuyên ngẩn ra mắt mấy giây . Rồi mặt cô sa sầm xuống :

Không liên quan đến tôi . Tại sao Thái hỏi kỳ thế ?

Thái nhỏ nhẹ nói :

Anh Đăng bỏ đi vì Khuyên đó

Khuyên xoa tay:

Đủ rồi ! Thái khỏi cần phải lắm điều . Tôi muốn được yên thân với người thật lòng yêu thương mình . Anh Đăng chƯa Bao giờ vì tôi cả .

Ảnh muốn đi đâu, ở đâu, làm gì, yêu ai, bỏ ai, tôi không quan tâm

Thái thở dài:

Tôi biết Khuyên còn hận anh Đăng lắm . Nhưng tin tôi đi . Ảnh vẫn rất yêu Khuyên

Bật cười chua chát, Khuyên dài giọng:

Rất yêu Khuyên, không thể thiếu Khuyên là điệp khúc tôi từng nghe và tin còn hơn tin đồ tin vào chúa . Sau đó thì sao ? Đăng đã thể hiện điều mình nói thế nào ?

Thái chép miệng:

Có những cái tôi không thể giải thích tại sao, thế nào với Khuyên được, nhưng tôi dám chắc anh Đăng chỉ yêu mình bạn thôi . Nếu Khuyên giữ ảnh ở lại thành phố này giùm, ba tôi sẽ mừng giữ lắm Khẽ lắc đầu, Bảo Khuyên nói:

Giữ Đăng cho riêng mình, tôi còn làm không xong làm sao giữ ảnh ở lại đây được . Thái nên nhờ Lan Chi, cô ta thừa khả năng trói chân Đăng mà ! Ai đi nhờ một người bại trận như tôi

Đưa tay lên gãi ót, Thái nhăn nhó:

Vì hoàn cảnh oan trái thôi . Tôi bảo đảm anh Đăng còn rất yêu Khuyên

Bảo Khuyên hát mặt lên thật chua ngoa:

Hoàn cảnh gì ? Nếu Đăng viện cớ mẹ tôi ngăn cản thì anh ấy quá tầm thường

Thái bồng đồ quạu:

Anh tôi không tầm thường nhưng bà nghĩ đâu . Thật ra tại...tại ..

Tại ai ?

Thái nói đại:

Tại dì Anh Loan quá tệ !

Bảo Khuyên chưa kịp hỏi tiếp đã nghe tiếng Đăng từ ben kia giậu tigôn vọng qua

Thái ! Về ngay anh bảo

Hết hồn ngó Khuyên, Thái nói nhỏ:

Trời ơi ! Tưởng ông còn ngồi nhậu ở quán đầu đường không hà !

Quay sang nhìn, Khuyên xót xa khi thấy vẻ lời thôi lếch thếch của Đăng . Dưới ánh điện mù mờ của ngọn đèn ngoài hiên, trông anh nhưng một kẻ lạ . Gương mặt Khuyên từng yêu thương trở nên khó ưa vì bộ râu dữ dằn . Cô muốn tránh nhưng không sao dứt nổi ánh mắt anh . Khác với bề ngoài ngật ngưỡng nhưng say mắt anh tỉnh táo nhìn nhưng muốn nuốt lấy Khuyên

Cả tháng nay Đăng về cái Mơn, và đi nhiều hơn ở nhà, nên cô không gặp anh . Đêm nay đứng đối diện nhau, Khuyên mới thấy rõ Đăng còn ảnh hưởng rất lớn với mình

Tim đập mạnh, cô nghe Đăng bảo:

Anh luôn mong em sống hạnh phúc, nhưng không phải với Hoàng An Khuyên trấn tĩnh lại:

Hạnh phúc của tôi do tôi chọn . Anh đâu có quyền đặc để tôi với ai

Đặng cười buồn:

Xin lỗi, anh quên mình là ai rồi . Ngày mai anh đi xa, chắc lâu lắm mới về Sài Gòn . Anh chỉ ước ao được nghe Khuyên nói những lời chua ngoa đanh đá nhưng lần đầu gặp nhau .

Khuyên chớp mắt:

Tôi không còn gì để nói với anh hết ...

Dù một lời chúc may mắn hoặc hạnh phúc mà người vẫn hay chúc nhau lúc chia ly ?

Khuyên bối rối trước cái nhìn da diết của Đặng . Cô khổ sở khi biết mình sắp bị Đặng làm mềm lòng . Lúc này anh đang là con sói già diễn trò bà ngoại ồm ồm bé choàng khăn đỏ . Dẫu biết hơn ai hết mình sắp bị sói nuốt chửng, sao Khuyên vẫn muốn nhắm mắt lại mặc chuyện gì tới sẽ tới thế này

Rùng mình, Khuyên cố nhớ những lời An hay thảm thì âu yếm, cô đắm mình trong cảm giác được An hôn, khổ nỗi đầu óc cô nhưng tê liệt, cô không nghĩ được gì khác khi Đặng đến sát rào, và tha thiết gọi tên mình:

Bé Khuyên ! Chính anh đã đánh mất em . Anh đau đớn nhưng không hề ân hận . Cuộc đời chúng ta đều còn rất dài, hãy quên những chuyện đã qua . Chúc em thật sự hạnh phúc trong tháng ngày sắp tới Khuyên đứng nhưng trờ trờ . Đến lúc Đặng bước đi, cô mới lao đến bên hàng rào giọng nện ngào:

Đặng hãy nói đi . Tại sao ? Em vẫn chưa biết tại sao mình lại chia tay . Có chuyện gì anh giấu em phải không ?

Phải ! Anh đã giấu em một điều quan trọng

Tim Khuyên se lại, cô thì thầm:

Điều gì ?

Anh không hề yêu em nhiều nhưng anh tưởng dù anh từng bị vẻ hồn nhiên thánh thiện của em quyến rũ . Bản thân anh háo thắng và thích chinh phục . Khi nắm được linh hồn em rồi, anh lại chán . Vả lại em ngây thơ trong trắng quá làm anh có cảm giác phạm tội, thôi thì chia tay sớm để bắt đầu một cuộc chinh phục mới, khám phá mới sớm Bảo Khuyên la lên uất ức:

Anh nói dối !

Đặng nhún vai:

Anh không muốn em buồn, nhưng chính em buộc anh nói điều này . nghĩ cho cùng cũng có ích đó . Nó giúp người nhẹ dạ nhưng em biết hoài nghi trước méi việc . Hoàng An là một người tốt, nhưng chỉ tốt hơn hạng xấu nhưng anh thôi . Nếu chọn hẳn nhưng trái tim vẫn vẫn vợ, vợ vẫn em sẽ không chịu nổi thói ghen tuông, nhỏ mọn của An

đầu

Thờ dài một cái, Đăng lắc đầu:

Mãi mãi em vẫn là cô bé choàng khăn đỏ, mà cuộc đời lại lắm thứ chó sói . Nên đề phòng những con só thu vuốt nằm hiền lành hơn những con nhe nanh em cưng ạ !

Đăng vào nhà rồi, Bảo Khuyên vẫn còn thần thờ nhưng mắt hờn, cô ngồi trên ghế đá, mắt ráo hoảnh không một giọt lệ

Mãi đến kho bà Dung về, vỗ mạnh vào vai, cô mới giật mình ngỡ ngác

Bà Dung hỏi:

Sao lại ngồi đây mà không vào nhà ?

Khuyên gượng gạo:

Con mới về tức thờ

Hoàng An nở để con một mình à ?

Tại con muốn vậy ?

Bà Dung dò xét:

Có giận nhau không ?

Khuyên mệt mỏi lắc đầu và đưa tay đẩy cửa sắt giùm mẹ

Bà Dung hốt hoảng khi nghe cô bảo:

Con vừa nói chuyện với Đăng xong

Nó nói gì ?

Ảnh chào để mai đi Đắc Lắc

Chí có vậy thôi mà con thần thờ sao ?

Bảo Khuyên bồng cẩu lên:

Con không phải là gỗ đá, mẹ đừng tra hỏi con nữa

Bà Dung để mặc cô chạy vô phòng đóng sầm cửa lại . Bà tin Đăng không nói gì về thân thể của cả hai đứa . Bà tin Đăng tiếp tục làm Khuyên căm ghét mình . Cuộc đời thật oái oăm và bất công . Bán thân bà cũng xấu hổ khi cứ bắt Đăng phá hủy sinh tình yêu, hạnh phúc và cả sự chân thật của mình để bà giữ được con nuôi trọn vẹn . Rốt cuộc Đăng chịu quá thiệt thòi, nó chẳng còn gì hết . Cha mẹ, em trai, em gái cũng không . Chút tình yêu cao cả đã phá chôn kín, nay còn chịu rời xa nơi đây nữa . Tự nhiên bà Dung thấy bất nhẫn quá . Nhưng một mình bà làm sao thay đổi sự an bài của định mệnh . chỉ cầu mong Đăng tới nơi xa ấy sẽ tìm được cho mình một tình yêu mới . Vâng ! bà xin cầu mong nhưng thế .

Tình Khúc

Chương 8

Bảo Khuyên lơ ngơ theo người bảo vệ công trình băng qua một khoảng đất trống nhưng nham nhở vì bị đào xới lung tung . Ông ta đi nhanh quá bao cô phải đi nhưng chạy theo . Trời tối rồi, lại mưa lâm râm nữa Khuyên suýt trượt té mấy lần vì lớp đất đỏ trơn trượt bám một lớp dầu dưới giày

Cuối cùng Khuyên cũng tìm đến nơi Đăng ở đây là lần đầu tiên cô đi xa một mình tới chỗ lạ . Nếu không vì Đăng, chắc chắn Bao giờ cô can đảm đến thế

Gần tới dãy nhà tôn lúp xúp sau những đồng đá cát ngổn ngang, ông bảo vệ bập bập óng điếu và nói:

Cậu Đăng ở căn đầu . Chà ! Đóng cửa rồi, chắc lại đi nhậu

Khuyên thắc thỏm:

Ảnh hay nhậu lắm hả chú ?

Ôi, ở chốn này không nhậu thì biết làm gì . Quán nhậu nhiều hơn quán cơm, thợ thầy hết giờ là tấp vào đó cho tới khuya mới về ngủ, thế là hết một ngày . Sáng hôm sau dậy làm việc, tối đến lại nhậu

Bảo Khuyên kêu lên:

Trời ơi ! Nhậu kiểu đó bệnh chết

Tụi tui sợ buồn chớ đâu có sợ bệnh . Nhưng cô đừng lo, cậu Đăng sống chừng mực lắm ! Bữa nay xui, bao cô mới không gặp cậu ấy giờ này

Chú tìm ảnh dùm cháu nhe chú

Ông già lầu bàu:

Biết đâu mà tìm . Những căn nhà này không có khóa, cứ đẩy cửa vào mà chờ . Tôi còn khối việc phải làm

Nói dứt lời ông ta bỏ mặc Khuyên bê bết sình bùn, quay trở ra đi một nước . Bảo Khuyên muốn khóc hết sức . Cô nhìn căn nhà trước mắt rồi rụt rè đẩy cửa . Bên trong chỉ kê một cái giường tre ọp ẹp cạnh một cái bàn gỗ tạp . Khuyên nhìn quanh và mừng rỡ khi bắt gặp cái áo sọc Đăng thường mặc máng trên đầu tủ . Mới thấy áo thôi mà cô đã xúc động nói chi là thấy anh . Khuyên đặt ba lô lên bàn rồi ngồi xuống giường người mệt lử vì chặng đường dài đầy gian nan vất vả đã qua . Không biết người ta sẽ xây dựng vùng đồi này thành trung tâm giải trí, vui chơi, du lịch ra sao khi hiện giờ thì đường đi cũng

chưa có . Xuống xe đó, Khuyên phái lợi bộ mấy cây số mới vào tới nơi Đăng làm việc, vậy mà anh lại đi đâu . Anh có biết Khuyên đã khổ nhưng thế nào khi nghe Thái tiết lộ bí mật về thân thể cô không ? Đúng là kinh khủng ! Khuyên vẫn còn nhớ cảm giác chao đảo khi Thái phán một câu nhưng sấm sét "Khuyên là em gái của ang Đăng" . Nếu đó là nguyên nhân khiến anh xa cô thì Khuyên đúng là người vô tâm đến mức độc ác với người mình yêu . Vì lỡ hứa với Thái không cho bà Dung biết cô đã rõ thân thể mình, bao Khuyên chỉ dám khóc thầm trong đêm . Cô khóc thương thân, thương Đăng và bà Dung . Với cô chỉ có bà là mẹ, còn bà Ánh Loan mãi mãi là nguơ dưng kẻ lạ . Khuyên ước chi mình chưa thấy mặt bà ấy, biết bà ấy là hạng người nào để đừng phải khổ thế này
Qua mấy đêm không ngủ được, Khuyên lại tìm đến Thái hỏi chỗ Đăng ở . Cậu ta đã chỉ đường cho cô thật cặn kẽ và tin rằng chẳng đời nào Khuyên dám đi tìm Đăng một mình vì Thái đã quên bằng câu ca dao:

Yêu nhau mấy núi cũng trèo
Mấy sông cũng lội mấy đèo cũng qua
Cô đã lội suối trèo đèo tới đây rồi, giờ cô sẽ nói gì với anh đây ?
Khuyên bước vào bếp . Chiếc lu ở góc không có miếng nước, trong ấm cũng không . Căn nhà chỉ là nơi cho Đăng ngủ qua đêm thiếu thốn mọi tiện nghi tối thiểu . Nếu vì cô, anh sống cực khổ thế này Khuyên làm sao đành lòng
Sốt ruột nhìn ra khoảng đất trống đầy bờ bụi phía trước, Khuyên gọi thầm tên Đăng . Tại sao anh không có linh tính gì hết thế ? Tự nhiên cô thảm giận dỗi khi nghĩ anh đã quên mình . Thời gian chậm chạp trôi . Người đói lã Bảo Khuyên kéo trong ba lô ra mấy ổ bánh mì khô queo và không cách nào nuốt nổi dù bụng rấy đói . Cô nằm vật xuống giường người cô ro vì lạnh . Bỗng dưng Khuyên hốt hoảng khi nghĩ đêm nay anh không về, hoặc trở về với cô gái nào đó, cô sẽ nhưng thế nào nhỉ ?
Lăn một vòng vào sát vách, cô ôm cái mền vào lòng với bao nhiêu là suy nghĩ
Mệt mỏi, Khuyên chập chờn và ngủ thiếp đi trong lo âu, sợ hãi
Mãi gần 11 giờ Đăng mới về . Anh đẩy cửa vào và giật mình khi thấy trên giường có người
Đăng nghệt thớ khi nhận ra Bảo Khuyên . Anh đứng sững nhìn gương mặt vô cùng đau yêu đang ngủ . Đầy xúc động, Đăng nắm nhẹ tay cô . Thật lòng anh không bao giờ dám nghĩ, dám mơ tưởng

Khuyên sẽ lên đây thăm mình . Sự xuất hiện bất ngờ của cô làm anh lo nhiều hơn mừng . Chuyện gì đã xảy ra, với Khuyên vậy ?
Đặng cúi xuống, khao khát, si mê . Một chút rượu chưa đủ làm mất lý trí, nhưng thừa khả năng làm mềm lòng khi cô gái anh yêu điên cuồng đang nằm đó trong tầm tay với của anh . Vừa lúc ấy Khuyên chớp mắt, cô gượng dậy rồi lao vòng ôm của Đặng . Môi hai người bắt chợt cuốn lấy nhau say sưa, đắm đuối . Lẫn với đón đầu là hạnh phúc mà cả hai chưa lần nào trao trọn vẹn cho người mình yêu . Bảo Khuyên buông thả cho xúc cảm trào dâng, cho nước mắt nhạt nhòa . Trái tim tưởng đã khô chợt ứa giọt hồng máu đỏ . Bảo Khuyên thấy mình yêu và sẵn sàng chết để được yêu ngay giờ phút này . Giờ phút dành trọn vẹn tình nhau lần đầu cũng là lần cuối trong đời
Tiếng khóc nức nghẹn chợt òa vỡ từ ngực Khuyên . Đặng thảng thốt buông cô ra . Anh nói như rên:

Trời ơi sao em ở đây ?

Giọng Khuyên tức tưởi:

Em nhớ anh quá ! Em muốn gặp anh một lần trước khi phải quên .

Nói đi Đặng, tại sao ? tại sao...anh em mình phải khổ nhưng vậy .

Chúng ta có tội gì cơ chứ !

Đặng đứng dậy giọng khô khan:

Trước đây ta không có tội gì cả . Còn bây giờ thì có đó

Khuyên chua chát:

Em đã biết . Chính Thái nói với em chuyện kinh khủng này

Căn phòng nhỏ tự dưng im lặng đến ngột ngạt . Lâu lắm Khuyên mới nói tiếp:

Nếu không đến đây có lẽ em sẽ nghĩ anh hoài, em sẽ không sao sống yên bên người sẽ gọi là chồng . Em đến để nói với anh một lời thôi . Em yêu anh ! Em yêu anh ! Ngoại trừ anh ra không ai em có thể yêu được dù em là vợ họ . Anh còn yêu em không anh ?

Đặng nghiêm giọng:

Em thật bông bột . Anh đã nói anh chưa khi nào yêu em hết

Khuyên nhạt nhòa nước mắt:

Sao anh nỡ phủ nhận tình yêu này khi em lại xem đó là cứu cánh cho cuộc sống mai sau của mình ?

Đặng chậm rãi nói:

Anh không phủ nhận mà xác nhận tình cảm của anh . Nếu nghĩ anh bỏ thành phố để lên đây vì em là làm to rồi

Bảo Khuyên lắc đầu:

Em không tin điều đó . Trái tim em mách bảo rằng anh yêu em mà !

Đặng khoát tay:

Đừng đề cập tới chuyện này nữa . Ai cho phép em lên đây ? Di Dung và Hoàng An có biết không ?

Bảo Khuyên giận dữ nói:

Anh không biết hỏi gì khác sao ?

Nhìn cô với cái nhìn đầy thương hại, Đăng nói:

Em đói lắm phải không? Quên nữa để anh xách nước cho em tắm nhe . Trong em lắm lem nhưng con mèo ướt, tội quá !

Rồi không cần biết ý Khuyên thế nào, Đăng xách xô đi ra ngoài . Cô gục đầu trên giường tủi thân vô hạn

Đăng cố ý lạnh nhạt hay thật lòng đã quên Khuyên rồi? Nếu không yêu, sao anh hôn cô với tất cả xúc động xót xa thế kia ?

Đúng là cô sai lầm khi nhất định tới tận đây để tìm anh cho bằng được . Bây giờ mà là ban ngày chắc cô sẽ bỏ về ngay, cô đâu cần anh thương hại chứ

Nổi khùng lên, Bảo Khuyên đứng dậy xách ba lô xăm xăm bước đi .

Cô thừa sức cuốc bộ ra khỏi công trường để tìm nhà trọ mà

Chân thấp chân cao, Khuyên quơ quạng lần mò trong đêm tối . Mảnh trăng non bé xíu hắt chút ánh sáng yếu ớt xuống không đủ soi đường cho cô . tiếng con trùng rên rỉ, than van làm Khuyên thấy sợ . Vừa đi cô vừa dáo dác nhìn quanh . Đến lúc nghe có tiếng chân người đằng sau, rồi tiếng Đăng hốt hoảng gọi tên mình, Khuyên vụt chạy thật nhanh . Vừa chạy cô vừa khóc, mắt nhắm mắt mở Khuyên vấp mô đất bên đường té chúi về phía trước lúc Đăng vừa tới nơi . Anh vội ngồi xuống bên cô . Hai người lặng lẽ ôm nhau trong đêm tối và nước mắt Khuyên cứ lặng lẽ rơi . anh dịu dàng hôn lên những dòng lệ không dứt trên má rồi trên môi Khuyên . Cô tựa vào anh yếu đuối nhưng một chồi non trước gió

Đăng dỗ dành:

Về nhà với anh, ở đây sương nhiều, em sẽ bệnh đó

Bảo Khuyên hít hít mũi:

Em chỉ muốn chết thôi ! Bệnh hoạn thì nghĩa lý gì

Đỡ cô đứng lên, Đăng ngọt ngào:

Bé Khuyên ngoan, nghe lời anh Hai mới được chứ !

Khuyên cười trong bóng tối:

Vâng ! Em luôn nghe lời anh Hai mà !

Nhẹ đẩy tay Đăng ra, cô lầm lũi bước trước, anh soi đèn pin đi phía sau . Ánh sáng nháy nhót dài ngắn chập chờn lọt thỏm trong bóng tối của đêm

Về đến nhà Đăng nói:

Em vào rửa mặt cho tỉnh táo . Anh nấu mì chúng ta cùng ăn

Vừa nói, anh vào loay hoay bắt ấm nước nhỏ lên bếp dầu . Lòng Đấng xao động dữ dội trước tình cảnh trước mắt . Anh không thể yếu đuối khi Bảo Khuyên vì quá yêu bao mới tìm đến đây . Đấng phải tỉnh táo và kiên quyết nếu không muốn sa xuống tận cùng hỏa ngục Khuyên trở ra với bộ quần áo màu hồng . Bộ quần áo anh từng khen cô mặc đẹp, Đấng lờ nhưng không để ý điều này, anh chăm chú xé bao mì bỏ vào tô

Giọng Khuyên thật nhẹ:

Ở đây anh sống ra sao ?

Đấng trả lời lơ là:

Cũng sống nhưng mọi người . Mỗi ngày làm việc tám tiếng . Ăn cơm tập thể, tối về giết thời gian bằng cách vào quán . Ở đây lắm thứ quán lắm . Chỉ cần lợi bộ vào trong độ hai cây số, muốn gì cũng có hết

Khuyên mím môi:

Thường thì anh muốn gì ?

Vo tròn cái bao bì không lại Đấng nói:

Chắc không nên thổ lộ những cái anh muốn, vì nó tầm thường lắm .

Em nghe sẽ lúng búng lỗ tai đấy

Nhìn Khuyên một cái Đấng nói:

Ở đây sương lam chướng khí . Em đừng Bao giờ lên thăm anh nữa .

Dần dà thời gian cũng giúp em quên anh

Bảo Khuyên buồn bã:

Anh nghĩ như vậy sao ?

Đấng nhếch môi nhấn mạnh từng lời:

Anh mong nhưng vậy . Hãy để trái tim mà yêu Hoàng An . Đã chấp nhận tình yêu của An, đừng bao nghĩ đến ai khác . Anh vụng về lắm, không biết Khuyên em thế nào, chỉ mong em hãy quên đi để sống

Bảo Khuyên ngẹn lời:

Nhưng anh thừa biết em không hề yêu Hoàng An mà ?

Đấng lạnh lùng ngắt lời cô:

Đó là chuyện riêng của em . Anh đâu có can hệ, sao lại hỏi nhưng đổ trách nhiệm cho anh vậy ?

Bảo Khuyên không khóc nổi trước câu nói phũ phàng của Đấng . Cô ngồi chết trân trên giường và thấy căm ghét bản thân chưa từng có . Đúng là tất cả tại cô, Khuyên bộp chộp hấp tấp ưng Hoàng An để trả thù Đấng phản bội mình . Bây giờ thở than oán trách ai chứ . Nhưng sao Đấng lại tàn nhẫn đến mức nói tạt nước vào mặt cô thế kia ?

Dầu không còn là người yêu, cô cũng là em gái anh mà !

Cúi gầm mặt xuống, cô muốn biến khỏi đây cho đỡ nhục, đỡ tủi .

Suốt mấy tháng trời cách xa nhưng nhớ, suốt chặn đường dài, gian khổ mới tìm đến đây, cô không được gì cả . Những nụ hôn cuồng điên ấy có phải là tình yêu anh giữ kỷ nay đã thảng thốt cho cô trong phút giây không kèm chế được mình không, hay đó chỉ là dục vọng mà người đàn ông nào cũng có ?

Khuyên không hiểu nổi Đăng . Bây giờ anh đang rất gần cô nhưng cũng thật xa, xa hơn lúc cô ở Sài Gòn và nghĩ tới anh rất nhiều . Bỗng dưng Khuyên nhói dai khi nhận ra rằng cô và Đăng đã không còn gì từ lâu nhưng tại cô lừa dối mình bằng ảo tưởng là Đăng còn yêu và hy sinh vì cô . Đau đớn thay ảo tưởng đó vỡ tan rồi, Khuyên thấy hụt hẫng, tuyệt vọng lẫn căm phẫn cuộc đời vô cùng . Sao không là ai khác mà là lại cô rơi vào số phận khốc liệt này
Bảo Khuyên se sắt nhìn Đăng bưng tô mì về phía mình . Giọng anh vẫn dịu dàng áp yêu thương như thừa nào:

Ăn đi Khuyên, ở đây không có món ngon nhưng trong những quán ăn mà Hoàng An đưa em tới . Vì vậy đừng chê mì anh Hai nấu nhé
Khuyên gượng cười:

Với em, tô mì này là ngon nhất vì em thật sự cần có nó

Đăng lảng sang chuyện khác:

Dì Dung khoẻ không ?

Mẹ vẫn khoẻ

Còn An ?

Ảnh làm việc ở Thủ Đức và rất hạnh phúc

Không nhìn Khuyên Đăng nói:

Anh cũng nghĩ nhưng vậy . Có được người mình yêu, hạnh phúc là đương nhiên . Bao giờ làm đám cưới, phải giới thiệu mời anh Hai đó ghen

Buông đũa xuống Đăng đứng lên:

Để anh bỏ mùng cho em . Tối nay anh sẽ ngủ tạm nhà kế bên

Bảo Khuyên lặng thinh đem dẹp hai cái tô xuống bếp, cô cắn môi để đừng khóc . Giờ chắc mẹ và An lo quỳnh quáng lên rồi . Cô ân hận đã trốn mẹ và An tới đây . Biết anh ta có hiểu và thông cảm với Khuyên không khi An rất ghen . Tự nhiên cô bỗng thấy có lỗi với mọi người trong đó có cả Đăng . cô đã làm anh khó xử, nếu nhưng vẫn còn yêu cô, anh càng khổ tâm hơn

Đăng nhắc khéo:

Vào ngủ đi . Suốt ngày nôi xe chắc em mệt lắm rồi

Khuyên ngoan ngoãn vâng lời . Cô nằm xuống đợi Đăng đắp mền, dần mùng cho mình

Anh hôn nhẹ lên trán cô rồi thì thầm:

Ngủ ngon !

Đợi anh ra ngoài đóng cửa lại, cô oà lên khóc . Khuyên đâu biết ngoài kia, Đấng thất thiếu gục đầu vào vách với trái tim rạn vỡ . Anh đã chạy trốn được Khuyên nhưng đâu trốn được chính mình
Giá mà khóc nức nở nhưng trẻ con thì anh đau phải đau đến khi ằm thắm gọi khẽ ten em nhưng vậy . Hở Bảo Khuyên
Ngày mai em sẽ về . Anh chỉ có thể gởi theo em một cành hoa thay lời giã từ dịu dàng . Mỗi cánh hoa thay nhưng một nụ hôn êm sóng xoài nằm trên kỷ niệm . Anh tin em sẽ nâng niu ôm giữ . Anh gởi hoa nhưng gởi nỗi trắc ẩn của anh cho em . Em sẽ giữ nó và không kể cho ai những bí mật của chúng mình . Anh muốn gào lên rằng . anh yêu em . Anh yêu em . Nhưng ở nơi đây chỉ còn anh nỗi quạnh hiu đến tê người . Biết hờn trách ai khi sự thật vẫn tồn tại, và những giọt nước mắt của em đêm nay là tặng vật quý nhất đời em đã tặng anh .
Ồi ! Tại sao anh vẫn mãi yêu em hở Bảo Khuyên .

Bà Hồng Hạc khó chịu nhìn ra sân khi người đàn ông ngồi đối diện với bà lại ngoắc mồm ra ngáp . Nãy giờ ông ta lè nhè nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất làm bà chán quá rồi, nhưng dầu sao ông ta cũng là ba nuôi của Hồng Tước, bà đâu thể tỏ thái độ được

Đưa tay lên xem đồng hồ, bà Hạc nói :

Chắc hôm nay Hồng Tước không về đâu, dù nó ra Vũng Tàu đã cả tuần rồi

Ông Phước nhếch mép:

Nó cố ý tránh mặt thằng cha của mình . Hừ ! Đồ bất hiếu . Đồ thấy trắng quên đen . Đã nhưng vậy rồi tôi chẳng giữ làm gì điều bí mật mà mẹ con nó từng trả tiền để tôi im lặng

Bà Hồng Hạc có vẻ quan tâm:

Hồng Tước có bí mật gì giấu tôi à ?

Ông Phước gật đầu:

Chị bèn nhay lăm ...

Nhưng tại sao nó lại giấu mẹ ruột của mình chứ ?

Ông Phước lơ lửng :

Vì điều ấy bất lợi cho nó

Bà Hồng Hạc nóng nảy:

Anh nói cho tôi biết đi, chuyện gì vậy ?

Đưa tay xoa cằm, ông Phước cười gian xảo:

Đâu ai cho không cái gọi bí mật . Tôi chỉ có thể hé môi nói nhỏ như vậy . Mẹ con Ánh Loan lừa gạt chị đó ...

Bà Hạc giật mình:

Gạt à ? gạt về vấn đề gì ?

Ông Phước lại ngáp, ngáp chảy cả nước mắt và chả cần che miệng: Chị tự suy nghĩ . Tôi oải lắm rồi, bây giờ phải đi kiếm chút sái may ra mới hết ngáp

Bà Hồng Hạc gần giọng:

Đâu được ! Đã nói phải nói cho hết . Hồng Tước gạt tôi chuyện gì ?

Ông Phước trăn tráo:

Tiền trao cháo mút . Muốn biết à ? dễ thôi !

Bà Hạc khinh bỉ nhìn người đàn ông đang toe toét cười trong khi hai tay xoa vào nhau . Đúng là đồ vô lại, Hồng Tước được nuôi dưỡng bởi hạng người này, bảo sao nó không hư sao được . Khi nhận lại con, bà đã biết điều tặng cho Ánh Loan mười ngàn đô, rồi mỗi tháng lại trợ cấp thêm 100 đô nữa . Số tiền ấy đâu phải nhỏ . Bà ta nuốt hết không chia cho chồng, bao lâu mới tìm cách moi tiền bà đây

Lạnh lùng bà khoanh tay hỏi:

Tại sao phải tin cái bí mật bá vợ nào đó của anh ? Tốt hơn hết anh về để kiếm chút sái đi . Tôi không phải người dễ tin đâu

Đứng dậy bà gọi to:

Chú Hai ơi ! tiền khách dùm tôi

Ông Phước cười ngạo nghễ:

Nội việc vội vã nhận Hai Đuông là đứa con bị lạc Bao nhiêu năm, đủ biết chị dễ tin hay không rồi . Nay ! Tôi khẳng định Hai Đuông đúng là con tôi, nó không phải là Hồng Tước nhưng lâu nay chị vẫn âu yếm, thân thương gọi đâu

Bà Hồng Hạc sừng sốt rồi áp ứng:

Bịa đặt !

Thản nhiên đứng dậy, ông Phước cao giọng:

Tôi biết chị sẽ nói vậy . Nhưng sau đó chị sẽ nhưc nhối suy nghĩ xem đứa con ruột của mình đang ở đâu . Lúc ấy chị sẽ cần tới tôi . Còn tôi thì lúc nào cũng sẵn sàng

Thấy miếng giấy gấp tư lên bàn, ông ta nói tiếp :

Địa chỉ của tôi . Tuy khó tìm nhưng khi cần thì tận hang cùn hẻm cụt nào người ta cũng lần nó

Mặc bà Hạc ngồi ngẩn ngơ ra trên ghế, ông Phước hả hê ngáp thật dài rồi khát khường bước đi

Trời ơi ! Lão xì ke này vừa nói bậy bạ gì vậy ? Có phải lão muốn làm tiền bao mới pha chuyện này không, hay linh cảm lâu nay của bà đã thành hiện thực . Nếu Hai Đuông là con của Anh Loan thì con ruột của bà là ai ? Nó đang ở đâu ?

Bà Hồng Hạc khở sở ôm đầu . Vừa lúc đó Hồng Tước nhún nhảy bước vào thấy cái ba lô đánh phịch lên bàn, rồi ngã người xuống

salon

Ôi trời ơi mệt quá !

Ngẩng lên, bà Hạc chột nhìn Tước bằng đôi mắt dò xét đến nỗi con bé phải ngác nhiên:

Làm gì mẹ nhìn con ghê thế ?

Không trả lời, bà Hạc nói:

Phải về sớm một chút, con đã gặp ông Phước rồi . Ba con ngồi chờ rất lâu và có vẻ giận . Ông trách con quên ông

Miệng nhóp nhép nhai chewing gum, Hồng Tước cau có :

Tìm làm gì mà tìm chứ ! chán ! con đâu có nợ ông sao cứ tới đòi hoài . Bao nhiêu tiền mới đủ cho ông đi mây về gió đây ?

Bà Hạc nghiêm mặt:

Mẹ không đồng ý cho con nói về người con đã từng gọi là ba nhưng vậy

Thôi vỡ cái bông bóng đáng bực, Hồng Tước bĩu môi:

Nhưng rất may ông không phải là ba con . Mẹ không biết đâu, thoát khỏi ông ấy là con thoát khỏi nạn kiếp lớn nhất đời . Tìm lại được mẹ, sống với mẹ sướng nhưng cong chúa, nghĩ lại con thấy sợ ông bà quá

Bà Hạc cười khẩy:

Ông Phước mắng con là hạng thấy trắng quên đèn côi bộ đúng . Làm người phải biết nơi xuất thân chứ con

Hồng Tước gân cổ lên cãi:

Con phải làm sao vừa lòng ông bà ? Hừ ! người nào cũng cái túi không đáy đeo tòng teng bên mình . Họ bám lấy con để rút rỉa tiền của mẹ mà không biết ngượng . Hừ ! từ giờ trở đi họ và con cắt đứt quan hệ cũ

Bà Hồng Hạc ngao ngán:

Con đành đoạn đến thế sao ?

Hồng Tước thản nhiên:

Không phải à ! Chẳng qua con sợ họ làm ảnh hưởng đến uy tín mẹ con mình . Vây vào dân ken khổ lắm mẹ ơi

Bà Hạc im lặng . Hồng Tước nằm dài trên salon, giọng chảnh chọe :

Mẹ không hỏi tại sao con về sớm à ?

Không hỏi cũng biết tại hết tiền . Tuần lễ này con xài quá nhiều . Mẹ không chi thêm đồng nào nữa đâu

Nhôm người dậy, Tước vênh vác:

Con thừa biết thế bao đâu thèm xin . Nhưng nói trước, mẹ đừng nhăn khi con tự đi kiếm tiền bằng cách của riêng con

Bà Hạc gằn giọng:

Cách riêng của con là cách nào ? Học đến lớp một đã bỏ dở, con có khả năng gì để kiếm tiền ?

Hồng Tước cong cớn:

Đó là bí mật của con . Mẹ không cho tiền thì chả bao hỏi làm gì

Máu nóng trong người dồn lên mặt, bà Hạc hàm hừ quát:

Hừm ! Con có nhiều bí mật quá nhỉ ! vừa rồi ông Phước nhờ mẹ nhấn rằng ông ta sẽ tiết lộ một bí mật gì đó của con và bà Anh Loan vì hai người đối sử với ông ta quá tệ

Hồng Tước hơi khựng lại, cô nhíp nhíp tay lên thành ghế rồi cao giọng:

Lại một mảnh lời tổng tiền cũ rích . Ai mà tin ông thì ráng chịu . Con và mẹ Loan làm gì có bí mật nào chứ !

Vậy bí mật nào giúp con kiếm ra tiền ?

Hồng Tước giả lả:

Con đùa mà, bí mật nào ngoài cách năn nỉ ỉ ôi mẹ bây giờ ?

Bà Hồng Hạc lạng lừng:

Mẹ không động lòng nữa đâu . Con muốn có tiền phải làm việc, đừng nghĩ rằng của cải mẹ dành dụm, chắt mót bằng mồ hôi nước mắt mười mấy năm trên xứ người là của từ trên trời rơi xuống bao mặc sức vung tay phá

Hồng Tước so vai:

Mẹ muốn con làm gì bây giờ ?

Bà Hạc bình thản nói:

Đi học lại . Muốn qua Mỹ sống con phải học anh văn và học nấu ăn . Đó là những thiết thực nhất đối với những đứa lười học văn hoá nhưng con

Hồng Tước lẩm bẩm:

Mẹ chỉ nói cho có, biết đến chừng nào con mới được qua bên, khi mẹ thích sống ở đây

Nhìn thẳng vào mắt Hồng Tước, bà Hạc bảo:

Qua mỹ không phải chuyện khó, cái khó là sống ra sao ở xứ người . Mẹ sẽ làm giấy tờ cho con qua bên, sau đó con tự kiếm sống, mẹ không chu cấp đồng nào cả

Quắc mắt nhìn bà đầy giận dữ, Hồng Tước la lên:

Nếu vậy mẹ nói làm gì ? Con không hiểu sao mẹ nở đối xử nhưng thế với con . Thì ra mẹ tìm lại con nhằm mục đích có người hần hạ sai bảo, chứ không vì tình mẹ con như những lời đầu môi chót lưỡi mẹ luôn rêu rao

Bà Hồng Hạc nói:

Vậy nếu mẹ nghèo sơ nghèo xác, chớ không phải là việt kiều túi rủng

rình đô lạ chắc con chả đời nào nhận mẹ ? Hãy nhìn lại bản thân xem đã làm gì cho mẹ rồi hãy trách móc . Ông bà vẫn hay nói : "Nước mắt Bao giờ cũng chảy xuống" . Mẹ sẽ không phí nước mắt vì đứa con mình chưa hiểu gì nữa đâu

Hồng Tước mai mĩa:

Nói thế có khác nào mẹ từ bỏ con lần nữa

Bà Hồng Hạc nhếch môi im lặng, tâm trí bà lại bị những lời ông Phước nói ám ảnh . Có thể ông ta đúng khi đánh giá bà vội và nhận cô bé tên Hải Đường là con mình . Trái tim bà nhức nhối vì nghi ngờ . Sau bao nhiêu năm không biết tin đứa con duy nhất, bà đã mừng đến mức lu loa lên khóc khi tìm ra tung tích Anh Loan . Đến lúc gặp Hải Đường, bà đã nhào tới ôm con bé trước khi Ánh Loan giới thiệu nó là ai . Vậy tại sao bây giờ lại nghi ngờ cho khổ thế này

Nhìn Hồng Tước ngồi nhíp gió trước mặt, bà bực bội hết mức . Đã có lần bà hoài nghi cô bé không phải núm ruột của mình, vì cách sống, cách nghĩ, thậm chí bề ngoài nó khác xa bà, để sau đó ân hận ray rứt khôn nguôi . Nhờ bà Khánh Dung an ủi, Khuyên lơn bà đã đẩy khỏi tâm trí sự nghi ngờ đó . Nay ông Phước bỗng khơi gợi lại điều bà muốn quên đi . Đứa con gái bà đang cố gắng yêu thương bằng cả trái tim bây giờ cứ như cái gai trước mắt, làm sao bà chịu đựng nổi những dần dai xung đột trong nội tâm chứ . Nhất định phải tìm ông Phước để hỏi ra chuyện này mới được

Hồng Tước bỗng bật đứng dậy :

Con phải đi ngay, mẹ đừng chờ cơm

Khác với thường ngày vẫn hay căn nhắc chuyện Tước bỏ cơm, bà Hạc thản nhiên nói:

Từ giờ trở đi mẹ không đợi cơm cũng không chờ cơm, nếu tới giờ ăn con vắng mặt

Hồng Tước sa sầm:

Dù mẹ đối xử ra sao, con vẫn là con mẹ . Người đời sẽ phê phán mẹ, mẹ nghe chưa

Bà Hạc nhắm mắt lại và nghe tiếng chân giận dữ của Hồng Tước xa dần . Nó vừa mất dạy vừa ngu ngốc . Suốt mười tám năm sống với vợ chồng Anh Loan, nó không được dạy dỗ điều gì hết, dù bà ta luôn tỏ ra là người có ăn học, có giáo dục, có văn hoá

Đúng ra Hồng Tước không có lỗi, người có lỗi là bà, bà đã bỏ nó từ lúc chưa biết đi kia mà . Uể oải đứng dậy, bà vào phòng ngủ sửa soạn để đến nhà hàng . Công việc ở đó không cần bà có mặt, nhưng hầu như đêm nào bà cũng tới để coi cơ ngơi của mình

Nhà hàng này không lớn nhưng nhiều nhà hàng khác trong thành

phổ, nhưng đặc biệt đông khách, nhất là khách nước ngoài . Họ ghé vào đây vì những món đặc sản Nam bộ do bà Khánh Dung kê thực đơn và hướng dẫn nấu . Dạo này bà Dung không trực tiếp đứng bếp nữa, nhưng nhà hàng của bà vẫn đông khách nhưng thường
Nhiều người quen ở Mỹ về gặp bà, họ đều ganh tỵ vì đâu phải ai về nước làm ăn cũng thuận lợi nhưng bà hiện giờ . Họ ca ngợi bà giỏi, chúc mừng bà gặp lại con, nhưng không ai biết những đắng cay đầy ứ lòng bà

Ngồi trên xích lô, mặc chiếc xe lắc lư chậm chạp, bà miên man trôi trong suy nghĩ và nhận ra nhiều sa sút khi nhìn Hải Đường là con Trước khi về việt nam bà đã gặp chồng cụ Ông cho biết khi giao Hồng Tước cho Anh Loan, ông có kèm theo khai sanh và ảnh con bé lúc bảy tháng tuổi . Tờ khai sinh vẫn còn, nhưng ảnh thì không có tấm nào cả Chỉ tờ trích lục khai sinh đâu chứng minh được Hải Đường là Hồng Tước, Nhưng lúc đó bà hết mức tin Ánh Loan . Giờ nghĩ lại biết đâu vì tiền bà ta dám đổi trắng thay đen

Ở xứ người, bà từng choáng váng vì sự tha hoá khủng khiếp của chồng mình bao mới trở về

Bà Hồng Hạc đẩy cửa kín bước vào, không khí mát lạnh bên trong làm bà thoải mái hơn một chút . Giờ này còn quá sớm, khách vắng hoe

Đi thẳng vô bếp bà gặp Bảo Khuyên đang cặm cụi bên một bàn toàn hoa lá . Thấy bà, cô kêu lên ngạc nhiên:

Ủa ! sao cô đến sớm vậy ?

Bà Hạc gượng gạo:

Ở nhà một mình buồn lắm . Cô vào đây còn có công việc, có người này người kia vui hơn

Khuyên chớp mắt:

Chị Tước đi vũng tàu chưa về hả cô ?

Nó vừa về nhưng lại đi đâu nữa rồi . Ngẫm lại, cô vẫn đơn độc nhưng hồi sống bên mỹ, nhưng tâm trạng thì căng thẳng vì phải lo, cái lo không Bao giờ dứt của người làm mẹ

Bảo Khuyên mỉm cười:

Cô nói y nhưng mẹ cháu vẫn thường nói . Bởi vậy càng nghĩ cháu càng ân hận khi nhớ tới lần bỏ nhà lên Đắc Lắc mà không xin phép mẹ . Đêm đó mẹ mất ngủ, sáng hôm sau bệnh luôn vì lo

Bà Hạc ngồi xuống ghé:

Chị Dung lo đâu bằng thằng An . Nó gần nhưng điên khi biết cháu bỏ nhà đi

Khuyên vừa cắm nhánh đồng thảo vào bình vừa nói:

An điên vì ghen chớ đâu phải vì lo cho cháu . Cô biết không, càng lúc cháu càng chịu hết nổi tính anh ấy

Bà Hạc trầm ngâm:

Hoàng An là người tốt . Chỉ tại cháu không thật lòng yêu bao mới thấy toàn cái xấu của người...chồng tương lai . Tội nghiệp ! tình yêu của cháu dành cho An nhưng quả bồ hòn méo mà hôn nhân là kết thúc bi thảm nhất . MẸ cháu thức thối, lại rất tiến bộ trong quan điểm lựa đôi, cô vẫn không hiểu chị ấy khi cấm cháu yêu anh chàng Đăng và muốn cháu làm đám hỏi với An ở tuổi 19. Nếu mẹ cháu cho rằng hôn nhân là cách giải quyết ổn thỏa thì chị ấy làm rồi
Cô nói đúng, nhưng tất cả đã quá muộn rồi . Cháu phải chấp nhận số phận của mình

Nhưng trong cuộc sống cháu đâu phải là người dễ bị số phận khuất phục

Xoay xoay cái bông hồng trong tay Khuyên buồn bã:

Trong tình yêu thì khác . Người ta đâu có thể phán đoán xuất sắc trong mọi lãnh vực để được yêu nhưng ý muốn

Bà Hạc bật cười:

Cô đồng ý với cháu điểm này . Nhưng tại sao cháu và Đăng không được yêu nhau, cô vẫn chưa biết đấy !

Bảo Khuyên nhẹ nhẹ lắc đầu, giọng van lơn:

Hỏi cháu chuyện khác đi cô

Bà Hạc ái ngại:

Nói thật, nếu biết cháu nhưng vậy, có lẽ trước kia cô không tổ chức đi Đà Lạt làm gì

Khuyên cắt ngắn cành thủy trúc và thì thầm:

Tại cháu mềm lòng vì miệng lưỡi của An, chớ có phải tại cô đâu

Vậy thì cháu sẽ ân hận suốt đời vì một phút nông cạn của mình

Bảo Khuyên im lặng chăm chú cắm hoa, bà Hồng Hạc biết cô không muốn nghe lời mình, bao vội lảng sang chuyện khác:

Mỗi ngày cháu phải cắm Bao nhiêu bình hoa ?

Khuyên nói:

Thường thì ba ngày cháu mới cắm một lần . Không kể những lọ hoa để bàn chỉ cần một nụ hồng hay vài đóa cúc, tính ra trong ngày cháu cắm độ hai chục lọ hoa lớn cho các nhà hàng, khách sạn mà cô đã giới thiệu

Bà Hạc xót xa:

Mệt lắm phải không ?

Dạ ! mệt lắm . Cũng tại cháu hay bày vẽ, không chịu lập lại những mẫu đã cắm, bao đầu óc phải luôn tìm tòi cái mới cái đẹp

Mỉm cười, Khuyên nói tiếp:

Cháu không muốn tâm trí mình rảnh rỗi

Bà Hạc vội lên tiếng:

Mẹ con cháu giống nhau điểm ham làm việc hơn đi chơi

Với cháu cuộc sống bây giờ chỉ còn công việc . An không thích cháu

vừa đi học vừa đi làm nhưng vậy . Đã nhiều lần ảnh bắt cháu nghỉ .

Ảnh quên rằng cháu không phải là tiểu thư con nhà giàu, cũng không phải người thích nhận giúp đỡ An lắm khi muốn cháu lệ thuộc hoàn toàn vào ảnh

Bà Hạc nhẹ nhàng:

Chính vì bất đồng này mà hai đứa gây với nhau hoài phải không ?

Khuyên rầu rĩ:

Nhiều bất đồng lắm cô ơi ! cháu đã rơi vào bẫy của chính mình, bây giờ không sao thoát ra được mới khổ

Bà Hạc định an ủi Khuyên vài câu, thì có người gọi to:

Cô Bảo Khuyên, có người tìm

Bà nhìn ra ngoài và thấy một thanh niên đứng với vẻ hết sức bồn chồn . Thấy anh ta, Khuyên đứng bật dậy chạy thật nhanh ra

Con bé hấp tấp hỏi:

Có chuyện gì vậy Thái ?

Gã thanh niên trả lời ngay:

Anh Đăng bệnh rất nặng hiện đang trong phòng cấp cứu với tình trạng mê man

Bảo Khuyên thần thốt:

Ảnh bệnh gì ?

Sốt rét ác tính . Tình trạng hết sức nguy hiểm, ba tôi bảo mời Khuyên đến vì khi mê sảng ảnh gọi t mê n bạn hoài

Mặt Khuyên tái hẳn đi, cô đứng không vững vì những lời Thái vừa nói . Quay sang bà Hồng Hạc, Khuyên nghẹn ngào:

Lát nữa mẹ cháu đến, cô nói dìu cháu vào bệnh viện thăm Đăng, ảnh bệnh nặng lắm

Bà chưa kịp hỏi gì thêm, con bé đã nắm tay gã thanh niên đi nhưng chạy . Bà Hạc lắc đầu nhìn theo . Nếu được làm mẹ Khuyên, chẳng biết vừa rồi bà cản được con bé không . Mười chín tuổi, nó còn quá nhỏ để biết nhìn xa trông rộng, với nó dường như chuyện thủy chung không chút nào quan trọng, nó sẵn sàng quên Hoàng An để đến với anh chàng tên Đăng bất cứ lúc nào . Liệu chuyện yêu đương của Bảo Khuyên sẽ tới đâu chứ ?

Nhìn hoa lá ngổn ngang trên bàn, bà Hạc thấy ngao ngán . Bọn trẻ bây giờ tự do quá trớn, chúng sống cho mình mà bất chấp hậu quả,

bà thấy Khuyên đáng trách nhưng cũng đánh thương . Người có lỗi vẫn là bà Dung . Bất giác bà chua chát nghĩ tới mình . Bà Cũng là một bà mẹ có lỗi vì đã bỏ con để đi tìm giàu sang phú quý đập đập tay vào trán cho bớt căng thẳng, bà Hạc kêu người mang những lọ hoa cắm rồi đi ra ngoài . Ngồi một mình với ly nước trái cây trên tay chẳng Bao lâu thì bà Dung tới, Bà Hạc mỉm cười và lên tiếng trước:

Chị đi một mình à !

Không, An chờ tôi và chờ rước con bé Khuyên . Ủa, nó đâu rồi nhỉ ? Con bé tới bệnh viện thăm ...bạn, nó nhờ tôi nói lại với chị

Bà Dung chắc lưỡi:

Khổ thân thằng An, bỏ công từ Thủ Đức hấp tấp về để rước con bé, tối nay hai đứa đã hẹn đi chơi, sao Bảo Khuyên lại đổi ý vậy kia . Chị biết nó thăm ai không vậy ?

Bà Hạc tỏ vẻ thờ ơ:

Nghe đâu nó thăm thằng bạn tên Đăng ...

Đăng ngồi chống cằm, bà Dung nhồm lên:

Hả ! Trời ơi, đúng là khốn nạn ...

Nhưng thấy mình lố bịch, bà Dung gượng gạo:

Xin lỗi...tôi bực bội quá sức

Chị đừng bao nóng, Bảo Khuyên đâu có đi chơi, nghe nói bạn nó bệnh nặng lắm ...

Bà Dung ngắt ngang lời bà Hạc:

Dù nặng cỡ nào nó cũng không bao đi một mình . Đăng là nguyên nhân khiến Bảo Khuyên và Hoàng An lục đục mãi . Tại sao nó cãi lời tôi, không chịu dứt khoát hẳn vợ; i thằng đó chứ !

Giọng bà Hạc nhẹ nhàng:

Biết đâu tại những lý do chị đưa ra để ngăn cản chúng không đủ sức thuyết phục Bảo Khuyên

Bà Dung khó khăn phân bua:

Thật ra Đăng không hề yêu con Khuyên, chớ đâu phải tôi ngăn cản chúng . Bảo Khuyên hết sức dại dột khi cứ chạy theo mỗi tình đơn phương này mãi

Bà Hạc ôn tồn:

Tôi không cho đây là mối tình đơn phương vì thằng bé đến cho Khuyên hay Đăng bị sốt ác tính nói cậu ta sốt mê man và chỉ gọi tên Bảo Khuyên

Mặt bà Dung nhăn lại, bà lo lắng khi An bước vào hỏi:

Ủa Bảo Khuyên đâu dì Dung ?

Nó đi thăm bạn ở nhà thương rồi

An cau mày:

Hừ ! Đúng lúc thật ! càng ngày Khuyên càng côi thường con

Bà Dung nhỏ nhẹ:

Đừng nghĩ vậy . Tại bạn nó bệnh nặng mà ...

An xăn giọng:

Dì cũng bệnh vực Khuyên thì con không còn gì để nói nữa hết

Dứt lời anh chẳng thèm chào ai dần gót giày bỏ đi một nước

Bà Hồng Hạc khó chịu:

Cái thằng miết rồi côi không được, ít ra cũng biết nể nang người lớn chứ . Sao lại giận cá chém thớt vậy

Bà Khánh Dung thần thờ nhìn theo An . Sóng gió sẽ xảy đến nữa nếu Hoàng An biết Khuyên thăm ai . Sau lần ở Đắc Lắc về con bé đã hứa với bà quên Đấng vì nó không xứng đáng, vậy mà vừa nghe nó bệnh đã quýnh quáng chạy đi thăm . Hoàng An không đủ sức trời buộc Khuyên, nhưng bà tưởng . Chắc bà phải nó thân thể Khuyên cho con bé biết thôi

Thở dài nhìn bà Hạc bà nói nhưng rên:

Tôi khổ với con Khuyên quá sức . Có Lẽ đã đến lúc nói thật với nó rồi

Bà Hạc ngạc nhiên:

Chị đang giấu nó chuyện gì à ?

Khẽ gạt đầu bà Dung lẩm bẩm:

Phải . Tôi giấu nó một chuyện hết sức quan trọng ...Bảo Khuyên không phải là con ruột của tôi

Ngạc nhiên đến mức sửng sờ, bà Hạc hỏi lại:

Chị nói sao ? Bảo Khuyên không phải là con ch. hả ?

Giọng nghẹn ngào bà Dung nói:

Nó và thằng đấng là anh em cùng mẹ khác cha . Đó là lý do tôi cấm chúng yêu thương nhau, lâu nay tôi vẫn giấu Khuyên vì sợ nó chịu không nổi cú sốc này

Còn Đấng thì đã biết, nó cố tình xa lánh , ghét bỏ con bé phải không ?

Bà Dung chép miệng:

Tội nghiệp thằng bé, nó yêu Bảo Khuyên lắm sự hy sinh âm thầm của Đấng làm tôi đau lòng không ít, bây giờ nó lại bệnh nặng, tôi phải cho Bảo Khuyên biết sự thật để con bé hiểu Đấng không tệ nhưng lâu nay nó cố tình làm ra thế

Bà Hạc nhíu nhíu mày:

Có lần Khuyên nói với tôi, mẹ Đấng đã ... bán nó từ nhỏ đúng không ?

Bà Khánh Dung bĩu môi khinh bỉ:

Mẹ của chúng là một người đàn bà có một không hai . Sinh con ra không nuôi mà đem bán hết để lấy tiền se sua ăn diện

Ngập ngừng một chút bà nói tiếp:

Sau khi chồng chết, gia đình tôi muốn tôi bước thêm bước nữa, nhưng lòng tôi nguội lạnh mất rồi . Tôi nhất định ở vậy bao mới xin con nuôi . Chị Hai Lý đã giới thiệu tôi với một người đàn bà trẻ, đẹp muốn cho một đứa bé gái . Tôi nghĩ Chết muốt đến đồng tiền cuối cùng để có năm chỉ vàng trả cho bà ta vì mang đứa bé về mà lòng cứ ngỡ bà ta gặp khó khăn thật . Đúng là kinh khủng, suốt mười mấy năm tôi nuôi nấng, yêu thương con của một kẻ chả ra gì, nhưng may mắn sao tính tình nó dễ thương, ngoan ngoãn chớ không đua đòi nhưng người đã sinh ra nó

Bà Hồng Hạc chợt hỏi:

Vậy là lúc chị xin Bảo Khuyên, bà mẹ nó đã cho thằng Đăng rồi ?

Gật đầu, bà Dung xác nhận:

Đúng vậy ! Bởi thế tôi đâu hề biết trước Bảo Khuyên, bà ta đã có một mặt con, và cái cảnh mẹ đau, chồng bỏ, không tiền phải cho đi nếm ruột chỉ là một màn kịch . Suốt mười mấy năm tôi cứ tưởng bà ta là người đàn ông hoàng đến khi nghe thằng Đăng kể tôi mới vỡ lẽ ra Thật thì bà ấy là người nhưng thế nào ?

Nhếch môi, bà Khánh Dung nói:

Gia thế bà ta không phải tầm thường, mà lạ hạng giàu có, bên chồng cũng danh giá hơn người . Ở với nhau sinh được thằng Đăng hai vợ chồng ly dị, với số tiền chồng chia để nuôi con, bà lao vào ăn chơi, mà không quan tâm đến thằng nhỏ . Bà chị ruột đem Đăng về nuôi được vài ba năm, Ánh Loan trở về quê đòi con lại, bà chị vì thương cháu đã lấy vàng ra trả cho yên thân

Mặt bà Hạc chợt đổi sắc, hơi chồm người ra phía trước, bà lấp bắp:

Mẹ của Bảo Khuyên tên Anh Loan à ?

Đúng vậy ? Chị biết bà ta sao ?

Mồ hôi trán rịn ra dù ngồi trong phòng có máy lạnh, bà Hạc thần thò: Đúng . Tôi có biết một người tên Anh Loan . Bà là mẹ nuôi của Hồng Tước

Bà Dung xua tay thật nhanh:

Ôi ! Chắc không phải Anh Loan này đâu . Con mình bà còn bán , thì dễ gì đi nuôi con người khác

Đưa tay lên ngăn ngực bà Hạc nói:

Vì tiền bà ta làm hết . Lúc gởi Hồng Tước cho bà, chồng tôi đã đưa cũng bốn chục cây vàng chớ đâu phải ít . Trời ơi . Có khi nào Hồng Tước hiện giờ không phải con tôi không ?

Bà Dung trợn mắt:

Chị nói vậy nghĩa là sao ?

Bà Hạc ôm ngực lắc đầu:

Không ! Tôi hơi xúc động bao nghĩ bậy

Bà Khánh Dung chống tay dước cằm:

Chị nghi bà Anh Loan tráo con ?

Bà Hạc dè dặt:

Không có bằng cứ, tôi đâu dám nghi gì . Nhưng nếu Anh Loan này cũng là Anh Loan mẹ nuôi Hồng Tước thì đúng là bất ngờ . Nhất định tôi phải tìm hiểu chuyện này

Nhìn đồng hồ, bà Dung nói:

Tôi xin phép nghỉ tối nay vậy . Thái độ bực bội của Hoàng An khiến tôi không an tâm . Tôi sợ nó nổi nóng với con Khuyên vì An cộc tính lắm .

Bà Hồng Hạc dặ dờ:

Điều quan trọng lúc này là chị sẽ nói với Bảo Khuyên nhưng thế nào . Chị phải lường trước phản ứng của nó vì con bé rất nhạy cảm và nông nổi

Bà dung thờ dãi:

Tôi biết tính ý nó mà . Chị thấy không, trước kia tôi thường nói ai cũng có số phận riêng, số phận của Bảo Khuyên vậy mà khổ, nó không mong gặp lại mẹ ruột của mình nhưng Hồng Tước đã mong gặp lại chị đâu . Chuyện này đối với nó có khác nào cơn ác mộng chứ . Tôi biết không thể giấu nó suốt đời bao nhiêu đê, nằm trần trọc, tôi nghĩ cả trăm tình huống để nói với nó cho suông sẻ, nhưng thú thật tới bây giờ tâm trí tôi gần như mù mẫm, không hiểu sẽ mở đầu với nó ra sao đi nữa

Bà Hồng Hạc trầm giọng:

Tôi hiểu tâm trạng của chị hiện tại, nhưng Khuyên là đứa biết suy nghĩ và có nghị lực, nó sẽ vượt qua hết tất cả những giông gió cuộc đời dành cho nó để trưởng thành hơn nữa

Bà Dung gượng cười bước đi . Ngồi trên xích lô bà nôn nóng mau về nhà để xem Khuyên về chưa, tình trạng Đăng ra sao

Xe ngừng ngay đầu hẻm, bà hấp tấp đi vào và thất vọng khi thấy cửa vẫn đóng

Sốt ruột ngồi một chỗ không yên, bà nhấp nha nhấp nhồm ra đường .

Đồng hồ gõ bảy tiếng, tám tiếng rồi mười tiếng, Khuyên vẫn chưa về .

Bà cháy ra mở cửa khi nghe tiếng xe An giận dữ thảng rít lại trước cổng

An khệnh khạng bước vào nồng nặc mùi rượu . Anh gào to:

Khuyên đâu, ra anh báo cô !

Bà Dung lật đật nói:

Nó vẫn chưa về

An hầm hừ:

Chưa về là sao ? Dì bao che cho Khuyên phái không ? Hừm ! cô ta lại đi chơi với thằng chó ấy rồi chó chả thăm viếng ai cả Không phái . Con đừng nói thế ...

Không nói thế thì nói sao cho đúng đây . Con hết kiên nhẫn rồi . Hừ !

Thăm bệnh gì mà giờ này vẫn chưa về . Nhất định là đi với trai

Bà Dung nghiêm mặt:

Nói năng phái giữ lời, con không có quyền lăng mạ Khuyên nhưng vậy

An ngất ngưỡng khoát tay:

Con gái dì tốt lành quá nhỉ . Dì giấu nhưng tôi biết lần đó Khuyên đã lên Đắc Lắc ở với thằng chó ấy suốt cả đêm . Hừ ! Tình tứ lắm mà !

Bà Dung giận xang mặt vì An rống to mồm giữa đêm im ắng trong khi nhà bà ở đây Bao nhiêu năm không hề lớn tiếng

Cố dằn cơn giận xuống bà nhỏ nhẹ:

Con mệt rồi, về nghỉ đi

An rung đùi:

Chưa gặp Bảo Khuyên, tôi chưa về đâu

Bà Dung sốt ruột vô cùng khi An bắt đầu lè nhè hát ...Nó say quá rồi .

Tất cả cũng tại Khuyên . Nhưng biết sao bây giờ khi càng ngày hai đứa càng hục hặc nhiều hơn

Tiếng xe ngừng trước cổng làm An choàng dậy . Anh ra tới giữa sân thì gặp Khuyên đi vào với Thái

Không nói không rằng, An nhào tới chộp ngực Thái, giọng rít lên:

Khốn nạn ! ai cho mày đi đêm với bồ tao ?

Dù bất ngờ trước thái độ của An, Thái vẫn bình tĩnh gạt mạnh tay làm anh ta chúi nhủi

An được nước làm tới:

Mày đánh tao hả thằng chó . Anh em nhà mày chẳng khác gì nhau hết

Bà Dung hoảng hồn đứng chen vào giữa hai người, trong lúc Khuyên vội vã giục:

Thái về đi !

An cười gằn:

Mày không được về khi chưa cho tao biết mày đưa Bảo Khuyên đi đâu suốt từ chiều tới giờ

Thái chưa kịp trả lời Khuyên đã nói:

Từ chiều đến giờ em vào bệnh viện thăm Đăng . Ảnh bị sốt ác tính rất nguy kịch

An nghiêng rằng:

Hừ ! Đi thăm nhân tình, không biết xấu mà còn khoe . Cô là con nhà gia giáo sao lại lén tôi làm chuyện tởm thế vậy ?

Bảo Khuyên không ngờ An cố tình mượn rượu để nhục mạ mình, cô đáp ứng:

Em không làm điều gì xấu . Anh không được nặng lời với em

Mặc cho bà Dung năn nỉ đừng to tiếng . An tiếp tục la lên:

Không làm gì xấu ! Vậy cô từng lên Đắc Lắc ăn ngủ với nó là tốt sao ? tôi chịu hết nổi rồi . Thứ gái hư nhưng cô không ai thèm cưới đâu

Bảo Khuyên giận run cả người, cô nện ngào tức tưởi:

Anh thật tởm . Tôi đã thật lòng nói với anh chuyện tôi lên thăm Đăng vì tin anh là người vị tha là người sẽ cảm thông chia sẻ cùng tôi tất cả sướng vui khổ sở trong đời . Không ngờ anh lại xem đó là tội lỗi để đay nghiến tôi nhưng thế , bây giờ chưa là gì, sau này làm vợ anh rồi làm sao tôi chịu nổi tính nhỏ mọn này của anh

An chống nạnh đầy thách thức:

Còn tính tới chuyện làm vợ tôi sao ? Hừ ! Tôi không phải thằng ngốc đâu . Thằng Đăng chơi qua đường, còn tôi phải hưởng của thừa, của nó vớt đi à !

Khuyên hét lên đầy căm tức:

Anh đúng là hèn hạ mới thốt ra những lời nhưng thế . Tôi ghê tởm lẫn khinh ghét anh . Đi đi !

An mím môi sẵn tới giáng cho Khuyên một tát tay siêng niêng . Thái vội nhào lại đẩy An ra . Cậu nói nhưng hét:

An rời khỏi đây mau, nếu không đừng trách tôi đó

An gườm gườm nhìn Khuyên đang ôm mặt đứng sững sờ

Cô để em của nhân tình hăm dọa tôi hả . Đẹp mặt thật, vậy mà mồm cứ chối bai bãi là không có gì

Khuyên đánh mặt gằn từng tiếng:

Tôi không Bao giờ muốn thấy mặt anh nữa

Dứt lời cô bỏ chạy vào nhà mặc cho ba người còn lại ngỡ ngác nhìn theo

Từ chiều tới giờ tâm trí cô rối rắm khi thấy Đăng vẫn còn mê man trong cơn sốt . Dù bác sĩ đã nói qua khỏi nguy hiểm rồi cô vẫn chưa yên tâm, . Lẽ ra Khuyên ở lại với anh nhưng ông Van và Thái không đồng ý cô mới miễn cưỡng về . Tới nhà lại gặp An nặng nề, thật tình cô muốn chết cho yên thân

Thả người lên giường Khuyên nhắm mắt với cảm giác nhà cửa bị

quay cuồng . Đưa tay sờ mặt, cô thấy một bên má rát bỏng vì bạt tai của An . Đến nước này thì không còn gì để luyến tiếc nữa . Trước mặt mẹ và Thái, An dám đánh cô và mạt sát cô nhưng thế, ai biết khi cô chánh thức là vợ anh thì chuyện gì sẽ xảy ra

Bảo Khuyên giật mình nhồm dậy khi nghe tiếng bà Dung gào . Cô hỏi:

An và Thái về rồi hả mẹ ?

Bà Dung thờ dài :

Chúng vừa về . chưa Bao giờ thấy An ở trạng thái này . Đúng ra con cũng không phải với nó . Đàn ông họ coi trọng danh dự lắm

Bảo Khuyên gục đầu:

Sai lầm lớn nhất của con là chấp nhận tình yêu của An . Nếu biết Đăng là anh ruột, con đã không yêu An để trả thù . Mọi người nghĩ giấu con là thượng sách chớ đâu ai ngờ đã đưa con vào đường cùng

Bà Dung ray rứt:

Mẹ quá ích kỷ khi nghĩ giấu chuyện này để không mất con

Bảo Khuyên cười hiu hắt:

Dầu thế nào con cũng là con mẹ kia mà

Bà Dung giật mình khi nghe Khuyên nói tiếp:

Con quyết định chia tay với An

Bà ngớ ngẩn hỏi:

Chia tay nghĩa là sao chớ ? Chuyện có gì đâu phải chia tay ?

Giọng Khuyên thản nhiên:

Là yêu cầu ảnh đừng đến tìm con nữa . Hai người không hợp, đến với nhau chỉ khổ mà thôi

Bà Dung kêu lên:

Bộ con tưởng Hoàng An để yên cho con làm thế à ! Đừng có trẻ con nữa

Thì chính ảnh nói không thèm cưới đồ gái hư nhưng con

Bà Dung nhăn nhó:

Sao lại chấp nhất lời của kẻ say

Bảo Khuyên chớp mắt:

Con không chấp nhận mà chỉ suy ra . Suốt đời con và An sẽ khổ nếu sống với nhau . An luôn nghĩ rằng con có lỗi , nhưng thật ra con có lỗi gì chứ ! thà lấy một người khác hoàn toàn không biết tới quá khứ của mình chắc còn hạnh phúc hơn

Bà Dung rên rỉ:

Đây là quyết định cả đời phải suy nghĩ chính chắn con ơi

Khuyên mệt mỏi:

Con sẽ suy nghĩ thật kỹ, nhưng chắc không thể nào khác được đâu

mẹ

Nghiêm mặt nhìn Khuyên bà lạnh lùng nói:

Nội chuyện xảy ra đêm nay là đủ xấu hổ, mẹ không muốn mang tiếng thêm vì con nữa đâu . Hừ ! chả lẽ cứ mỗi lần cãi và là sẽ bỏ nhau sao ? Tình yêu hay hôn nhân đều có mặt trái, con phải thực tế để chấp chận nhưng vậy . Mẹ không muốn nghe nhắc đến chuyện này nữa . Lớn rồi phải có trách nhiệm việc làm của mình

Rồi mặc Bảo Khuyên ngồi trên giường, bà giận dữ bỏ ra ngoài

Đồng hồ trên tường vô tư gõ mười hai tiếng . Một ngày mới bắt đầu nhưng bây giờ còn là đêm đen . Thời gian vẫn dừng đọng trôi, chỉ có ta đứng lại với số phận riêng mình.

Tình Khúc

Chương 9(hết)

Minh Đăng nhìn về phía cửa sổ, nơi có chú chim sẻ vừa bay đi, nơi một mảng trời xanh biếc còn đọng lại làm hồn anh thấy bình an nhẹ nhõm . Vươn vai anh bước tới nhìn xuống phố . Mọi sinh hoạt thường ngày vẫn lặng lẽ trôi qua, tẻ nhạt vô vị nhưng với anh hôm nay dường như có sức hấp dẫn riêng kỳ lạ

Anh chăm chú dõi theo chiếc xích lô chở hai ba đứa bé đến trường, lắng nghe tiếng rao xôi vò ngọt lịm và nhận ra mình yêu cuộc sống này biết bao . Nếu lúc này có Phát ở đây chắc hẳn ta sẽ ôm bụng cười anh lững thững . Nhưng anh sẽ không nổi sùng lên với Phát nhưng trước đây đâu . Thời gian sau này anh đã thay đổi rất nhiều . Đăng đã biết chấp nhận những cay nghiệt của cuộc sống . Vừa rồi thoát cơn thập tử nhất sinh, anh chợt nhớ ra rằng đời người ta rất phù du và cuộc sống thật bấp bênh chớ không vĩnh cửu nhưng những người trẻ tuổi giống anh vẫn tưởng . Đăng trở Nên khoan dung hơn nghĩ tới mẹ, bà chả hề đến thăm anh lần nào trong suốt thời gian nằm bệnh . Cả Hải Đường cũng thế . Anh vẫn xem nó nhưng em, nhưng con bé tự dứt tình cốt nhục ngay sau khi trở về nhà mẹ ruột, nó đã quên khuấy những điều tốt lành anh từng dành cho nó rồi . May mắn thay Đăng còn có Bảo Khuyên . Cô là niềm tin yêu, là trái tim anh, nếu thời gian qua không có Bảo Khuyên, chắc anh chưa gượng dậy nổi đâu

Nhưng bây giờ đã tới lúc Đăng xa cô bé rồi . Anh quyết định theo di Kim về Cái Mơn để tịnh dưỡng cho khỏe hẳn . Cơn sốt quái ác này

đã làm anh gầy xộp, xanh xao đến mức nhìn vào gương, anh phải sợ khi thấy chính mình . Anh muốn tâm hồn và thân xác mình phải sáng suốt, khỏe mạnh để nhắm tới tương lai tốt đẹp . Đăng không muốn Khuyên khổ tâm vì anh nữa

Suốt thời gian anh bệnh, Khuyên và An đã cải vã, An để lộ tính vũ phu của hắn ra rồi . Cũng tại anh tất cả . Đăng thở dài khổ sở Trở vào giường anh tìm gói thuốc . Lấy một điếu gắn lên môi rồi, nhưng nghĩ tới Khuyên, Đăng lại vo tròn vứt đi . Anh lăn trên nệm và thấy nhớ cuồng điên đôi môi nũng nịu, giọng nói chua ngoa của Khuyên

Vừa lúc ấy có tiếng cô gọi . Đăng vội bật dậy mở cửa . anh cố đứng cách xa cô và giữ bộ mặt nghiêm trang, lạnh lùng nhưng lâu nay anh vẫn làm thế

Kéo ghế cho Khuyên ngồi, Đăng nói:

Sáng nay em nghĩ học sao ?

Khuyên cười:

Chúa nhật mà anh Hai

Đăng vỗ trán:

Ừ nhỉ ! Bệnh quá rồi lú lẫn . Anh chỉ nhớ sáng mai sẽ theo dì Kim về Cái Mơn thôi

Bảo Khuyên yếu ớt:

Em cũng nhớ, anh khỏi phải nhắc nhủ

Anh đâu có nhắc, tự ngày mai cũng sẽ đến . Nhưng anh đi mà chưa yên tâm

Khuyên chớp mi:

Về chuyện gì ?

Đăng nhỏ nhẹ:

Chuyện của em và Hoàng An . Tối hôm qua, anh thấy An đến, đã giảng hoà chưa ?

Giọng Bảo Khuyên cau có :

Đâu có liên quan đến anh, hỏi làm gì ?

Đăng vẫn dịu dàng:

Am là em anh, sao lại không liên quan tới anh chứ ! Đừng giận dai dũ vậy . Anh ta đã tìm tới xin lỗi rồi mà

Khuyên im lặng nhìn những giọt nắng xuyên qua tàng cây nhảy nhót trên cửa . Lâu lắm Đăng mới nghe cô hỏi:

Anh luôn mong em sống hạnh phúc, sống vui tươi phải không ?

Đợi anh gạt đầu, Khuyên nói tiếp:

Em không thể sống vui, sống hạnh phúc với An được vì anh không có lòng vị tha, vì em chưa bao giờ yêu anh nhưng em vẫn tưởng .

Hồi tối ảnh tới năn nỉ, nhưng em đã quyết định, mẹ cũng không ngăn được, xin anh đừng Khuyên bảo gì nữa hết, em không nghe đâu . Tết này em mới hai mươi tuổi, em còn quá trẻ để tìm được tình yêu mới ...

Nhếch môi đầy chua chát Khuyên nói:

Em muốn mình đoạn tuyệt hẳn với quá khứ, dù quá khứ ấy rất đẹp
Đặng hỏi:

An đã biết chuyện anh em mình chưa ?

Khuyên lắc đầu:

Em không nói . Ích lợi gì cơ chứ ! An sẽ được dịp nói xấu thêm bà Anh Loan và không cảm thông cho chúng ta đâu
Vậy chẳng lẽ hẳn chấp nhận chia tay với em à ?

Bảo Khuyên thở dài:

An là người cao ngạo . Ảnh đâu hạ mình lần thứ hai . Tối hôm qua em vừa khóc vừa van xin ảnh hãy quên em . Mà thôi, anh đừng hỏi chuyện này nữa, được không ?

Đặng van lớn:

Hãy nghe anh, trở lại với An đi . Đừng phiêu lưu vào những cuộc tình khác

Khuyên ương ngạnh:

Nếu bảo anh quay lại với Hoàng Diệp anh nghĩ sao ?

Nếu đó là điều em muốn, anh sẽ trở lại với Hoàng Diệp

Khuyên vụt cười to:

Vậy là anh đại dột . Em thì không đâu . An là một kinh nghiệm đau lòng . May mà chưa cưới nhau, nếu không vỡ bi kịch này chả biết sẽ kết húc ra sao

Đặng cười, cô chột nín lặng vì nghe tiếng Chiêu Liên gọi mình bên nhà

Khuyên đứng dậy giọng riếu cợt:

Về dưới cố gắng tịnh dưỡng, em không muốn thấy anh ...xì ke như vậy . Dưới quê, con gái vừa mặn mà duyên dáng, vừa giỏi, anh nên tìm cho mình một cô vợ, chớ đừng quay lại với Hoàng Diệp, lỡ không hạnh phúc đâm ra trách em tội nghiệp lắm !

Mặt Đặng đanh lại, anh giữ chặt vai cô và lạnh lùng nói:

Được ! anh sẽ làm thế cho vừa lòng em

Khuyên hoảng hốt khi Đặng cúi xuống . Trái tim cô đập hỗn loạn . Hất mạnh tay anh ra, cô hấp tấp chạy về nhà ngồi xuống ghé đá thớ hào hển vì xúc động

Chiêu Liên hát hàm:

Trong nhà có khách em vào trong nhà lo nước nôi đi

Khuyên vuốt vuốt ngực:

Sao phải là em mới được ? Chị làm gì kêu ... người ta giật ngực nghe mát cả hồn vía vậy ?

Chiêu Liên nhún vai:

Dì Dung muốn em làm việc này chứ không phải chị lười đâu mà ồn ào

Khuyên ngập ngừng:

Bà Hạc với hai người nào lạ hoắc . Có cả con nhỏ Hồng Tước nữa, Xí ! Trông bộ dạng đồng đánh thấy ghét

Khuyên thắc mắc:

Sao tự nhiên họ lại tới đây kìa ?

Chiêu Liên kéo tay cô dậy:

Vào nhà đi chứ ở đó mà nó láp váp hoài

Hai chị em đẩy nhau bước vô phòng khách . Bảo Khuyên giật mình khi nhận ra người ngồi kế bên bà Hạc chính là bà Ánh Loan . Thấy cô, bà nhếch mép cười, nụ cười nhưng có ẩn ý làm Khuyên lạnh người . Luống cuống cô đi tuốt vào bếp mà quên không chào hỏi ai hết.

Thấy cô thần thờ kỳ lạ, Chiêu Liên gắt:

Làm gì thù người ra vậy ?

Bảo Khuyên ấp úng:

Bà Ánh Loan ...bà ta tới đây làm chi nhỉ ?

Chiêu Liên nhíu nhíu mày:

Ánh Loan phải là mẹ nuôi con nhỏ Hồng Tước không ? Nếu đúng vậy chắc bà Hạc đưa bà tới nhà mình giới thiệu với dì Dung rồi

Bảo Khuyên lấy đá bỏ vào ly và suy nghĩ lung tung . Ling cảm, cho cô biết bà Ánh Loan tới vì một lý do rất đặc biệt chứ không đơn giản nhưng Chiêu Liên vừa suy diễn . Lý do ấy chắc hẳn liên quan tới cô Bà ta muốn nhìn lại đứa con ruột của mình à ? Không phải đâu ! bà ấy đâu cần con cái . Bằng chứng suốt thời gian Đấng bệng, bà chả hề ghé thăm, dầu dì Kim và bác Văn báo tin mấy lần . Vậy bà tới đây vì lẽ gì ? Còn người đàn ông hom hèm với gương mặt xanh xao kia là ai ? Không lẽ ...

Bảo Khuyên chết điếng khi nghĩ ông ta là ba mình . Tay cô run rẩy làm đổ nước ngọt ra ngoài bàn

Chiêu Liên càu nhàu:

Tâm trí để bên nhà hàng xóm hay sao vậy ? Dì Dung đã cấm mà còn ráng qua thăm, rồi mơ mơ màng màng rót nước tràn ra ngoài ly

Khuyên bực bội:

Biết em đang nghĩ gì không mà nói bậy ? hừ ! chị bưng nước ra đi

Dứt lời cô vùng vằng bước vô phòng mình nằm vật xuống giường .
Bảo Khuyên bỗng thấy giận khi mẹ để cô gặp lại ba mẹ ruột trong
cảnh họ đi chung với đứa con gái họ từng nuôi nấng vì tiền
Dù thâm nhủ với lòng cả vạn lần rằng chỉ có mẹ Khánh Dung là mẹ
của mình nhưng Bảo Khuyên không ngăn được cảm giác tủi thân
đầy mặc cảm của đứa con bị bỏ rơi . Lúc này người hiểu cô nhất chỉ
là Đăng, nhưng anh sắp đi xa rồi, còn ai để cô thút thít khi gặp
chuyện buồn nữa đâu

Chiêu Liên ló đầu vào gọi:

Ê ! Di Dung kêu em ra ngoài kìa

Khuyên thẳng thốt:

Chi vậy ?

Liên nhún vai:

Không biết !

Bảo Khuyên ngần ngừ ngồi lại trên giường, Chiêu Liên ngạc nhiên:
Trời đất ! em làm sao vậy ? Ngồi đó di Dung lại la chặm như rùa bây
giờ

Khuyên nhăn nhó:

Em không thích gặp những người ngoài ấy chút nào

Thì ra chào một cái rồi trở vô có sao đâu !

Miễn cưỡng đứng dậy, Khuyên chậm chạp đi ra . Tới phòng khách
cô thấy bối rối khi tất cả những cặp mắt đều hướng về mình . Cô
gượng gạo gật đầu chào rồi đứng xớ rớ phía sau ghế của bà Dung
Bà Hồng Hạc mỉm cười bảo:

Lại đây ngồi với cô

Khuyên liếc Hồng Tước . Mặt con bé lạnh tanh không chút xúc cảm .

Tự nhiên Khuyên thấy ngại . Cô dè dặt nói :

Dạ ...cháu đứng kế bên mẹ được rồi

Người đàn ông bỗng lên tiếng:

Cháu đã biết rồi, mẹ cháu đâu phải là chị Dung đây ...

Sững sờ vì câu nói bất ngờ của ông ta, Bảo Khuyên lặng nhưngoi
mất cả phút . Giữa không khí im ắng đến ngột ngạt của căn phòng,
cô bỗng nghe tiếng mình nói nhưng hét:

Tôi không cần biết ai đã sinh ra mình . Người mẹ duy nhất của tôi chỉ
có người này

Dứt lời cô khom lưng xuống ôm chặt lấy bà Khánh Dung, nước mắt
hòn tủi nóng rưng tràn xuống má

Bà Dung kéo cô ngồi xuống:

Bình tĩnh ngồi đây với mẹ . Hôm nay cô Hạc mời bà Ánh Loan ông
Phước tới nhà mình để làm sáng tỏ một chuyện đã xảy ra 18 năm

trước . Câu chuyện này có liên quan đến con và Hồng Tước
Khuyên ngay nhiên khi vấn đề lại hơi khác điều cô đang nghĩ .
Chuyện gì mà liên quan cả với Hồng Tước kia ?

Bà Hạc điềm đạm lên tiếng:

Lẽ ra có buổi họp mặt này lâu rồi . Nhưng chị Ánh Loan cứ từ chối
mãi với lý do bận việc . Chính trong thời gian chị ...bận việc đó, tôi đã
tiến hành một số chuyện nay đã có kết quả . Tôi yêu cầu chị tới đây
để chánh thức công bố kết quả đó

Bà Ánh Loan cười khẩy:

Chà ! Chị nói nghe giống mấy ông tòa áo đồ ghê . Tôi đến đây vì con
gái của mình chứ đâu phải vì sợ sự yêu cầu của chị . Hừ ! Thói đời
vậy đó ! Tìm lại được con rồi bắt đầu lật lọng, vô ơn . Thật đáng chán
! Mấy người muốn công bố, công ...tía gì thì làm hất đi . Tôi không dư
thời gian đâu

Bà Hạc thán nhiên nói:

Chúng tôi cũng không dư thời gian . Do đó tôi bắt đầu câu chuyện
ngay . Trước đây chị nhiều lần khẳng định cháu Hai Đường là đứa
bé mà cách đây 18 năm ông Trần Thanh Thế đã nhờ chị nuôi với thù
lao là 40 lượng vàng

Bà Ánh Loan trâng tráo ngắt lời bà Hạc:

Ông ta chả nhờ vả gì cả mà cho hẳn tôi con bé đó, ngoài con nhỏ ra
chẳng có đồng xu các bạc nào kèm theo hết . Mười mấy năm nay tôi
đã vất mồ hôi nước mắt ra để nuôi nó nên người . Lúc bà trở về tìm
con, bà có biếu tôi 1000 đô coi nhưng trả công . Hừ ! số tiền đó có đủ
vào đâu so với việc tôi từng làm vì Hồng Tước

Bà Hạc gằn từng tiếng:

Con bé đó là Hải Đường chứ không phải Hồng Tước . Chị đã đem
con gái tôi cho người khác để nhận năm chỉ vàng cách đây 18 năm
rồi

Bà Ánh Loan ngạo nghễ:

Bằng có đâu mà chị dám nói thế ?

Bà Dung trầm giọng chen vào:

Bằng chứng tôi giữ đây . Tờ cam kết cho con, tấm hình Hồng Tước
lúc vừa biết ngồi, và hai cái áo đầm thêu tay rất đẹp mà tôi vẫn cất
tới bây giờ để làm kỷ niệm . Hồi đó chị cho tôi đứa gái mà chị nói là
con đẻ của mình . Khi nó vừa mười tháng . Tôi biết chị không quen
chuyện đó, nên hôm tới tìm Đăng, chị đã yêu cầu tôi không nhắc lại
chuyện xưa hãy xem nhau nhưng người lạ

Ngừng lại uống một ngụm nước để dần xúc động, bà Dung nói tiếp:
Lúc đó tôi rất cảm kích vì nghĩ chị giữ uy tín . Nào ngờ sự thật lại

khác xa . Chị sợ gặp lại tôi vì lúc đó chị đã tráo Hải Đường vào chỗ lẽ ra của Bảo Khuyên chứ hoàn toàn không có chữ tín của mình
Lúc Bảo Khuyên còn sống sờ vì những lời bà Dung vừa nói thì bà Ánh Loan đã gân cổ lên:

Đưa bé đúng là con tôi . Không ngờ chị vì thấy bà Hồng Hạc giàu có rồi tráo trở muốn Bảo Khuyên được ngồi vào vị trí không phải của nó . Đừng nên làm chuyện trái đạo lý đến thế

Bà Dung cười nhạt:

Tôi không phải là bà mẹ vô lương tâm như chị . Tôi muốn làm rõ chuyện này vì tình yêu của Đăng và Bảo Khuyên chứ không vì những điều chị vừa nói . Hai vấn đề này rất khác nhau

Bà Ánh Loan cay cú:

Hừ ! Chỉ khác ở cách nói thôi. Tôi từng khẳng định với cha con thằng Đăng rằng Bảo Khuyên là con tôi, là em gái nó, chị thừa biết rồi, đừng vờ vịt nữa

Bà Hồng Hạc nghiêm nghị:

Người vờ vịt chính là chị . Mẹ con chị thông đồng với nhau lường gạt tôi

Ngồi im nãy giờ, Hải Đường vọt lên tiếng:

Sao mẹ lại nói thế ? con vụng về không biết nịnh bợ nhưng Bảo Khuyên để lấy lòng mẹ, nhưng con đúng là con của mẹ mà . Chả lẽ mẹ bị nó bỏ bùa rồi sao mà nói thế !

Chỉ tay vào mặt Bảo Khuyên, Hải Đường nghiêng răng mắng:

Mày đúng là không biết điều . Nếu không nể tình mà là con ruột mẹ Ánh Loan, tao đã cho mày biết mặt . Hừ ! Đồ tham lam, tồi tệ . Mày không nhận mẹ ruột của mình vì bà nghèo khó, túi không rủng rinh đô la . Đúng là đồ mất gốc

Ông Phước gạt tay Hải Đường xuống, giọng gay gắt:

Đủ rồi ! Đừng diễn trò nữa . Mày mới đúng là mất gốc vì tiền . Cha mày ngồi sờ sờ nhưng chưa hề nhận được một cái gật đầu chào, một câu thưa hỏi . Mày tránh né tao vì lý do gì . Tới giờ tao không im nữa đâu . Tao phải nói để mọi người biết mày đúng là con gái của Ngô Hồng Phước này và Trương Ánh Loan chứ chẳng phải con của bà Hồng Hạc nào hết

Nhìn Bảo Khuyên đang đứng ngơ ngác, ông nói tiếp:

Bảo Khuyên ! cháu mới đúng là con của bà Hạc . Cháu với Đăng không phải là anh em nhưng trước đây tôi đã xác nhận đâu

Bà Ánh Loan gào lên:

Tại sao anh nói thế . Có tiền là mua được ông thôi . Đồ thối tha, hám tiền

Ông Phước ngoác mồm ra ngáp:

Ai cũng cần tiền . Nhận tiền của bà vừa bị nghe chửi rửa, vừa ray rút lương tâm . Tôi bán cái bí mật ác ôn này cho bà Hạc vừa có được một số kha khá, vừa được người ta mang ơn . Hừ ! với tôi bây giờ không có vợ con nào cả, bà và cả con đường thành hai kẻ lạ lâu rồi . Tôi phải lo cho thân mình chứ

Quay sang bà Hạc ông nói tiếp:

Cám ơn bà đã tặng tôi số tiền đó . Nhưng thật lòng mà tôi giúp bà tìm đúng con gái ruột là vì lương tâm của tôi chứ không phải vì tiền

Bà Ánh Loan nhào tới đập vào người ông Phước, mồm ông óng la:

Đồ khốn nạn ! Đồ lẻo máp ! Từ ngày lấy ông đến nay, ông chưa lo cho mẹ con tôi ngày nào . Bây giờ ông lại phá hỏng tương lai giàu có của con nhỏ rồi . Tôi phải giết ông, phải giết ông

Bà Hạc và bà Dung hoảng hốt kéo bà ta ra cho ông Phước chạy đi Nhìn bà Ánh Loan ngồi phịch xuống ghế hào hển thờ, Bảo Khuyên có cảm giác mình đang bị bủa vây bởi một trận hỏa mù . Cô ghê gớm những điều vừa xảy ra và muốn được biến khỏi đây ngay tức khắc Hải Đường nhún vai đứng dậy nói:

Về thôi mẹ, màn kịch tới đây giáng rồi . Dù sao tôi cũng được trả thù lao khá nhiều

Bà Loan im lặng nhìn cô ta bước đi, rồi bất ngờ nhào tới nắm hai tay Bảo Khuyên giọng gấp rút:

Con mới là con của mẹ chứ không phải Hải Đường . Bà Hạc mượn con làm cái cớ để ruồng bỏ Hải Đường vì nó hư đốn, quen thói ăn chơi phung phí, không hợp với tính ý bà

Mặc cho Bảo Khuyên sợ hãi đẩy mình ra, bà Loan nói tiếp:

Khi loại được Hải Đường rồi, bà ta cũng nhận con đâu . Hừ ! Người đàn bà ấy từng bỏ con mình để vượt biên mà ...

Khuyên áp úng:

Bà đừng nói nữa . Tôi không tin đâu

Giọng bà Loan rít lên:

Tin hay không, mày với thằng Đăng cũng là do tao sanh ra . Nếu nghe lời họ cứ yêu lấy nhau, tụi bây sẽ sa xuống chín tầng địa ngục -

-Quay lại nhìn mọi người, bà Ánh Loan ngạo nghễ --cứ ráng thuyết phục để Bảo Khuyên tin nó là con của bà đi bà Hồng Hạc ! hừ !

Ngoài tôi ra không ai dám bảo đảm trong hai đứa, đứa nào là con bà đâu

Bảo Khuyên co người nhìn lại bà Loan vênh váo bước đi . cô thấy Hoàng mang, mệt mỏi lần thất vọng trước mọi việc vừa xảy ra Ngồi thừ ra trên ghế, Khuyên nhìn xung quanh bằng đôi mắt lác lõng

vô hồn làm bà Dung sợ hãi kêu lên:
Bảo Khuyên ! Con mệt lắm phải không ?
Thấy bà tới , cô ôm chầm lấy và khóc òa lên:
Con là con của mẹ và không cần bàn gì thêm nữa . Con muốn được
yên thân mẹ ơ
Bà Dung vuốt vuốt tóc con:
Mọi việc sẽ ổn cả thôi . Đừng tin lời bà Loan . Lúc nào mẹ cũng ở
bên con, nhưng con cần biết mẹ ruột của mình là ai
Bảo Khuyên cay đắng:
Là ai chứ ? Mẹ nghĩ rằng tám ảnh cũ kỹ và hai cái áo đầm xa xưa ấy
đủ chứng minh con là con cô Hạc à ? Bà Loan nói đúng, ngoài bà ấy
ra không ai biết chính xác con là con ai . Suốt đời còn lại con luôn
ngờ vực bản thân mình sao ?
Nãy giờ vẫn ngồi im lặng, bà Hồng Hạc lên tiếng:
Khoa học sẽ chứng minh được ai là mẹ ruột con . Chỉ cần lấy mẫu
máu xét nghiệm, ta sẽ biết kết quả
Bảo Khuyên đứng phắt dậy, giọng lạnh lùng:
Cháu đã có mẹ Dung, cháu không cần gì khác . Cô rất giàu, nhưng
không bao giờ cháu muốn làm con gái cô vì cái gia tài đó đâu
Bà Hồng Hạc thở dài buồn rầu:
Cô biết cháu không cần cô và những gì cô đang có . Nhưng cháu
yêu Đăng, làm sao hai đứa dám đến với nhau khi những lời bà Loan
nói nhưng lưỡi kiếm treo lơ lửng trên đầu . Cô muốn cháu làm xét
nghiệm máu vì hạnh phúc của cháu, chứ không vì cá nhân cô . Cứ từ
từ suy nghĩ và cho cô biết quyết định
Bảo Khuyên ngồi yên nhìn mẹ tiễn bà Hạc ra cổng . Cô mệt mỏi nhận
từ tay Chiêu Liên ly nước lọc và uống một hơi
Cô nghe Chiêu Liên trách:
Lẽ ra em không nên nói với bà Hạc nhưng vậy, vì dù sao bà ấy cũng
là mẹ em kia mà !
Bảo Khuyên gục đầu nhìn những đường chỉ ngang dọc trong bàn tay
. Số mạng đã để yên chưa, nếu thật sự bà Hồng Hạc là người sinh ra
co . Nghĩ tới Đăng, co bước ra sân nhìn sang bên kia hàng rào tigôn
Cửa nhà anh đã khoá bên ngoài, Khuyên nghe giọng Chiêu Liên
vọng ra:
Đăng về rồi ! Đăng nhờ chị nhắn là về quê anh ta sẽ làm theo điều
em muốn . Mà em muốn Đăng làm gì vậy ?
Thái nheo nheo mắt nhìn Bảo Khuyên nhấp nhóm trên ghế . Cậu biết
nhỏ nôn nóng lắm rồi, nhưng chưa dám mở miệng hỏi thăm Đăng đó
thôi

Nghiêm mặt lại . Thái ngật ngừng:
Ờ, có chuyện này rất quan trọng, nhưng chẳng biết có nên nói cho bà nghe không nữa
Bảo Khuyên cắn môi:
Chuyện đó liên quan đến tôi không ?
Thái gật đầu:
Liên quan chứ ! Chuyện của anh Hai ảnh mới lên hồi trưa
Khuyên nôn nóng ngắt lời Thái:
Anh Đăng nhận được thư tôi chưa ?
Tôi hông nghe ảnh nói và cũng chẳng nghe nhắc tới Khuyên nhưng trước đây ảnh vẫn hay hỏi hết . Lần này anh Hai lên Sài Gòn vì một việc vô cùng trọng đại . Anh lo quỳnh lo quáng nên đầu nhớ tới..ai để thăm nom
Bảo Khuyên nhăn mặt:
Chuyện gì, nói đại đi . Tôi nhớ tính ông đầu có đông dài
Thái gật gù:
Tui nói bà đừng khóc nhen ?
Khuyên biến sắc:
Làm gì có . Về dưới ăn uống thoải mái, ảnh mập nhưng tây . Chính vì hạp dưới Cái Mơn nên ảnh mới quyết định chôn đời ở dưới luôn
Bảo Khuyên còn ngờ ngác thì Thái hạ giọng:
Anh Hai sắp cưới vợ rồi . Hôm nay ảnh lên để mời ba mẹ chu"a nhật này về dưới dự đám cưới
Bảo Khuyên kinh hoàng nhìn trừng Thái, co ngồi chết trân lâu lắm mới lắp bắp nói:
Láo ! Ông nói láo ! Đăng không đời nào làm thế
Thái khìng mũi:
Rồi, cứ coi nhưng tôi láo để thử xem phản ứng của Khuyên ra sao .
Tốt một Bà khá bình tĩnh, chớ không nhảy dựng lên nhưng anh Đăng lúc ảnh nghe đồ bà sắp cưới hỏi với Hoàng An . Đã bình tĩnh nhưng thế thì nên tin tôi đi...Anh Đăng làm việc gì cũng vì hạnh phúc của Khuyên
Bảo Khuyên lắc đầu Liên tục nhưng điên:
Không tin, tôi không tin . Bây giờ Đăng ở đâu ?
Thái thản nhiên đáp:
Ảnh tới nhà dì Ánh Loan để báo tin cưới, vì dù sao dì ấy cũng là mẹ của ảnh mà
Khuyên choáng váng gục đầu vào tay . Lẽ nào vì lời khiêu khích của cô mà Đăng lại cưới vợ thật ? Anh có biết làm thế là tự giết đời mình không ?

Hơn một tháng nay, co khắc khoải trông chờ kết quả xét nghiệm . Kết quả vừa rồi có hôm qua . Khuyên đã ôm bà Hồng Hạc lẫn bà Khánh Dung và gọi tiếng "mẹ ơi ! " trong nước mắt sung sướng, thì hôm nay giọt lệ bất hạnh lại rơi xuống vì Đăng nữa rồi

Anh đã làm vỡ tan mơ ước của chúng ta rồi anh biết không ? tại sao ! tại sao vậy ?

Khuyên ngược lên nhìn Thái:

Tôi đâu thể mất Đăng được khi mọi trở ngại tưởng chẳng đời nào vượt qua đã không còn nữa . Thà tôi chết chứ không thể mất ảnh Thái hết hồn vì đôi mắt lạnh lẽo của Khuyên, cậu vội vã nói:

Làm gì dữ vậy ? đã bảo tôi đùa mà . Anh Đăng đâu có cưới ai

Bảo Khuyên khoát tay:

Thái không cần lo, tôi chẳng sao đâu

Dứt lời cô thốt thê đứng dậy đi . Thái lẻo đẹo theo sau, mồm Liên tục lải nhải:

Thật đó, anh Hai không có cưới vợ . Nãy giờ tôi chọc Khuyên mà ...

Bảo Khuyên làm thinh đi một nước vô nhà . Mặc kệ bà Hạc và bà Dung ngạc nhiên nhìn mình, cô chạy nhanh về phòng nằm vật ra giường, người nàng nhưng lên cơn sốt

Cuộc đời này hư thật khó lường, Bảo Khuyên vừa trải qua một chấn động lớn . Cô chưa phục hồi tâm trí để chịu đựng những lời chả biết đùa hay thật của Thái . Co người lại sau lớp mền, Khuyên chợt thấy mình yếu đuối nhưng loài ốc ẩn trong lớp vỏ dày sâu tận đáy đại dương, khi có sóng to bão lớn

Cơn bão đầu tiên trong đời vừa thổi qua mây mù vừa tan biến, Bảo Khuyên những tưởng từ đây co sẽ hạnh phúc bên hai bà mẹ và sung sướng tin yêu trong vòng tay Đăng, nào ngờ cơn bão thứ hai đã thổi tiếp . Ôi Đăng, sao anh lại vội vàng thế !

Đang mụ mẫm với những suy nghĩ lộn xộn, cô nghe giọng bà Hạc gọi nhỏ:

Khuyên nè ! Sao vậy con ? Thái chỉ đùa thôi mà . Đăng lên vì con, chỉ vì con thôi

Bảo Khuyên giấu mặt vào gối nức nở:

mẹ cũng gạt con nữa sao ? Con chịu đựng nổi mà . Nếu Đăng lên vì con, sao anh không đến nhà mình

Bà Hạc vỗ nhẹ vào vai cô:

Có Đăng có đến . Con mãi lo lu loa nên có thấy ai đâu

Ngồi bật dậy, Khuyên chớp mắt khi thấy Đăng đứng sau lưng bà Hạc . Bao nhiêu yêu thương lẫn giận dữ bỗng dưng đầy ắp . Bảo Khuyên mím môi nằm xuống kéo mền phủ cá đầu

Cô nghe tiếng mẹ cười và giọng bà vui vẻ:
Cháu với Thái ở lại ăn cơm chiều nhé . Dì sẽ ra phụ dì Dung làm bếp
Bảo Khuyên nghe tim đập thình thịch, cô không giấu mặt vào đầu
được khi Đăng kéo mền ra và cúi đầu xuống thật sát . Anh dịu dàng
lau nước mắt cho Khuyên, giọng thì thầm:
Nhận được thư em anh vội vã lên ngay . Sao vừa thấy anh, lại giận
dỗi giấu mặt đi vậy ?
Bảo Khuyên ầm ức cấu vào vai Đăng:
Anh đạo diễn cho Thái màn kịch đạt lắm, giờ còn hỏi em gì nữa ?
Đăng tủm tủm cười:
Đó không phải là một màn kịch mà là thước đo tình yêu . Thú thật em
làm anh sợ quá
Cọ mũi vào mũi Khuyên, Đăng xúc động:
Yêu anh đến mức thà chết chứ không để mất anh sao ?
Mắt rưng rưng Khuyên thổn thức:
Vừa vượt qua bao nhiêu bất trắc, em làm sao chịu nổi chuyện lại mất
anh
Ôm siết cô vào lòng Đăng nói:
Chúng ta không khi nào mất nhau mà . Chỉ chưa được có nhau trong
đời, nhưng mãi mãi điều đó sẽ không xảy ra nữa . Anh yêu em . Anh
muốn nhắc hàng triệu lần câu nói đó . Ngày xưa, khi nói thế, lòng anh
nhoi nhói đau, bây giờ nói yêu em, tim anh rộn ràng hạnh phúc
Bảo Khuyên phụng phịu hỏi:
Nói thì nghe hay lắm . Vậy lên đây từ trưa, anh đi đâu tới giờ mới về
nhà ?
Đăng trầm giọng:
Anh ghé nhà mẹ xem timộtnh trạnh bà và Hai Đường thế nào ?
Khuyên có vẻ quan tâm:
Hai người đã nói gì với anh ?
Đăng lắc đầu:
Không nói gì hết, anh cũng chả nhắc lại . Anh đến cho biết dì Kim
quyết định hàng tháng sẽ cho Hai Đường một số huê lợi vườn ở Cái
Mơn, dù sao nó cũng là cháu dì ấy . Xong rồi anh đi ngay vì quá chán
chường việc mẹ và Hai Đường đã làm
Bảo Khuyên dè dặt:
Anh vẫn còn giận họ ?
Đăng thở dài:
Không ! với họ, trái tim anh luôn hướng về, nhưng nếu buộc anh phải
yêu thương nhưng đối với Thái thì thật lòng anh chưa làm được . Dì
Kim nói rằng càng lớn tuổi người ta càng có thời gian suy gẫm

những việc đã làm trong quá khứ . Rồi mẹ cũng có lúc phải nghĩ lại
thôi . Khi đó, hy vọng bà sẽ hiểu để thương anh hơn bây giờ
Bảo Khuyên nhìn anh bằng đôi mắt đầy yêu mến, Đăng dịu dàng hôn
nhẹ lên môi cô
Khuyên bồi hồi trong hạnh phúc và chợt hiểu rằng cuộc đời luôn
dành cho những ai biết tha thứ, yêu thương những điều tốt đẹp nhất.

Hết

Nguồn: May4phuong
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA